Lời mở đầu

“Nếu không có khổ đau

Biết đâu là hạnh phúc

Nhờ mộng mị hôm nay

Ta tìm về tỉnh thức”

Nhà sư Thích Minh Niệm – *Hiểu về trái tim*.

Đã gần 6 năm kể từ ngày đầu tiên tôi phải đối mặt với án tử hình. Ban đầu, sự tuyệt vọng và nỗi sợ hãi khi biết rằng thời gian mình có là không nhiều làm tôi như phát điên trong guồng quay của những cảm xúc tiêu cực. Cuộc sống đảo lộn, tinh thần suy sụp, khiến tôi từng có suy nghĩ “*Mình sẽ chỉ sống được 3 năm, giống như những gì mà bác sĩ đã tiên liệu”*

Nhưng rồi 6 năm đã trôi qua, không biết bao lần thần chết đã đến gõ cửa, không biết bao lần các bác sĩ phải lắc đầu trước tình trạng nguy kịch của tôi, nhưng chưa lần nào tôi chịu khuất phục trước sự an bài của số phận. Mồ hôi, nước mắt và cả máu đã đổ trong suốt quá trình điều trị mà tôi phải trải qua. Đã không ít lần có ý định bỏ cuộc, không ít lần khiến gia đình và người thân phải phiền lòng, nhưng lần nào cũng thế, sự quan tâm và nỗ lực hết mình để giữ lấy mạng sống cho tôi của gia đình đã giúp tôi có thêm nghị lực để sống vì mọi người xung quanh.

Trong quãng thời gian ở viện, tôi và gia đình đã bắt gặp không biết bao nhiêu hoàn cảnh éo le, giúp đỡ không biết bao nhiêu bệnh nhân thiếu may mắn. Và rất nhiều trong số đó đã từng khuyên tôi “Tại sao cháu không viết sách để chia sẻ những gì cháu đã trải qua hả Minh, câu chuyện của cháu sẽ truyền được cảm hứng và động viên được rất nhiều người đấy!”. Khi đó tôi cứ nghĩ các bác nói đùa, vì tuổi đời tôi còn quá trẻ, kinh nghiệm sống cũng chẳng bằng ai, mà bệnh nhân ung thư sống trên 5 năm như tôi thì có rất nhiều. Vậy nên tôi nghĩ: *Sẽ chẳng ai muốn đọc sách của một đứa như tôi viết cả.* Chưa kể việc tôi chưa bao giờ là một đứa học giỏi văn, ngay cả việc đọc tiểu thuyết hay truyện dân gian tôi cũng lười, nên mỗi lần có ai đó đưa ra lời khuyên viết sách, tôi chỉ cười tủm tỉm và nhìn đi chỗ khác.

Nhưng rồi tôi có cơ hội được trò chuyện với với những người không những rất chuyên nghiệp mà còn đầy nhiệt huyết và giàu tình yêu thương. Tôi không chỉ ấn tượng với kiên thức chuyên môn của họ mà còn cả nhân cách và tấm lòng mà những người đó dành cho tôi và gia đình.

Giáo sư Vũ Minh Khương, cô Phạm Thu Hằng giám đốc Công ty Vietstar và cả những người đã giúp tôi viết lên cuốn sách này, không những giành thời gian, công sức để vun đắp và làm phong phú thêm cho cuốn sách, mà còn giành rất nhiều tình cảm của họ cho tôi và gia đình. Không có họ, cuốn sách này sẽ không thể đến được tay của những bệnh nhân ung thư, hay những đọc giả muốn tìm hiểu về sự khốc liệt trong cuộc chiến mà mỗi bệnh nhân ung thư phải trải qua. Hay cả những bạn trẻ như tôi, muốn biết được những hệ lụy của một lối sống thiếu tôn trọng sức khỏe bản thân là thế nào. Và làm sao để cân bằng và chuyên hóa cuộc sống của mỗi người trong thời buổi hiện đại ngày nay. Đối với tôi, được gặp gỡ những người như họ là cả một đặc ân quý giá.

Bên cạnh đó, tôi cũng xin gửi lời cảm ơn đến anh Nguyễn Phan Nam An trưởng ban QLDA sách chính trị - kinh tế của nhà xuất bản trẻ đã cho tôi cơ hội được đưa cuốn sách đến với đông đảo các bạn đọc trên cả nước.

Tôi cũng xin gửi lời cảm ơn chân thành nhất tới bố mẹ, gia đình, bạn bè và người thân, những con người tuyệt vời đã đồng hành cùng tôi trong suốt quãng thời gian khó khăn nhất của cuộc đời. Sự hy sinh, lòng trắc ẩn của gia đình chính là nguồn sống, nguồn động lực lớn nhất giúp tôi vượt qua những thời điểm khốc liệt nhất của quá trình điều trị. Tôi cảm thấy may mắn và tự hào vì được sống trong một gia đình như vậy.

Và cuối cùng tôi muốn cảm ơn người bạn gái tuyệt vời của tôi, với tình yêu và lòng kiên trì, cũng như sự vô tư và tình thương người hiếm có, đã đồng hành cùng tôi trong suốt 6 năm vừa rồi.

Cảm ơn cuộc đời đã cho tôi cơ hội để được sống, được yêu thương mọi người.

PHẦN 1:

HOA

VÀ

RÁC

Chương 1

'Có đi được không cháu,...'

'Cố lên con sắp đến nơi rồi...'

Đó là tất cả những gì tôi nghe thấy sau khi bước đi được khoảng 200m từ cổng bệnh viện K vào đến khu nhà D, nơi có thang máy dẫn lên tầng 5 của bệnh viện.

Tựa vào góc trong cùng của cái không gian ngột ngạt chưa đến 2 m^2, tôi cố gắng đảo mắt để định hình xem chuyện gì đang xảy ra với bản thân. Mọi thứ bỗng nhoè đi trông thấy, cả thân người tôi đổ dồn về phía mà cô và mẹ đang đứng.

'Cố lên cháu, tầng 5 đây rồi,...' một sự lo lắng đến tột độ, hiện rõ trên từng câu nói của cô tôi.

Chỉ vài giây sau, không khí như được nới lỏng khi cánh cửa nặng nề của chiếc thang máy mở ra một cách chậm chạp. Nhưng đi cùng với đó là cái mùi "bệnh viện" mà tôi chẳng hề có tí thiện cảm gì, mặc dù ngày nào cũng được tiếp xúc.

Vẫn còn đang mê man bởi mùi cồn và mùi thuốc tẩy, thì có hai đôi bàn tay rắn chắc, đột ngột bế xốc tôi lên một cách vô cùng dứt khoát. Người này bế tôi chạy một mạch qua hành lang của khoa nội 5 và đặt tôi xuống chiếc giường bệnh số 18 mà tôi vẫn nằm hằng ngày. Hôm nay tôi không đến để truyền hoá chất mà đến để đối mặt với điều tồi tệ hơn thế rất nhiều.

Nằm co quắp trên giường, toàn thân không còn nghe theo chỉ đạo của tôi nữa, toàn bộ hệ thần kinh trung ương dường như bị quá tải tạm thời vì những cơn co giật liên hồi. Hai mắt trợn ngược chỉ để lộ một phần nhỏ của con ngươi khiến mọi người xung quanh không khỏi sợ hãi. Các nhóm cơ co thắt giống như đang bị ai đó kéo lê bởi một lực mạnh khủng khiếp. Lúc này, tôi dường như mất hoàn toàn quyền kiểm soát.

‘Sao thế con?’ Mẹ cố gắng gọi ‘Nằm yên để các cô tiêm thuốc con nhé’.

Một đầu kim loại lạnh ngắt áp vào mu bàn tay tôi, nhưng bất chấp mọi cố gắng để giữ cho cơ thể cố định, các sợi cơ trên người tôi dường như đang từ chối chấp hành mọi mệnh lệnh.

Tỉnh táo nào!

Khổ sở nghiêng người sang một bên mà áp má xuống gối, tôi khó nhọc hít từng hơi để lấp đầy hai lá phổi nhưng chỉ có thể đưa một lượng rất ít ôxy vào đường thở. Toàn thân tôi lúc này nhói buốt như có hang ngàn cây kim đâm vào da thịt, dữ dội và đau đớn, tôi chỉ nghe thấy tiếng mẹ gọi đang nhỏ dần ở bên tai mà không thể quan sát được đầy đủ mọi thứ xung quanh. Tất cả chỉ là những đốm sáng mờ nhòe.

Đột nhiên tôi cảm thấy nhói buốt ở mu bàn tay và theo sau đó là một luồng nước mát chạy dọc theo suốt chiều dài cánh tay. Cọ mặt vào gối để giữ đầu được tỉnh táo, nhưng chỉ sau vài cái lắc đầu cả người tôi bỗng trở nên cứng ngắc và không thể động đậy.

Đôi mắt nặng trĩu, tuyệt vọng của mẹ nhìn xuống tôi hiện rõ vẻ lo lắng và phiền muội ‘Cố lên con, đau quá phải nói với mẹ đấy nhé’.

Với khuôn mặt rúm rõ đầy đau đớn, tôi lắc đầu lia lịa như không thể chịu được thêm bất kỳ nỗi đau nào nữa.

‘Nào Minh, ‘ Mẹ luồn tay vào tóc tôi ‘Nghe mẹ, cố gắng lên con nhé’.

Đầu óc tôi muốn nổ tung lên vì tuyệt vọng, cố gắng để đáp lợi những gì mẹ vừa nói nhưng tất cả những gì tôi nói được là những tiếng kêu ú ớ không thành lời.

Nhúc nhích đi!

Tôi cô gắng cử động cổ tay khi cảm giác bắt đầu trở lại với các giác quan trên cơ thể. Nghiến chặt răng và đưa tay lên che mặt, tôi gồng mình chống lại những lực kéo đang khiến người tôi giật lên giật xuống trên giường bệnh. Theo phản xạ, nhịp thở của tôi bỗng trở nên gấp gáp để cố gắng chộp nhanh lấy những luồng không khí quý giá. Tôi dần dần chiếm lại quyền kiểm soát.

Dậy nào Minh!

Những lực kéo nhanh chóng giảm dần về cường độ, thị lực cũng rõ trở lại, mạch máu hai bên thái dương dãn ra khiến đầu tôi tỉnh táo hơn hẳn. Nhưng đi cùng với đó là sự tăng thân nhiệt đột ngột và cảm giác như bị kim châm lan rộng trên khắp cơ thể.

Mẹ nhìn tôi vẻ lưỡng lự ‘Đỡ chưa con, lúc nãy con làm mẹ sợ quá’ Được thừa hưởng làn da trắng trẻo từ bà ngoại, nhưng những ngày tháng làm việc lam lũng đã khiến làn da mẹ trở nên tiều tụy đi rất nhiều. Những vết nám, những nếp nhăn in hằn trên khóe mắt như càng “tô điểm” đậm hơn những nét vất vả trên khuôn mặt của mẹ tôi.

Mẹ gần như không bao giờ trang điểm, mái tóc được cắt ngắn và tạo kiểu ôm sát hai bên má, cộng thêm đôi mắt xám và thân hình mảnh mai khiến ai nhìn thoáng qua cũng cảm nhận được một vẻ khắc khổ mà không nói được thành lời.

‘Mẹ bật cho con cái điều hòa với’. Tôi thều thào. ‘Tự dưng con thấy nóng quá’.

Mắt mẹ mở to tỏ vẻ ngạc nhiên ‘Nãy giờ mẹ vẫn để điều hòa mà,’ Liếc nhìn thông số nhiệt độ trên điều khiển, mẹ nói ’22 độ, mẹ còn đang thấy lạnh đây này’.

‘Sao con thấy nóng thế nhỉ?’

Đặt tay lên trán tôi, mẹ nói ‘Chết rồi, con sốt cao quá. Nằm đây để mẹ đi lấy khăn mát nhé’.

Cố gắng nhổm dậy để giữ đầu tỉnh táo hơn, nhưng khi vừa nhấc người ra khỏi giường thì đột nhiên mọi thứ bỗng tối xầm lại, hai khủy tay khụy xuống khiến người tôi rơi tự do và đập đầu xuống gối. *Uych.* Choáng váng, tôi đưa tay xoa gáy và gần như bất tỉnh sau cú ngã vừa rồi.

Mê man trong cơn sốt cao, tôi chợt thấy người như đang lơ lửng trong một vực thẳm không đáy. Mọi thứ bỗng trở nên yên tĩnh và mềm mại đến lạ thường. Từng đợt hơi nóng phả ra từ mũi và mồm khiến tôi lim dần đi,

không gian xung quanh bây giờ chỉ còn là một màu đen đặc, không âm thanh, không trọng lượng. Tất cả bỗng trở nên bồng bềnh rất dễ chịu

Đắm chìm trong không gian đầy mê hoặc khoảng nửa giờ thì tôi bắt đầu tỉnh lại. Toàn bộ cơ bắp như bị tê liệt, nhói buốt một cách kỳ lạ, giống như vừa bị một con voi giằng xé. Hai mí mắt dần dần mở ra để cảm nhận thế giới xung quanh.

'Tỉnh rồi hả con' mẹ tôi mừng rỡ 'Bây giờ con thấy trong người thế nào rồi?'

Tôi cười gượng, gật đầu một cách mệt mỏi 'Con đỡ hơn rồi, mẹ yên tâm'

'Mà sao con không thấy cô Nhàn đâu hả mẹ? Chẳng phải lúc nãy cả cô và mẹ cùng đưa còn vào viện sao?'

'Cô về nhà để nấu cơm rồi con ạ, chốc nữa cô sẽ mang đồ vào cho mẹ con mình, nên con yên tâm. Lúc nãy con co giật rồi sốt cao làm mẹ và mọi người lo quá'.

Tôi mỉm cười 'Chắc do con chủ quan cho tốc độ truyền hơi cao, nên lần sau con sẽ rút kinh nghiệm'.

Tôi bắt đầu cựa quậy, với tay để lấy chiếc kính được đặt ngay ngắn ở phía đầu giường. Vừa đeo kính vào thì tôi nhận ra, trong phòng không chỉ có mình tôi và mẹ, mà còn có một bệnh nhân khác. Người này ở trong tình trạng còn nặng và nguy kịch hơn tôi rất nhiều. Chính những ống dịch, ống xông chằng chịt trên giường đã nói cho tôi biết điều ấy. Thân hình tiều tuỵ và khuôn mặt hốc hác của bác làm tôi cảm thấy sợ hãi khi tưởng tượng: *bản thân mình sẽ ra sao nếu ở trong hoàn cảnh tương tự.*

'Bác ơi, bác bị sao thế ạ?' Tôi nhẹ nhàng hỏi.

'Bác bị ung thư xương, hiện tại đã di căn lên phổi và tử cung nên phải nằm ở đây để các bác sĩ tiện theo dõi' Bác đáp lại với một giọng nói khàn đặc, cùng với đó là những tiếng khò khè của một bệnh nhân hen suyễn.

'Thế còn cháu, trẻ như cháu mà đã bị ung thư rồi à?'

'Cháu mới phát hiện cách đây 4 tháng thôi, nhưng bệnh lại ở giai đoạn đầu nên tỷ lệ chữa khỏi cao lắm bác ạ’. Tôi trả lời.

'Cháu như thế là may mắn đấy. Ở cái bênh viện này, hầu hết các bệnh nhân khi phát hiện ra bệnh đều ở thể nặng hoặc cấp cứu trong tình trạng nguy kịch. Nên tuổi thọ trung bình ở đây thấp lắm cháu ạ. Như bác này, ở viện cũng ngót 5 năm rồi, mà chứng kiến không biết bao nhiêu các "bạn cùng phòng" ra đi trước mình. Nên bác cũng buồn và bi quan lắm'

Cuộc đối thoại dường như làm khuôn mặt bác trở nên tiều tuỵ hơn. Những nếp nhăn hằn sâu trên má rồi cả những sợi tóc bạc lơ thơ rủ xuống trán như càng làm không khí trong căn phòng thêm buồn và u ám.

Tôi mở miệng muốn nói nhưng không cất nổi thành lời. Và cứ thế cuộc trò chuyện của chúng tôi kết thúc trong im lặng.

Cạnh, cạch... Chiếc cửa gỗ ọp ẹp đột nhiên hé mở, để lộ ra khuôn mặt bầu bĩnh quen thuộc của cô Nhàn.

Thừa hưởng nét mặt ưa nhìn từ bà nội cộng thêm đôi mắt hiền hậu và một vẻ ngoài đầy học thức, khiến mỗi lần gặp cô là tôi lại cảm thấy an tâm một cách kỳ lạ.

'Cháu trai của cô đã tỉnh chưa?' Cô nở một nụ cười nồng hậu trên môi với hai khóe mắt nheo lại.

Tôi lém lỉnh đáp 'Cô yên tâm, cháu nhớ viện quá nên cố tình viện cớ để vào đây nằm tí xíu thôi’.

'Bố ông quỷ, chỉ làm tôi hết hồn là nhanh thôi’.

Tôi tủm tỉm cười 'Hì hì, cháu cũng chả biết vì sao lại như thế nữa. Tự dưng đang truyền thì bị co giật, chưa bao giờ cháu bị thế cả. Thế cô Huyền (bác sĩ chính của tôi) có đưa ra kết luận gì về tình trạng vừa rồi không cô?'

'Cũng chưa cháu ạ, cô nghĩ đấy là sốc phản vệ của cơ thể với thuốc thôi. Chắc là ông tướng lại tăng tốc độ truyền đúng không?'

'Cháu đẩy lên có tí tẹo ý mà, chắc là truyền nhanh quá nên mới thế cô nhỉ'

'Chứ còn sao nữa, lần sau tôi còn thấy ông mon men đến cái van điều chỉnh tốc độ thì ông chết với tôi'

'Thôi, dù gì thì nó cũng qua rồi, bây giờ cháu phải ăn cái đã. Có thực mới vực được đạo cô nhỉ’. Tôi nhanh chóng chuyển chủ đề.

'Tôi có mang canh bí và thịt rang cháy cạnh cho ông đây. Ăn xong mà còn giở chứng thì lần sau tôi cho nhịn đói’.Cô Nhàn vừa sắp đồ ăn vừa nói

Cả ba người chúng tôi vui vẻ cười nói, cùng nhau ăn hết những món ăn mà cô tôi đã chuẩn bị. Thú thật, đó là bữa ngon nhất mà tôi từng được ăn ở viện. Vì trước đó, tôi có đặt cho mình một nguyên tắc: *tuyệt đối không ăn uống tại bênh viện.*

Nguyên tắc này có được là do sau khi truyền hoá chất được khoảng 2 đến 3 tuần, toàn bộ tuyến nước bọt của tôi bị tê liệt hoàn toàn. Cảm nhận về hương vị của món ăn với tôi trở nên khó khăn và vất vả hơn bao giờ hết. Những món khi xưa tôi cho là khoái khẩu, bỗng dưng trở thành những món mà chỉ cần ngửi mùi thôi là tôi đã thấy nôn nao và khó chịu rồi. Chưa kể việc tiếp xúc với chúng trong một khoảng không gian toàn mùi thuốc tẩy và cồn y tế càng làm tôi trở nên nhạy cảm với việc ăn uống ở đây.

Dùng xong bữa tối, tôi thấy mẹ và cô Nhàn cũng nhau giúp bác bệnh nhân cùng phòng ăn tối, vì bác không thể cử động mà không cảm thấy đau đớn. Những người thân xung quanh đã bỏ rơi bác sau khi biết tin bác bị bệnh. Ngắm nhìn sự ân cần của mẹ và cô Nhàn với bác tôi chợt cảm thấy mọi thứ bình yên và dễ chịu đến lạ thường.

Đây không phải là lần đầu tôi được chứng kiến những điều thế này. Nhưng khi thấy được hoàn cảnh éo le của bác thì tôi mới cảm nhận hết được sự vô cảm đến mất nhân tính của xã hội bây giờ.Điều này làm tôi chợt nhớ đến những câu nói của vua hề Sác lô trong bộ phim “Kẻ độc tài” nổi tiếng "...*Chúng ta tư duy quá nhiều, nhưng yêu thương quá ít. Hơn cả những cỗ*

máy, chúng ta là con người. Hơn cả sự thông minh, chúng ta cần tình thương và lòng trắc ẩn. Thiếu đi những phẩm chất trên, cuốc sống của chúng ta sẽ chỉ còn bạo lực và tất cả sẽ không còn nữa..."

Chương 2

Dòng suy nghĩ bắt đầu bị gián đoạn khi tôi cảm thấy cơ thể biến chuyển theo chiều hướng giống 5 tiếng trước đó. Cô và mẹ kiểm tra lại tốc độ truyền để chắc chắn mọi thứ vẫn đúng như những gì mà bác sĩ đã chỉ định.

'Tốc độ chỉ khoảng 20 đến 30 giọt/phút, nhưng tại sao lại... Trong này có thuốc gì không chị?' Cô Nhàn chỉ tay vào chai dịch đang được treo lủng lẳng ở phía đầu giường,

'Không em ạ, hiện tại cháu chỉ truyền nước bình thường thôi. Cô Huyền không chỉ định truyền thêm bất kỳ thuốc gì từ tối đến giờ mà’. Mẹ tôi nhanh chóng lấy tờ y lệnh trong ngăn kéo ra để kiểm tra lại.

'Chị ngồi đây để em sang gọi Huyền’. Cô Nhàn vội vã chạy ra khỏi phòng.

Trong khoảng vài giây ngắn ngủi từ lúc cô chạy đi gọi bác sĩ, thân nhiệt của tôi giảm đột ngột, khiến các nhóm cơ bắt đầu co giật một cách dữ dội. Đến khi cô Huyền vừa vào đến nơi thì tôi đã ở trong trạng thái mất kiểm soát, giống hệt những gì đã xảy ra vài tiếng trước đó.

'Chị sang gọi mấy cô y tá trực sang đây giúp em,' Cô Huyền nói 'Lạ thật, em có cho cháu truyền thuốc gì từ nãy đến giờ đâu nhỉ, để em kiểm tra lại xem thế nào’.

Cô Huyền tiến lại gần giường bệnh với nét mặt đầy suy tư. Vốn là một trong những thủ khoa của trường đại học y Hà Nội, nên chẳng có gì là ngạc nhiên khi với tuổi đời còn rất trẻ nhưng cô đã có không ít những thành tựu trong việc nghiên cứu và điều trị ung thư tại bệnh viện K. Với mái tóc được búi gọn gàng và khuôn mặt tròn trịa, bầu bĩnh, cô luôn làm ấn tượng những người đối diện bằng những cử chỉ nhẹ nhàng của một bác sĩ luôn hết lòng vì bệnh nhân.

Tôi nhớ lại những ngày đầu khi mới vào viện, vốn là một trong những bệnh nhân nhỏ tuổi nhất ở viện thời điểm đó, nên tôi thường xuyên được cô Huyền ưu ái với những đặc cách về phòng bệnh hay thời gian truyền thuốc. Không những thế, lần nào thăm khám định kỳ cô cũng dành ra năm mười phút để trò chuyện và chia sẻ cùng tôi và gia đình về những khó khăn trong

quá trình điều trị. Với tôi cô không chỉ là bác sĩ mà còn giống như một thành viên trong gia đình vậy.

Áp cái ống nghe tim mạch vào lưng, cô Huyền dùng tay kiểm tra vùng cổ của tôi'.Mọi thứ vẫn bình thường... Hay là do buồng truyền nhỉ'

Việc đặt buồng truyền là do yêu cầu của bác sĩ người Mĩ, bà Ann (bà và cô Huyền là hai bác sĩ điều trị chính của tôi). Mục đích chủ yếu của nó là đảm bảo cho việc không phải lấy ven trong suốt quá trình truyền hoá chất.

Và khi nghe hai chữ "buồng truyền" tôi lại sực nhớ đến sự việc hy hữu mà tôi gặp phải vào tối hôm qua.

...

Trở về từ bệnh viện với chiếc kim truyền trên người và đã 3 ngày chưa được tắm. Tôi cảm thấy ngứa ngáy và khó chịu vô cùng. Cộng thêm với việc rụng tóc nên tôi đành liều mình lao vào nhà tắm. Mặc dù trước đó, cô Huyền có yêu cầu: *tuyệt đối không được dội nước lên người.*

Nhưng bỏ ngoài tai tất cả, tôi hoà mình vào làn nước ấm nóng. Vừa tắm, vừa ngân nga những bài hát thiếu nhi từ thời tiểu học. Tôi chợt cảm thấy, mình như một đứa trẻ,đang chơi đùa vô tư cùng chúng bạn mà không phải lo nghĩ về bệnh tật.

Đang mải mê kỳ cọ thân người thì đột nhiên, tôi thấy máu rỉ ra từ chỗ bông gạc. Nơi mà các cô y tá vừa cố định kim truyền cách đây chưa đầy 2 tiếng. Lúc đầu cũng chủ quan nên tôi không để ý lắm. Nhưng càng tắm, máu càng chảy nhiều. Tôi nhanh chóng tắt vòi nước, túm vội chiếc quần lửng đang treo trên mắc gần đó và chạy vội sang phòng cô Nhàn để thông báo tình hình.

Sau khi thấy tình trạng của tôi, cô liền gọi ngay cho cô Huyền để tìm hướng xử lý. Hai cô cháu được yêu cầu trở lại bệnh viện để rút hoặc cố định lại kim truyền.

Kéo chiếc Dylan mà cô tôi vẫn hay gọi "em yêu" ra ngoài ngõ. Chúng tôi vội vàng đèo nhau lên bệnh viện. Di chuyển vào đúng giờ cao điểm nên phải mất hơn 30 phút, tôi mới tới được phòng trực của mấy cô ý tá.

Vừa đến nơi, cô y tá hỏi tôi:

'Cháu vừa tắm đúng không?'

'Tại 3 ngày nay không được gội đầu, nên cháu khó chịu quá cô ạ’. Tôi đưa tay gãi gãi đầu và nói.

Cô Nhàn lém lỉnh đế thêm 'Gớm, đầu ông bây giờ còn mấy sợi đâu hả ông tướng’.

Cô y tá tủm tỉm cười và đi tới chiếc xe đẩy y tế để lấy dụng cụ. Bông, băng dính và găng tay cao su đã được chuẩn bị gọn gàng từ trước nên việc tháo kim được thực hiện chỉ trong vài phút.

Tôi về nhà mà không nghĩ rằng vụ việc vừa rồi lại để lại hậu quả lớn đến vậy.

Những cơn đau nhói ở ngực đưa tôi trở về với thực tại.

Bắt đầu từ đó, đều đặn cứ 20 đến 30 phút tôi lại chạy vào nhà vệ sinh một lần. Và mỗi lần bước vào cửa toilet, mùi khai, mùi rác rồi cả những mùi chẳng thơm tho gì lại sộc vào mũi, khiến dạ dày tôi như muốn co bóp mạnh hơn.

Trong khi đang gục đầu vào bồn cầu thì mẹ tôi ở bên cạnh, đặt tay lên lưng và trấn an tôi một cách nhẹ nhàng: 'Xuôi, xuôi,... Cố lên con, cứ nôn hết ra, ngủ một giấc đến sáng mai là khỏi ngay ý mà'.

Giữa những lần chạy qua chạy lại đó, tôi đều nằm gục trong lòng mẹ, cố gắng mím chặt môi để không phát ra tiếng kêu khiến mọi người lo lắng.

Cô Nhàn ngồi cạnh trông thấy thế bèn nói 'Minh, cháu đừng cố nhịn làm gì. Cứ gào cái mồm lên cho cô. Đau là phải kêu, có thế thì mình mới hành hạ

được bác sĩ chứ. Người ta làm đau mình thì mình phải kêu. Và kêu thế này này:*Ối làng nước ơi đau quá. Bác sĩ ơi ông làm gì tôi mà tôi đau thế này,..*'

Và thế là 2 cô cháu lại nhìn nhau tủm tỉm cười.

Lúc này nhìn cô, tôi lại nhớ đến buổi tối trước hôm tôi truyền hoá chất lần đầu tiên.

Sau khi dùng bữa, cô Nhàn có mời riêng tôi đi uống café khiến tôi vô cùng bất ngờ vì từ bé đến giờ, đây là lần đầu tiên tôi được một người lớn tuổi hơn mình mời đi uống nước. Ngay khi nghe được hiệu lệnh từ cô, tôi lao nhanh ra phía cửa, chào mẹ và mọi người một cách nhanh nhảu rôi leo lên xe, bám chặt vào eo cô và hồi hộp, mong chờ những điều thú vị sẽ xảy ra trong cuộc hò hẹn của hai cô cháu.

Chúng tôi vi vu trên đường khoảng 10 phút trước khi dừng lại ở một quán cà phê trên phố Thái Thịnh 2. Cô Nhàn quay đầu lại và hỏi

'Chắc Minh chưa uống cafe ở Hà Nội bao giờ đúng không?'

'Vâng ạ, cháu chỉ ăn thôi, chứ uống thì chưa có cơ hội cô ạ’.

Cô Nhàn chỉ tay về một quán cafe gần đó: 'Khách du lịch ở Hà Nội vẫn hay truyền tai nhau rằng: đến Thủ đô mà không thưởng thức cafe ở đây thì vẫn chưa hẳn là đã đến. Nên hôm nay cô sẽ cho Minh thưởng thức hương vị cafe của Hà Nội để xem nó có "ngon" như ở Quảng Ninh không nhé’.

Tôi hào hứng đưa mắt về phía dãy nhà bên đường, ngó nghiêng xem quán cafe này có gì đặc biệt.

Sau khi cất xe và vào quán, tôi lập tức bị ấn tượng bởi một mùi cafe thơm nức mũi. Cách bài trí theo kiểu Việt Nam những năm 50, khiến cho bất kỳ ai vào quán cũng cảm thấy ấn tượng. Từ những ánh đèn vàng ấm cùng, bức tường được tạo kiểu cũ kỹ, tranh ảnh của Hà Nội thời xưa, rồi cả những chiếc xe đạp, xe ba gác mà tôi chỉ được thấy trong sách giáo khoa lịch sử. Tất cả tạo cho tôi một cảm giác rất "Hà Nội".

'Ngồi đi Minh. Sau khi tham quan một vòng thì cháu thấy chỗ này thế nào?' Cô tôi hỏi.

Tôi hít một hơi thật sâu, sau đó nhắm mắt lại và nói: 'Chỉ một từ thôi cô ạ. "Thơm" phải nói là rất "thơm"'.

Cô tôi mỉm cười và bắt đầu kể cho tôi nghe những gì mà cô đã từng trải qua trong suốt quãng thời gian sinh sống và làm việc tại Hà Nội. Vừa mân mê cốc cafe sữa đá, tôi vừa chăm chú lắng nghe câu chuyện của cô.

Sau khi nghe những cô kể tôi mới nhận ra rằng, ngoài những thành công mà mọi người hay nhắc đến, thì đằng sau đó là cả một sự hy sinh và nỗ lực thật phi thường.

'Cháu thấy không, cuộc sống không phải lúc nào cũng trải đầy hoa hồng. Sẽ có những khó khăn và cả những thất bại. Nhưng tuỳ vào quan niệm và thái độ sống của mỗi người, mà có người sẽ hốt hoảng, chống trả quyết liệt. Nhưng cũng có người sẵn sàng đón nhận những điều "không trọn vẹn" ấy giống như một phần của cuộc sống. Và coi đó như một cơ hội để rèn luyện sức chịu đựng và chuyển hoá tâm tính của bản thân'

Cô Nhàn uống một ngụm cafe rồi nói tiếp

'Thế nhưng phần lớn mọi người, sau khi rơi vào vực thẳm của cuộc sống thì đều muốn buông xuôi tất cả. Cái chết thường là điều mà mọi người tìm đến sau khi đã phải trải qua những sự đau khổ đến cùng cực’. Cô Nhàn im lặng một lúc’.Và cô muốn hỏi Minh một câu: Nếu là cháu thì cháu có lựa chọn cái chết không?'

Tôi đánh mắt nhìn đi nơi khác và ngẫm nghĩ một hồi lâu 'Cháu cũng không biết nữa, nếu sự hiện diện của mình khiến cho mọi người buồn rầu và đau khổ thì cháu nghĩ... Cái chết sẽ giống như một sự giải thoát cô ạ'

Cô Nhàn ngồi thẳng người, đan hai bàn tay vào nhau và nhìn tôi với một ánh mắt trìu mến

'Nhưng lỡ sau khi chọn cái chết, sự đau khổ không những không chấm dứt mà còn khiến những người mình yêu thương phải khổ tâm. Thị liệu rằng, đó có phải là một biện pháp tối ưu không?'

'Cháu nghĩ là...' Tôi ngập ngừng, nhìn chằm chằm xuống sàn nhà và không nói được thêm được điều gì.

'Cháu thấy đấy, cái chết là một lựa chọn vô cùng ích kỷ. Vì trên cơ thể cháu, mỗi bộ phận, mỗi cơ quan đều có một phần của bố, mẹ, ông, bà, tổ tiên và mọi người xung quanh. Và sẽ thế nào nếu như một người bị mất đi một phần nào đấy của cơ thể... Sẽ rất đau khổ và tuyệt vọng đúng không?'

Từ lúc phát hiện ra bệnh đến giờ, tôi thực sự không quan tâm lắm về cảm xúc hay suy nghĩ của mọi người xung quanh. Trong khi bố mẹ và gia đình đang tất bật để lo viện phí, thủ tục,... thì khi ấy ở nhà, tôi lại đang thoải mái với mấy cái laptop và coi như không có chuyện gì xảy ra. Vì vậy, sau khi nghe những điều cô Nhàn vừa nói, tôi mới chợt nhận ra: *mình đã ngu ngốc và vô tâm đến nhường nào.*

Sau một khoảng im lặng ngắn ngủi, giọng nói quen thuộc của cô tôi bắt đầu vang lên từ phía đối diện

'Cháu thấy đấy, thành công luôn được ví như những đoá hoa đang nở rộ, còn thất bại thì luôn đi kèm với hình ảnh của bùn đất và rác rưởi. Nhưng rác và đất, lại là những nhân tố góp phần làm ra hoa. Và hoa một ngày nó đó cũng sẽ thành rác. Nên việc chọn làm hoa hay rác là quyết định ở cháu. Có thể bây giờ cháu vẫn chỉ là bùn đất, nhưng những quan niệm và thái độ sống sẽ quyết định đến 90% việc: *Liệu rằng cháu có thành hoa được hay không?*'

'Vậy thì thái độ và quan niệm sống như thế nào thì mới thành hoa được hả cô?' Tôi thắc mắc

Cô Nhàn chỉnh lại ghế ngồi và nói tiếp :'Trong cuộc sống, không quan trọng là cháu sống lâu bao nhiêu mà quan trọng là cháu sống sâu bao nhiêu. Cuộc đời của một con người có thể kéo dài đến hàng thập kỷ mà không hề làm được điều gì có ý nghĩa. Nhưng lại có những người sống chỉ được10 năm hay 20 năm thôi nhưng đã để lại cho nhân loại những di sản rất lớn rồi.

Vì vậy mà việc cháu lựa chọn cống hiến hết mình hay bị nhấn chìm trong bùn đất là ở cháu. Và cô tin cháu sẽ có được một sự lựa chọn đúng đắn'.

...

Bây giờ, nằm ở trên giường bệnh, nhớ lại những gì mà cô tôi đã nói vào buổi tối hôm ấy. Tôi bắt đầu nắm chặt tay, nghiến răng, để chống lại sự đau đớn do cơn sốt gây ra. Trong khi cơ thể muốn buông xuôi thì những câu nói ấy như giúp tôi định thần trở lại

'Cháu chịu được cô ạ và cháu sẽ thành hoa như những gì cô đã nói'. Tôi lẩm bẩm một mình.

Hít một hơi thật sâu, xoay người về phía đối diện và nhắm mắt lại, tôi cố gắng đưa cơ thế chìm vào giấc ngủ.

'Cố gắng ngủ một chút đi con, mẹ tin sáng mai là mình sẽ được ra viện thôi'. Mẹ thủ thỉ vào tai tôi.

Không gian trong phòng từ đó lại chìm trong im lặng

Cuộc sống với tôi vốn dĩ là những mảng màu tươi sáng, với đầy màu sắc sặc sỡ và những ước mơ của tuổi mới lớn. Những sự kiện xảy ra trong thời gian gần đây như đang kéo tôi suốt từ hố đen tuyệt vọng này sang hố đen tuyệt vọng khác. Sự tuyệt vọng gần như khống chế mọi hành động và suy nghĩ, khiến mọi thứ xung quanh với tôi bỗng trở nên vô nghĩa. Nhưng chính nhờ những lời động viên của cô Nhàn mà tôi cảm thấy: *trong sự tận cùng của đau khổ, mọi sự phiền não đều không có thật. Tất cả là do bản thân tôi tự tạo ra.*

Giống như một câu hát trong bài "*Tôi ơi đừng tuyệt vọng*" của nhạc sĩ Trịnh Công Sơn có câu :"…Em là tôi và tôi cũng là em…". Em ở đây là sự tuyệt vọng, là sự nhất thời trong cái tôi rộng lớn. Sự phản kháng của bản thân với "em" chỉ là những phản ứng nhất thời do chưa hiểu hết được bản thân, chưa hiểu hết được cải tôi của chính mình. Nhưng cũng chính nhờ những phản ứng mạnh mẽ ấy mà tôi thấy được những yếu kém của bản thân, từ đó kịp thời sửa đổi để trở nên mạnh mẽ và trưởng thành hơn. Và không có

“em” thì cũng không có “tôi” mạnh mẽ như ngày hôm nay, vì “*em là tôi và tôi cũng là em”.*

Chương 3

'Phòng này có thay ga không nào?'

Tiếng nói của cô điều dưỡng viên phát ra từ phía cửa khiến tôi giật mình tỉnh dậy.

'Cho em 2 cái với chị ơi' Mẹ nói rồi quay sang hỏi tôi 'Con ăn sáng đi, mẹ vừa ra ngoài mua con bát phở đấy'.

Tôi vừa ngáp, vừa vươn vai 'Thế mẹ cho con ăn luôn đi, không chốc các cô lại vào truyền'.

Vẫn còn đang cặm cụi thưởng thức tô phở bò thơm nức mũi được vài phút thì từ phía cửa, cái mùi hoá chất và thuốc truyền sộc thẳng vào mũi làm toàn thân tôi trở nên bủn rủn và ớn lạnh trong giây lát. Ngước mắt lên nhìn về phía cửa ra vào, tôi hỏi:

'Hôm nay cháu vẫn phải truyền hả cô. Từ đêm qua cháu không sốt nữa rồi mà'

Nặng nề đẩy chiếc tủ truyền di động, chứa đầy những dây chuyền, dịch và kim tiêm vào đến cửa. Cô y tá quay sang nhìn tôi và đáp lại với giọng nhẹ nhàng:

'Cháu yên tâm, hôm nay chỉ phải truyền chút dịch để thải độc thôi, không có thuốc hay hoá chất gì đâu. Cứ nằm yên đó rồi các cô cắm truyền cho'.

Mặc dù phải đối mặt với một áp lực công việc rất lớn: chăm sóc và theo dõi hàng trăm bệnh nhân mỗi ngày. Nhưng các bác sĩ và ý tá tại bệnh viện K luôn dành cho tôi những lời nói và cử chỉ rất thân thiện. Nhờ đó mà gia đình tôi bớt đi phần nào sự vất vả và lo toan trong suốt quá trình tôi ở viện.

Nhẹ nhàng đặt người xuống giường, tôi bắt đầu quan sát các thao tác vô cùng khẩn trương và uyển chuyển của hai cô y tá. Đầu tiên, những chai truyền được lấy lên từ ngăn dưới cùng, các vật dụng được thường xuyên sử dụng như: băng dính y tế, kim truyền, dây chuyền hay cả kim tiêm pha thuốc đều được sắp xếp ngăn nắp và theo đúng trình tự. Những lọ thuốc chống

nôn, chốc sốc bé xíu được các cô gom lại và bóp vỡ phần đầu thuỷ tinh bằng những chiếc kéo y tế. Những dung dịch này sau đó được hút ra một cách khéo léo nhờ các ống xi lanh với dung tích chỉ 6cc.

Đặt những ống tiêm có sẵn các loại thuốc chống sốc và chống nôn lên một chiếc khay đựng kim truyền. Cô y tá tiến lại gần phía tôi, dốc ngược trai dịch được cắm sẵn một ống dẫn dài hơn một mét và treo lên cây truyền gần đó.

Cầm lấy cổ tay rồi quấn chặt lại bằng một mẩu dây chun, cô y tá nhanh chóng định vị vị trí cắm truyền trên mu bàn tay của tôi. Sau đó,chiếc kim luồn dài gần 5cm được rút ra khỏi phần nhựa bảo vệ và được luồn khéo léo qua lớp da đang căng lên vì các mạch máu bị tắc nghẽn.

'Chịu khó tí Minh nhé, hôm nay cô Huyền yêu cầu truyền bằng ven thường nên cháu cố gắng đừng cử động nhiều' Cô y tá vừa cố định kim vừa nói’.Chắc cháu chỉ truyền hết hôm nay là được về thôi, nên cứ để tốc độ chậm thôi, đừng nhanh quá kẻo sốc'

Tôi gật đầu mừng rỡ 'Vậy hả cô, cứ được về nhà thì cô bắt cháu làm gì cũng được'

Cô y tá nhìn tôi cười rồi nhanh chóng sắp xếp lại các dụng cụ y tế trên mặt tủ và kéo chiếc xe đẩy ra phía cửa để tiến đến các phòng bệnh khác.

Cứ ngỡ sẽ được về nhà như những gì mà các cô y tá vừa nói, tôi hý hửng nằm yên trên giường và chờ cho dịch truyền cạn hết. Nhưng hy vọng càng nhiều thì thất vọng lại càng lớn. Nằm ấm chỗ chưa được bao lâu thì người tôi lại bắt đầu run run vì lạnh.

'Chết rồi, lại thế rồi' Tôi lẩm bẩm.

Cố gằng kiềm chế cơn co giật để không bị mẹ hay ai phát hiện ra. Nhưng càng cố, cơ thể lại càng rung lên mạnh hơn. Và rồi chưa đầy 5 phút sau, tôi lại hoàn toàn mất kiểm soát.

Toàn bộ quy trình từ co giật rồi chuyển sang sốt cao lại lặp đi lặp lại không chỉ một lần, mà trong suốt một tuần lễ sau đó. Cứ mỗi lần "lên cơn" là một lần tôi ước mình được buông xuôi tất cả, dẫu biết rằng khi chọn đến cái chết

là sự lựa chọn đầy ích kỷ và ngu ngốc. Nhưng cơ thể của tôi dường như đã phải chịu sự đau đớn và dằng xé đến cùng cực. Nên nhiều khi trong những lúc mệt mỏi, tôi chỉ mong: *khi mình nhắm mắt lại mọi thứ sẽ trở nên bình yên và nhẹ nhõm hơn.*

Sau khoảng 5 ngày truyền kháng sinh, những triệu chứng của tôi không những không thuyên giảm mà còn chuyển biến nặng hơn. Ngay cả các bác sĩ tại bệnh viện K cũng không thể xác định được nguyên nhân những cơn co giật. Vậy nên cô Nhàn đã quyết định nhờ cậy đến sự giúp đỡ của bệnh viện Việt Đức. Nhưng cũng từ đây, mọi chuyện lại trở nên tồi tệ hơn.

Ngày 25 tháng 6 năm 2011, 5 ngày sau cơn co giật đầu tiên của tôi, trong khi đang sốt hơn 40 độ và nằm mê man trên giường bệnh cùng mẹ, thì đột nhiên cô Nhàn nói lớn:

'Không thể để thế này được, làm sao có chuyện sốt mà không rõ nguyên nhân, chắc chắn phải có vấn đề gì đấy. Huyền, em xem tình hình cháu thế nào đi chứ, cứ thế này thì chị lo quá’.

Sau khi xem xét qua thân nhiệt của tôi, cô Huyền tiến ra phía cửa và thì thầm điều gì đó với cô Nhàn với vẻ mặt khá nghiêm trọng.

Sau khoảng 2 phút cô Nhàn lao vào phòng, xỏ vội đôi dép "tổ ong" mà mẹ tôi mượn được của mấy bác bệnh nhân phòng bên và chạy một mạch ra phía cửa. Hành động của cô khi đó làm tôi rất tò mò, nhưng vì quá kiệt sức nên tôi đành nằm yên trên đùi mẹ và đợi cô về rồi hỏi lại sau.

Nằm chợp mắt được một lúc thì cô Nhàn quay lại với một cô y tá của bệnh viện Việt Đức.

'Cháu đây em ạ' Cô Nhàn chỉ tay về phía tôi và nói.

Tôi mệt mỏi ngẩng đầu dậy 'Cháu chào cô ạ'

Cô y tá giơ tay ra hiệu cho tôi nằm xuống 'Cháu cứ nằm đi, cô sang để lấy máu của cháu đi xét nghiệm. Sau khi nghe bác sĩ Huyền và cô Nhàn đây nói qua về tình hình, thì bên cô chẩn đoán cháu đang bị nhiễm trùng máu. Nên cô sẽ phải lấy một lượng máu khá lớn. Cháu chịu khó chút nhé’.

*Sao cơ, lại lấy máu, 5 ngày vừa rồi có ngày nào là tôi không bị rút bớt mấy cc máu cơ chứ.*Tôi thầm nghĩ. Cô y tá nhanh chóng tận dụng kim truyền có sẵn trên tay tôi để không mất thời gian lấy lại ven. Vì khi ấy hệ thống mạch máu của tôi dường như bị lặn đi đâu hết.

Sử dụng kim tiêm và rút một lượng máu rất lớn để bơm vào một chai thuỷ tinh cỡ 500ml. Cô y tá nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ và tiến về phía cửa'.Chậm nhất là mai hoặc ngày kia sẽ có kết quả, nên chị cố gắng qua bên em để nhận nhé'.

Nhưng mấy ngày sau, tôi không còn thấy mọi người đả động đến kết quả xét nghiệm máu ngày hôm đó nữa. Mãi sau này tôi mới biết, cô Nhàn và gia đình đã giấu những thông tin này để tôi không bị suy sụp về tinh thần.

Sau khi nhận được cuộc gọi từ bệnh viện Việt Đức, cô Nhàn nhanh chóng đến bệnh viện để lấy kết quả xét nghiệm và nghe tư vấn của bác sĩ.

'Sau khi làm xét nghiệm, chúng tôi kết luận cháu nhà chị bị nhiễm trùng máu'. Bác sĩ nói 'Thể trạng của cháu, kết hợp với loại vi rút mà chúng tôi phát hiện ra, làm tỷ lệ tử vong hiện tại của cháu rất cao, khoảng 80%. Còn nếu cháu rơi vào 20% còn lại thì sẽ dễ bị những biến chứng dẫn đến tan máu, khó mà cứu sống được'.

'Vậy có cách nào cứu được cháu không bác sĩ,...' Cô tôi hốt hoảng

'Hiện nay, cách duy nhất là sử dụng kháng sinh, kết hợp với các biện pháp chuyên môn khác để tìm ra nguyên nhân gây nhiễm trùng. Từ đó mới có thể đưa ra được hướng điều trị thích hợp được'.

Mặc dù là một người mạnh mẽ nhưng cô Nhàn không hề được chuẩn bị trước tâm lý cho những tình huống thế này. Nên sau khi tiếp nhận thông tin, cô không thể giấu nổi vẻ mặt vừa choáng váng vừa lo lắng của mình.

Sự ủ rũ nhanh chóng lây lan trong gia đình tôi như một con vi rút. Ai nấy cũng muốn vào bệnh viện thăm, động viên tôi và bố mẹ.Tất cả mọi người như đang cố gắng sử dụng tất cả biện pháp dù là đơn giản nhất để cứu lấy tính mạng của tôi

Nhưng ngay cả những người hiểu rõ tình hình hiện tại cũng không thể tiên lượng được những điều kinh khủng sẽ xảy ra 2 ngày sau đó.

Chương 4

Đúng một tuần sau khi có những triệu chứng bất thường, cơ thể tôi chuyển dần từ trạng thái tỉnh táo sang nửa tỉnh, nửa mê. Toàn bộ cơ bắp như bị tê liệt, nhói buốt một cách kỳ lạ và các cơn choáng váng làm đầu, cơ thể tôi trở lên bồng bềnh như đang lênh đênh trên biển.

Đang mải đung đưa theo những “cơn sóng” ở trên giường bệnh thì đột nhiên có một tiếng ho khàn khàn phát ra từ phía cửa ra vào

'È hèm'.

Chỉ cần nghe thôi là tôi đã nhận ra nhân vật đứng ngoài cửa là ai. Suốt một tuần vừa rồi, ngoài sự chăm sóc của mẹ, các cô và y, bác sĩ bệnh viện, thì bố tôi, mặc dù vừa phải công tác dưới Quảng Ninh vừa phải đi học trên Hà Nội, vẫn cố gắng vào thăm và ngủ cùng tôi mỗi tối.

'Con giai của bố đâu rồi' Bố tiến vào phòng

Với một chiều cao khiêm tốn, khuôn mặt tròn trịa, hiền hậu, cộng thêm thân hình đầy đặn và cái bụng bia tròn ung ủng. Đi với đó là chiếc áo sơ mi kẻ sọc xanh cùng với quần âu được là lượt kỹ lưỡng. Khiến bất kỳ ai gặp bố tôi lần đầu đều nhận xét: *ông là người rất ngăn nắp, kỷ cương nhưng lại hiền lành và dễ gần.*

Trong công việc, bố tôi là một người nghiêm khắc và ít nói, nhưng trong các mối quan hệ xã hội bố lại thể hiện mình là một người khéo léo, tình cảm và rất nhanh nhạy. Chính vì thế mà ở bất kỳ đâu, bố tôi cũng được mọi người quý mến và nể trọng.

'Tình hình hôm nay thế nào rồi hả mẹ nó' Bố nhìn mẹ con tôi và hỏi.

'Vẫn vậy anh ạ, từ sáng đến giờ thì chưa thấy hiện tượng gì. Nhưng con nó yếu lắm, chẳng ăn uống được gì, cứ ăn vào là nôn. Nên cô Huyền yêu cầu truyền đạm và nước, nhưng chỉ truyền được vài phút là con lại bắt đầu co giật...' Ánh mắt mẹ buồn hẳn đi khi nói với bố tôi những điều ấy.

Bố đưa mắt nhìn về phía tôi. 'Sao không ăn vào một chút đi, cứ thế này thì cơ thể con chịu sao nổi'

Tôi mếu máo 'Con mệt lắm bố ạ, cho con về nhà đi. Chứ cứ thế này con chết mất’.

'Không điều trị dứt điểm thì làm sao con tiếp tục truyền hoá chất được. Cố lên con. Bố biết từ lúc bị bệnh đến giờ, con rất quyết tâm và nghị lực. Nhưng bây giờ mới chính là thời điểm để thử thách những ý chí đó, nên con phải nghe bố. Cố gắng chịu đựng con nhé’.

Mặt tôi bắt đầu nhăn lại 'Nhưng con chịu đựng đủ lắm rồi bố ạ. Con mệt lắm rồi...'

Bố tôi tiếp tục 'Con ạ, hiện tại con mới chỉ chịu thôi chứ chưa đựng. Chịu ở đây là chấp nhận hay đồng ý với những gì con gặp phải, còn đựng là khả năng dung chứa những điều đó. Con chấp nhận sự đau đớn nhưng không có khả năng dung nạp nó thì cũng vô ích. Chính vì thế, bố khuyên con nên mở rộng trái tim mình và coi những cơn đau, cơn sốt này giống như một cơ hội để rèn giũa bản thân thì con sẽ không còn cảm thấy đau đớn và mệt mỏi nữa... Mạnh mẽ lên con trai’.

Bố tiến lại giường, ra tín hiệu để mẹ đặt tôi xuống và tiếp quản việc chăm sóc. Nâng đầu tôi dậy, nhẹ nhàng di chuyển người để ôm tôi vào lòng. Bố bắt đầu bóp chân, bóp tay giúp tôi giảm bớt phần nào sự khó chịu của những cơn đau nhức.

Vừa xoa tay tôi, bố vừa nói

'Cố lên con giai. Em con ở nhà cũng nhớ bố mẹ và anh lắm. Khoẻ lên đi rồi cả nhà mình còn về với em’.

Tôi đưa mắt nhìn bố 'Con nghe mẹ bảo Nghé ở nhà với ông bà nội hả bố?'

'Ừ, Ông bà xuống từ đầu tuần nên bố mẹ cũng không lo lắm. Nhưng hôm trước nghe ông bà kể: cái Nghé bảo nó tủi thân vì các bạn trong lớp được bố mẹ đưa đón, còn nó thì suốt ngày phải thui thủi một mình...'

Nghe đến đấy, cổ họng tôi đột nhiên nghẹn lại, nước mắt cứ ứa ra mà không tài nào kiểm soát nổi.

'Bố yên tâm ... con sẽ cố gắng hết sức' Tôi nghẹn ngào nói.

Hai bố con trò chuyện với nhau được hơn nửa tiếng thì cơ thể tôi lại run lên bần bật. Đây đã là ngày thứ 7 tôi có hiện tượng này, nên công tác chuẩn bị từ phía gia đình và bệnh viện được thực hiện rất khẩn trương và nhanh chóng. Mọi người vội vã tản ra để tôi có thêm không gian cho việc vật lộn. Những kim tiêm, ống thuốc được đặt sẵn trên xe đẩy để đề phòng trường hợp xấu nhất có thể xảy ra.

Ngay sau khi cường độ cơn co giật giảm đi, mẹ tôi tức tốc lấy chiếc khăn mặt treo sẵn ở đầu giường, nhúng vào chậu nước cạnh đó và đặp lên chán tôi để hạ thân nhiệt.

'Cháu lại sốt hả chị?' Cô Huyền vội vã chạy vào phòng’. Minh ơi, cháu thấy trong người thế nào rồi?' Cô tiến lại gần tôi

Tôi cố gắng động đậy tay chân để ra hiệu cho mọi người, nhưng dường như cả cơ thể đang cố chống lại ý định đó. Từ chân, tay cho đến đầu, cổ, tất cả như bị tê liệt và không còn khả năng phản ứng lại với các tín hiệu từ não bộ.

Cô Huyền chỉ tay về phía chiếc nhiệt kế phía đầu giường. 'Chị thử cặp nhiệt độ cho cháu xem thế nào’.

Mẹ nhanh chóng nhấc cánh tay tôi lên, đưa vội phần đầu kim loại của nhiệt kế xuống dưới nách tôi và ấn chặt cánh tay tôi vào sát thân người.

'Cố chịu nhé con' Mẹ thì thầm.

Được khoảng 3 phút thì cô Huyền rút chiếc nhiệt kế trong người tôi để đọc chỉ số. *42 độ C*. Ánh mắt của bố và mẹ tôi chuyển từ lo âu sang hoảng hốt tột độ.

Với một người bình thường, sốt đến 41 độ là có nguy cơ tử vong rất cao rồi. Nhưng hiện tại, thân nhiệt của tôi đã lên quá ngưỡng đó, và đang trong trạng thái mê man và mất tính táo.

'Anh chị đợi em ở đây để em xuống gọi mấy bác sĩ cấp cứu ở phòng mổ’. Cô Huyền vừa nói vừa chạy nhanh ra phía cửa.

Bố lao vội lên giường, bình tĩnh nhấc tôi lên và kéo tôi vào lòng. Mẹ thì đứng cạnh để chỉnh lại chiếc khăn mặt đang nóng bừng bừng vì thân nhiệt bất thường của tôi.

'Minh, Minh ơi,... đừng ngủ con nhé. Bây giờ không phải là lúc để ngủ đâu, tỉnh táo để nói chuyện với bố nào. Kể cho bố nghe chuyện gì đi con giai, chuyện gì cũng được’.

Nghe được những điều ấy, tôi cố gắng chống lại cơn buồn ngủ, cố gắng nhúc nhích môi để nói một vài câu với bố, nhưng không thể. Mọi thứ bây giờ đã nằm ngoài tầm kiểm soát.

ĐỪNG NGỦ!

Đúng lúc đó, Cô Huyền quay lại phòng cùng với hai bác sĩ vẫn còn đang mặc nguyên bộ đồ thanh trùng màu xanh lá.

'Minh ơi, cháu tuyệt đối không được ngủ đâu nhé’. Cô Huyền nhẹ nhàng nói

Bố tôi ngước lên với gương mặt hiện rõ sự lo lắng và căng thẳng 'Huyền ơi, anh gọi mãi mà cháu không trả lời. Bây giờ phải làm gì hả em?'

Kể từ sau câu hỏi đó đó, tất cả mọi người từ y bác sĩ cho đến những bệnh nhân cùng phòng đều im lặng, nghẹn ngào không nói lên lời. Âm thầm dõi theo những giọt nước mắt, những cái ôm và những tiếng gọi bất lực của bố tôi.

Nằm gọn trong vòng tay của bố, tôi cố gắng chiến đấu với sự tê dại đang ngự trị trên cơ thể. Nhưng vốn đã quá quen với sự bồng bềnh mà những cơn sốt cao đem lại, nên việc chống lại sự thoải đó là đi ngược với ý chí của tôi lúc này. Bản thân tôi vẫn thường tự hỏi: cảm giác được gặp chúa sẽ như thế nào và giờ thì tôi biết mình sắp được tự thân trải nghiệm điều đó.

Sự bồng bềnh bắt đầu tích tụ lại, tạo thành cảm giác thoải mái thôi thúc cơ thể tôi chìm vào giấc ngủ. *Đừng ngủ!* Phản ứng muốn nhắm mắt càng ngày

càng mạnh lên theo từng giây. Thế giới xung quanh bây giờ chỉ còn là những vết nhoè, những vệt sáng đơn màu đang hoà với nhau một cách hỗn độn. Sau đó tất cả chỉ còn lại một màu đen khịt.

Cơ thể tôi bây giờ lơ lửng trong một không gian vô định, với đủ những ký ức mà tôi có được từ khi còn là một đứa trẻ. Tất cả bay vụt qua giống như những màn hình LCD cơ lớn với hình ảnh và âm thanh rất rõ ràng. Những bài học, những trận đòn roi hay cả những lần bỏ nhà đi chơi điện tử, bỗng nhiên hiện ra trước mắt tôi một cách rất đầy đủ và chi tiết. *Tôi sắp chết sao!*

Mọi thứ bỗng nhiên ngưng lại, trước mắt tôi bây giờ chỉ còn là một khoảng không gian vô cực, không ánh sáng, không âm thanh hay bất kỳ cảm giác gì khác. Chỉ tôi và bóng tối thuần khiết. Lơ lửng trong khoảng không gian trống rỗng khiến tâm hồn tôi như lắng lại, mọi khái niệm về thời gian giường như không còn nữa.

Nhưng hóa ra mọi thứ xung quanh thực chất không nhàm chán với chỉ một màu đen như tôi vẫn nghĩ. Sau khi bay qua bay lại một cách vô định, tôi kết thúc hành trình của mình khi đặt chân lên một quả địa cầu với bề mặt là biển và những hòn đảo san sát nhau. Tôi bắt đầu di chuyển bằng cách đạp chân lên bề mặt của nó, nhưng càng chạy, quả cầu càng xoay nhanh hơn. Giống như tôi đang dùng tay để quay một quả địa cầu mô hình vậy. Tốc độ cứ thế tăng lên và đi cùng với đó là một luồng ánh sáng có cường độ lớn dần theo tốc độ xoay của quả cầu. Tôi cứ thế chạy, chạy mãi ...

Rồi đột nhiên, tất cả bỗng bừng sáng khi tôi chạy hết tốc lực. Không còn một màu đen đặc quánh, không còn khoảng không gian vô định, tôi tỉnh dậy trong sự ngỡ ngàng của bố mẹ và mọi người xung quanh.

'Bố ơi, sao cái gì cũng màu vàng thế ạ, phòng mình vừa thay đèn hả bố' Tôi sợ hãi hỏi.

'Đâu con, mọi thứ vẫn thế, chắc do con sốt cao quá nên nó có một vài tác dụng phụ thôi' Bố tôi lúng túng trả lời với giọng nghẹn ngào.

Sau khi thức giấc, mọi thứ xung quanh tôi đột nhiên trở lên đơn sắc với chỉ một màu vàng cho tất cả mọi thứ. Từ bầu trời, giường bệnh cho đến nền nhà hay quần áo,.. Tôi thấy bối rối khi nghĩ mình đang bị mù màu và sẽ phải

sống với nó trong suốt phần đời còn lại. 'Cái này có khỏi được không bố, nhìn mọi người vàng khè thế này con thấy khó chịu lắm’.

'Chắc chỉ là phản ứng phụ thôi con ạ, sẽ qua ngay thôi’. Bố tôi nói. 'Con nằm nghỉ một chút đi vì mình chuẩn bị phải chuyển viện’.

'Nhưng mình chuyển sang viện nào hả bố?' Tôi ngỡ ngàng

'Bênh viện nhiệt đới con ạ, chỉ có các bác sĩ ở đấy mới có phác đồ điều trị chuẩn cho những triệu chứng của con lúc này. Bố và cô Huyền vừa thống nhất với nhau rồi'

Bố đặt tôi xuống giường, túm nhanh lấy chiếc áo sơ mi và bắt đầu cùng mẹ thu dọn đồ đạc. Mọi thứ từ quần áo, bát đũa, cho đến chăn, gối đều được sắp xếp gọn gàng trong một chiếc balo du lịch cỡ lớn mà cô Nhàn đã chuẩn bị trước đó. Sau 15 phút, mọi thứ có vẻ đã sẵn sàng cho việc chuyển viện

'Thế nào con trai', bố tôi nói, đặt chiếc balo xuống và tiến lại phía tôi. 'Đã khá hơn chưa, chuẩn bị lên đường nhé’.

Tôi đáp lại bằng một cái gật đầu đầy miễn cưỡng.

Chương 5

Sau khi di chuyển đến bênh viện mới bằng taxi, bố nhanh chóng vòng tay qua lưng, đỡ tôi đứng dậy,rồi di chuyển nhanh chóng từ taxi về phía một toà nhà 5 tầng đồ sộ. Mẹ thì vội vàng chạy ra bàn làm thủ tục để xử lý các giấy tờ chuyển viện và đi gặp bác sĩ trực để thông báo tình hình hiện tại của tôi.

Bước nhanh qua những bậc thang ngắn cũn chỉ cao khoảng 10cm, bố con tôi tiến gần hơn đến tầng 2 của bệnh viện. Nhưng không như những gì tôi mong đợi, ở đây thậm chí còn đông và ngột ngạt hơn rất nhiều so với bệnh viện K.

Bệnh nhân phải nằm đan chéo nhau từ 2 đến 3 giường một người, người nhà thì nằm, ngồi la liệt ở hành lang, lối đi và phía cửa ra vào. Xung quanh là những tiếng nói chuyện, cười đùa, rồi cả những kêu rên của những bệnh nhân đang lên cơn sốt. Toà nhà lại nằm ngay cạnh nhà xác bệnh viện nên thi thoảng lại có những tiếng kêu ai oán đến lạnh cả sống lưng.

'Bố ơi, thế này thì con nằm ở đâu được?' Tôi thều thào 'Nhìn không thôi mà con đã thấy ốm rồi, liệu mình có thuê được phòng tự nguyện không ạ?'

'Mẹ bảo hiện tại đang hết phòng một giường rồi, chắc nhà mình phải đợi mấy hôm nữa mới có phòng con ạ'

'Cái gì ạ, mấy hôm nữa... Có nghĩa là con phải nằm đây tận vài ngày cơ á'

'Bố e là như vậy. Thôi! Cố gắng lên, điều trị dứt điểm cơn sốt rồi cả nhà mình sẽ về Cẩm Phả’.

Mặc dù rất buồn và khó chịu vì biết mình sẽ phải ở lại viện thêm 1 tuần nữa để điều trị kháng sinh, nhưng dường như tôi không còn sự lựa chọn nào khác.

Tiến lại gần giường bệnh ở cạnh cửa ra vào, sau khi được một cô y tá chỉ định vào nằm phòng 6 giường ở ngay đầu hành lang đi lại. Tôi cố tỏ ra thân mật khi biết mình phải nằm ghép với một bệnh nhân khác.

Tôi nhanh chóng di chuyển vào phòng bệnh và đặt người xuống giường, xoay người về phía đối diện bác bệnh nhân đang nằm ở mép trong của giường và nằm xuống một cách mệt mỏi.

Kể từ thời điểm ấy, tôi chả thể ngủ được quá 1 tiếng. Nguyên nhân không chỉ vì bác bạn cùng giường thường xuyên đá chân vào người tôi, mà còn bởi hình ảnh ăn nghỉ vất vả của gia đình trên một cái chiếu rách ở ngoài hành lang, khiến tôi không tài nào ngủ được.

Ban ngày thì mẹ và cô Nhàn thay phiên nhau chăm sóc, còn buổi tối thì luôn có sự hiện diện của bố ở ngoài hành lang, thi thoảng lại chạy qua chạy lại trong đêm để đảm bảo cho tôi có một giấc ngủ ngon và trọn vẹn.

'Sao bố mẹ không thuê một khách sạn gần bệnh viện hoặc về nhà cô Nhàn để nghỉ ngơi cho đỡ vất vả ạ' Tôi hỏi bố, sau khi bị tỉnh giấc do tiếng cười đùa của những bênh nhân cùng phòng.

'Ngủ đi con' Bố nhìn tôi và cười một cách hiền hậu ' Tuy có khó khăn, vất vả nhưng đổi lại con được khoẻ mạnh thì bố mẹ có phải chịu đựng hơn thế cũng không thành vấn đề'

Tôi đáp lại bằng một cái gật đầu buồn bã, xoay người về phía tường và nhìn vô định vào những mảng sơn bong tróc. Tâm trí tôi bây giờ như một mớ hỗn độn, nửa thì muốn cố gắng, nửa thì muốn bỏ cuộc. Mọi thứ hiện tại nằm ngoài kiểm soát của cả những người có chuyên môn như cô Huyền, nên tôi thực sự cảm thấy sợ hãi khi bản thân còn quá nhiều dự định chưa thể thực hiện được.

Sau 2 ngày vạ vật khổ sở ở phòng bệnh tập thể, cuối cùng thì cô y tá trưởng cũng sắp xếp cho gia đình tôi phòng bệnh 1 giường với đầy đủ tivi và tủ lạnh. Cảm giác khi ấy của tôi giống như vừa được chuyển từ nhà nghỉ lên một khách sạn 5 sao. Mặc dù phòng đó chỉ có một chiếc tivi màn hình lồi với ăng ten làm bằng những vỏ lon nước ngọt bỏ đi, còn tủ lạnh thì không chạy đã gần nửa năm nay.

Sự thoải mái và dễ chịu là những cảm giác đầu tiên không chỉ của tôi mà còn của bố mẹ khi chuyển sang căn phòng mới "sang trọng" này. Không còn những lần phải chạy qua chạy lại, không còn những đêm thức trắng hay sự chật chội và bất tiện của phòng bệnh tập thể, tôi nhanh chóng vượt qua

những cơn sốt, những cơn co giật để và về nhà sau đúng 7 ngày truyền kháng sinh tại viện nhiệt đới.

Trở về nhà trong sự mừng rỡ của gia đình, bạn bè và mọi người xung quanh, tôi nhận được không ít những lời khen ngợi và động viên về sự cố gắng của bản thân trong suốt quãng thời gian vừa rồi.

Sự mệt mỏi triền miên khiến tôi suýt chút nữa không còn thấy được sự hiện hữu của “hạnh phúc” trong cuộc sống. Vì cứ mỗi lần tôi nghĩ rằng: *mình và gia đình sắp được hạnh phúc*, thì lại có điều gì đó xảy ra với bản thân, khiến mọi thứ như tan biến ngay khi tôi vừa có cơ hội được chạm tay vào.

Trước đây tôi nghĩ, hạnh phúc là phải kiếm được thật nhiều tiền, được nhiều người kính nể và nắm trong tay quyền điều khiển người khác. Nhưng sau những sự kiện vừa rồi tôi chợt nhận ra: *núi cao còn có núi cao hơn,* nếu như tôi chạy theo vật chất và quyền lực thì đến cuối đời tôi cũng chẳng bao giờ tìm thấy được cái “hạnh phúc” mà mình mong muốn.

Giống như những gì mà nhà sư Thích Minh Niệm đã viết trong cuốn sách của mình “*Một kẻ khôn ngoan thì không cần chạy thục mạng đến tương lai để tìm kiếm những thứ chỉ đem lại những cảm xúc nhất thời. Họ sẽ giành nhiều thời gian và năng lượng để khơi dậy và giữ gìn những giá trị hạnh phúc mà mình đang có.”*

Hạnh phúc với tôi bây giờ đơn giản là những giây phút được ngắm nhìn gia đình, bạn bè cười nói vui vẻ, được đi lại thoả thích trong khoảng sân trước nhà hay được đặt mình trên một chiếc giường êm ái mà không ngửi thấy mùi cồn hay mùi hóa chất.

Tôi luôn cố gắng chắt chiu từng giây, từng phút bên gia đình và người thân để tận hưởng những điều “hạnh phúc” sẵn có mà trước đây chưa bao giờ tôi để ý tới. Lúc này tôi mới thực sự cảm thấy cuộc sống của bản thân giàu có và đủ đầy đến nhường nào.

Chương 6

Sau một tuần trở về nhà thì ngày mùng 10 tháng 7 năm 2011, tôi được yêu cầu phải trở lại Hà Nội để tiếp tục đợt điều trị hoá chất bị gián đoạn gần một tháng nay.

Đúng 3h sáng, chiếc xe Inova mà bố tôi hay thuê, như thường lệ đỗ gọn gàng ở trên khoảng đất trống rộng hơn 60m2 ở trước cổng nhà. Mẹ con tôi nhanh chóng ra xe, xếp đồ vào cốp và vẫy tay chào bố rồi lên đường trong những câu chúc may mắn của ông bà và em gái đang đứng trên hiên nhà.

Theo đúng lịch trình, chúng tôi đến viện khi đồng hồ điểm 6h30. Bước xuống xe một cách vội vàng, chúng tôi nhanh chóng lách qua những quán hàng rong, những bác xe ôm đang đứng, ngồi la liệt trên vỉa hè để tiến vào cổng phụ bệnh viện ở phía ngã tư Quán Sứ - Hai Bà Trưng. Mặc dù có đến 3 cổng ra vào nhưng dường như các lãnh đạo bệnh viện muốn bệnh nhân hay người nhà người bệnh có thể nghe những khuyến cáo về các đối tượng cò mồi nên đã khoá 2 cổng còn lại, chỉ để mở duy nhất một cổng có loa phát thanh nhằm tạo thuận lợi cho việc tuyên truyền và nhắc nhở.

Bệnh viện K được xây dựng từ thời Pháp thuộc nên cũng dễ hiểu khi tất cả các toà nhà ở đây đều được xây dựng theo lối kiến trúc của Pháp với hai màu vàng, trắng là màu sắc chủ đạo. Cùng với đó là những ô cửa sổ bằng gỗ màu xanh lá được thiết kế cân bằng và đối xứng, làm cho bất kỳ ai lần đầu qua đây cũng nghĩ*: toà nhà này không phải bệnh viện mà là một ngôi biệt thự cổ hay đại sứ quán của một quốc gia nào đó.*

Tiến sâu hơn vào phía trong theo hướng cộng phụ, mẹ con tôi bắt gặp cảnh hàng dài những đoàn người đừng xếp hàng để chờ làm thủ tục từ rất sớm.

Những ngày đầu vào viện, tôi cứ ngỡ ung thư là một căn bệnh hiếm gặp nhưng khi thường xuyên được tiếp xúc với quang cảnh đông đúc từ sáng đế tối ở khu vực này, tôi mới thấy mình không cô độc như những gì vẫn nghĩ.

Liếc nhanh qua quang cảnh ấy, chúng tôi nhanh chóng tiến vào khu nhà D, đây là toà nhà cao nhất trong khuôn viên bệnh viện với 5 tầng và hàng dài những phòng bệnh, phòng làm việc của các y, bác sĩ. Nhưng sự chật chội

của hệ thống hành lang khiến mỗi lần đến đây là một lần tôi cảm thấy khó thở và ngột ngạt.

Rảo bước nhanh qua những bậc thang của toà nhà, tôi bắt gặp không ít những cảnh tượng của bệnh nhân và người nhà nằm co ro ở cầu thang do tình trạng quá tải, thiếu giường tại bệnh viện gây ra. Càng lên cao, tần suất bắt gặp những điều tương tự lại càng gia tăng. Bây giờ không chỉ là nằm ngủ, mà còn nằm truyền, ngồi truyền,... la liệt trong khu hành làng bé xíu, rộng chưa đến 2m rưỡi của tầng 5 bệnh viện.

Sau 5 phút di chuyển từ phía cổng, tôi hiện đã có mặt tại phòng pha thuốc của khoa nội 2 để tìm kiếm tờ y lệnh có tên mình, trong lúc mẹ tôi chạy sang phòng trực của các cô y tá để xác nhận số giường mà tôi sẽ nằm hôm nay.

Ngay sau khi hoàn thành những thủ tục ban đầu, tôi nhanh chóng quay về phòng bệnh 2 giường ngay cạnh phòng pha thuốc. Treo chai dịch lên cây truyền cao 1m80 ở phía đầu giường, tôi bắt đầu nằm xuống để giảm thiểu những cơn đau đầu, chóng mặt do mấy loại thuốc chống nôn, chống sốc gây ra.

'Đã đỡ hơn chưa để mẹ xuống nhà mua chút đồ ăn sáng nào' Mẹ hỏi sau khi tôi nằm ổn định được hơn 10 phút.

'Mẹ cứ đi mua đi, để đồ đạc con trông cho. Mà mẹ nhớ đừng mua đồ gì dầu mỡ nhé, chỉ mua xôi muối vừng thôi. Con ngửi mấy mùi chiên rán ở đây con thấy buồn nôn và khó chịu lắm’.

'Vậy thì nằm trông đồ để mẹ đi mua'.

Tôi gật đầu, chỉnh cao gối và lấy điện thoại trong túi quần để chơi điện tử trong lúc đợi mẹ đi mua đồ.

Mọi thứ tưởng chừng như sẽ diễn ra suôn sẻ, thì đúng lúc bắt đầu truyền sang chai hoá chất được một tiếng, người tôi lại xuất hiện những dấu hiệu giống hệt 2 tuần trước đó.

Làm sao lại thế được, rõ ràng đã điều trị dứt điểm rồi kia mà.

Tôi thầm nghĩ, lúng túng nhìn xung quanh để tìm một vài viên hạ sốt. Đúng lúc đó, mẹ tôi mở cửa tiến vào cùng với hai túi đầy ắp thức ăn.

'Sao thế con, lại sốt nữa à?' Mẹ tôi lo lắng hỏi.

'Không ạ, con thấy hơi khó chịu nên định tìm viên giảm đau uống cho thoải mái thôi'.Tôi bối rối đáp lại vì sợ rằng mình sẽ không được về nhà như những gì đã dự tính.

'Thôi chết rồi' Mẹ đưa tay lên chán tôi 'sốt cao thế này mà không bảo mẹ. Để mẹ sang hỏi cô Huyền xem giải quyết thế nào'.

'Không cần đâu mẹ ơi, chắc hôm nay trời nóng quá nên con bị cảm thôi, chứ không có vấn đề gì đâu' Tôi cố gắng thuyết phục.

Mẹ đáp lại với giọng đầy cương quyết 'Dù sao thì vẫn phải sang hỏi cô, đang truyền hoá chất mà sốt thế này thì nguy hiểm lắm'.

Mẹ tôi nhanh chóng đặt hai túi đồ ăn lên mặt tủ cạnh cửa ra vào và di chuyển sang phòng cô Huyền để thông báo tình hình. Lúc này, mặt tôi bắt đầu nghệt ra vì biết mình chắc chắn sẽ phải ở lại Hà Nội thêm một vài ngày nữa và thậm chí mọi thứ còn diễn biến xấu hơn những gì đã xảy ra trước đó.

Đang ngẩn ngơ vì không biết chuyện gì đang xảy ra thì cô Huyền vội vã tiến vào phòng với giọng nói vô cùng khẩn trương và cấp bách:

'Cháu ăn sáng chưa, nếu chưa thì ăn tạm cái gì vào rồi khoảng 1 tiếng nữa xuống tầng 3 để chuẩn bị cho ca mổ nhé'.

Cái gì mổ á!

'Sao lại mổ hả cô,' Tôi hoảng hốt 'Cháu có thấy mọi người nói gì về chuyện mổ xẻ đâu ạ'

'Cô và các bác sĩ nghi ngờ khả năng nhiễm trùng máu của cháu là do buồng truyền, nên để loại bỏ những khả năng gây bệnh thì cô và mẹ cháu vừa quyết định sẽ mổ để gỡ nó'.

Lúc này, tôi không tài nào giấu nổi sự thất vọng, buồn rầu khi nhận được thông báo vừa rồi. Tôi nhìn chằm chằm vào khoảng trống trong góc phòng một cách vô hồn và bắt đầu tưởng tượng ra việc phải truyền bằng ven thường trong quãng thời gian sắp tới.

Sau vài phút thất thần, mẹ kéo tôi trở về với thực tại bằng việc đốc thúc tôi hoàn thành nốt công việc ăn uống của mình. Sau khi cố gắng nhai thêm vài ba thìa xôi một cách khó nhọc, tôi chậm rãi khoác lên mình bộ quần áo bệnh nhân vừa được phát không lâu trước đó. Rồi tiến về phía cửa trong bộ dạng đờ đẫn vì vẫn chưa hết bàng hoàng khi biết mình sắp phải mổ lần nữa. Sau đó, tôi cùng mẹ di chuyển xuống phòng mổ ở tầng 3, nơi cô Huyền và ê kíp mổ đang chờ sẵn.

Đặt chân đến khoa ngoại, tôi đưa mắt nhìn ngó xung quanh, hít một hơi thật sâu và nhớ lại những gì đã xảy ra trong ca mổ tương tự được thực hiện tại đây 4 tháng trước đó. Mọi thứ vẫn y nguyên, từ những gian phòng mổ được ngăn cách thô sơ bằng những tấm kính bị làm mờ, rồi đến hình ảnh của các bác sĩ mặc đồng phục màu xanh lam, đeo khẩu trang kín mặt và đi đôi dép crocs chống trơn trượt, đang vội vàng đi qua, đi lại trong hành lang bệnh viện. Tất cả làm mặt tôi đột nhiên nóng bừng, đỏ ửng vì tưởng tượng ra những gì sẽ xảy ra tiếp đó.

Từ phía phòng mổ, cô y tá mở khẽ cánh cửa bằng nhôm mỏng dính, đưa mắt về phía tôi và ra hiệu bằng một cái gật đầu như để tôi biết: *mọi thứ đã sẵn sàng cho ca mổ của cháu.*

Tháo kính, đồng hồ rồi đưa lại cho mẹ, tôi lặng lẽ đứng dậy và bước về phía cô tá đang đứng đợi. Sau đó, tôi được đưa đến một căn phòng được bài trí rất thô sơ chỉ bằng một chiếc giường bệnh, vài bộ dụng cụ mổ và một cái đèn mổ hình tròn có bán kính hơn 50cm được đặt phía đầu giường.

'Cháu là Minh bệnh nhân bác sĩ Huyền đúng không?' bác sĩ mổ tiến lại gần tôi và hỏi.

'Vâng ạ’. Tôi đáp lại một cách uể oải.

'Cô Huyền vừa báo cho chú về ca mổ của cháu nên do thời gian gấp gáp, bên chú không thể chuẩn bị kịp thuốc tê tốt nhất cho cháu. Vì thế, cố gắng

lắng nghe và làm theo theo hiệu lệnh của chú để ca mổ được diễn ra tốt đẹp nhé’.

Tuyệt, chú còn tin tốt lành gì thì báo luôn cho cháu đi chú.

Cô y tá yêu cầu tôi cởi áo, nằm lên giường và đặt tay lên một thanh gỗ dài hình chữ nhật được đặt sẵn ở phía bên trái mép giường. Sau đó,một tấm vải nỉ màu trắng được cẩn thận phủ lên toàn bộ phần thân trên của tôi, kể cả mặt và chỉ để hở duy nhất một khu vực bên trái, gần bả vai, nơi mà bác sĩ sẽ tiến hành phẫu thuật.

Bác sĩ vừa bôi thuốc sát trùng vừa hỏi tôi những câu hỏi mang tính chất thủ tục, cuộc trò chuyện ngắn ngủi nhanh chóng kết thúc bằng một mũi kim đâm thẳng vào vị trí mà bác sĩ vừa bôi thuốc. Cảm giác tê buốt bắt đầu lan dần từ bả vai sang cả phần ngực trái. Lúc này, bác sĩ bắt đầu dùng tay ấn mạnh vào phần nhô lên của chiếc buồng truyền và hỏi

'Có cảm giác gì không cháu?'

'Hơi tê tê chú ạ’.

Tôi vừa nói dứt lời thì có một vật sắc nhọn cứa trực tiếp vào vùng da ngay cạnh vị trí mà bác sĩ vừa đặt tay vào.Từng nhát dao được tôi cảm nhận rất rõ ràng do thuốc tê chưa kịp phát huy tác dụng. Tiếp đó là những phát ấn cật lực như để thấm bớt phần máu do các vết dao vừa rồi gây ra. Lúc này,tim tôi bắt đầu đập dồn dập, sự sợ hãi làm người tôi run lên và phát ra những tiếng kêu rên ừ ừ.

'Sau run thế cháu, có thuốc tê rồi mà vẫn đau à’.

Tôi im lặng và thầm nghĩ. *Cháu không khóc là may rồi đấy.*

Ca mổ được tiếp tục khi thuốc tê bắt đầu phát huy tác dụng. Trong suốt 15 phút sau đó, tất cả những gì tôi cảm nhận được là lực ấn đều đặn của một đôi bàn tay rắn chắc cộng thêm cảm giác tê dại ở phần vai và ngực.

'Chú vừa gỡ buồng truyền rồi,' Bác sĩ nói, sau khi đặt một vật gì đó bằng kim loại lên khay đựng dụng cụ ở phía đầu giường. 'Bây giờ sẽ khâu vết mổ nên cháu cố gắng nằm im đừng cử động như lúc nãy’.

Đúng vào lúc tôi tưởng mọi thứ sắp kết thúc thì cái thứ thuốc chết tiệt kia lại bay đi đâu hết.Tôi đột nhiên cảm thấy những cú chích đau nhói tại chỗ mổ, cảm giác ê buốt bắt đầu tăng dần về cường độ khi bác sĩ dùng chỉ để thít chặt phần vết thương trên vai tôi. Cố gắng mím chặt môi để không phát ra tiệng động, tôi cấu chặt tay vào ga giường để chống lại cơn đau nhói đang lan rộng theo cẳng tay và ngón tay của mình.

'Sắp xong chưa chú, hình như thuốc tê hết tác dụng nên cháu thấy buốt tay quá’. Tôi thều thào.

'Cố gắng 5 phút nữa thôi, chú khâu được một nửa rồi’.

Tôi gật đầu và nhìn chằm chằm vào tấm vải trắng đang phủ kín mặt như để cố quên đi sự đau đớn.

Và cuối cùng, 5 phút dài nhất cuộc đời tôi cũng trôi qua. Lúc này, bác sĩ trấn an tôi bằng một vài lời động viên và giao lại nhiệm vụ băng vết mổ cho mấy cô y tá. Những công đoạn cuối cùng được diễn ra rất khẩn trương và nhanh gọn.

Mọi thứ đang diễn ra rất tốt đẹp thì không hiểu sao, khi vừa bước chân ra khỏi phòng mổ, nước mắt tôi cứ trào ra mà không tài nào kiểm soát nổi. Đứng trước mặt mẹ, tôi khóc như một đứa trẻ vừa bị bắt nạt, mẹ ôm tôi vào lòng vỗ về và trấn an một cách nhẹ nhàng:

'Mẹ biết con khóc không phải vì không chịu nổi đau đớn, hay không đủ nghị lực để vượt qua giai đoạn này. Mà con khóc vì thấy mình đang yếu dần đi về thể xác và con nghĩ bản thân không đủ khả năng để chống chọi với bệnh tật nữa đúng không?’.

Tôi cố gắng trả lời, nhưng cảm giác tuyệt vọng như đang bóp nghẹt cổ họng làm tôi không nói được thành lời.

'Con đang mất dần niềm tin ở bản thân đấy, con có biết không?' Mẹ tôi tiếp tục 'Việc con đang làm bây giờ là vô cùng gian nan và vất vả.Rất nhiều người nghĩ con sẽ chỉ sống thêm được 3 năm nữa. Nhưng mẹ tin, bố tin và gia đình mình tin là con sẽ sống được lâu hơn thế.Mọi người đặt niềm tin vào con, nên điều quan trọng nhất bây giờ là con phải vượt qua được chính mình con ạ'

'Con cũng muốn thế lắm’. Tôi nghẹn ngào, dùng tay áo lau qua lau lại những giọt nước mắt đang lăn dài trên má. 'Nhưng lạc quan hay tin tưởng sao được khi ngay đến cả những bác sĩ lâu năm cũng không nghĩ con làm được những gì mà mẹ vừa nói’.

'Những điều không thể mà người ta vẫn thường nói đến sẽ trở thành có thể, nếu con có đủ quyết tâm, ý chí và nghị lực để vượt qua các trở ngại và tìm cho mình những điều kiện thích hợp để làm nên những điều phi thường. Khi hội tụ đủ những điều ấy, con sẽ làm được điều mà chưa từng ai làm được trước đó’.

'Trên lý thuyết là vậy, nhưng sao thực tế luôn chứng minh điều ngược lại vậy mẹ. Giống như việc, con càng cố gắng lạc quan bao nhiêu thì sức khoẻ của con càng đi xuống bấy nhiêu’. Tôi đáp lại bằng giọng nói có phần tức tối.

'Con ạ, cuộc sống không có gì là trọn vẹn cả. Không phải con cứ lạc quan là sẽ khỏi bệnh, không phải cứ ai sống tốt là sẽ được trường thọ. Tin vào bản thân mình hay tin vào những điều tốt đẹp mới chỉ là bước đầu. Ở con có sự quyết tâm, nhưng ý chí của con lại chưa được rèn luyện. Chính vì thế mà khi đối mặt với những tình huống khó khăn, con sẽ dễ bị nao núng hay bỏ cuộc giữa chừng để quay lại với sự thoải mái của lối sống hưởng thụ trước đó’.

Mặc dù biết mẹ nói đúng, nhưng vì quá thất vọng với những gì vừa xảy ra nên tôi lớn tiếng

'Nhưng con cố lắm rồi. Mấy tuần nay con đã cố gồng mình để chống chọi với bệnh tật, nhưng tất cả những gì con nhận được là sự bất công của ông trời. Sự cố gắng của con bây giờ chẳng còn nghĩa lý gì nữa’.

'Vậy cho mẹ hỏi, trên thế giới này, số lượng người vượt qua được ung thư chiếm bao nhiêu phần trăm bệnh nhân mắc bệnh?' Mẹ tôi bình tĩnh nói.

Tôi nhướn người, đẩy mẹ về phía đối diện và ngồi thẳng dậy. 'Thường thì nếu một bệnh nhân sống qua được 5 năm từ lúc phát hiện ra bệnh thì được coi là khỏi. Tỷ lệ này tuy không quá thấp nhưng số lượng người sống qua được 10 năm là cực kỳ hiếm, đặc biệt những bệnh nhân đã ở giai đoạn muộn như con thì càng không thể'.

'Đúng vậy, những người sống thọ được khi bị phát hiện mắc ung thư rất hiếm. Nhưng đó lại là số ít bệnh nhân không chỉ vượt qua được nghịch cảnh mà còn vượt qua chính bản thân mình dù cho tỷ lệ sống sót của họ là rất nhỏ. Và điều làm nên sự khác biệt này, ngoài sự lạc quan, luôn hướng đến những điều tốt đẹp hay khía cạnh tươi sáng của cuộc sống. Thì ở họ còn có một sự kiên định tuyệt vời, dù cho không phải lúc nào những người này cũng mạnh mẽ trước những hoàn cảnh khó khăn'. Mẹ dừng lại một lúc rồi nói tiếp 'Cho mẹ hỏi, con đã thực sự kiên định với những gì mình đang làm chưa, hay con bị khuất phục trước những áp lực và khó khăn của hoàn cảnh '

Tôi bắt đầu im bặt sau khi nghe những điều mẹ vừa nói, xoay người về phía cầu thang để tránh mặt mẹ, tôi gần như đắm chìm vào những dòng suy nghĩ trái ngược nhau về cái mà mọi người vẫn gọi là ý chí. Thể trạng yếu ớt,cộng thêm sự phẫn nộ trước những bất công mà bản thân đang phải trải qua khiến tôi không ngừng than trời và trách phận rằng: *Tại sao mình không có được một cuộc sống bình thường như bao người khác.* Nhưng sau cuộc đối thoại vừa rồi, trong đầu tôi lại xuất hiện một dòng suy nghĩ hoàn toàn trái ngược: *Liệu rằng mình đã cố gắng hết sức để xứng đáng được sống trên cõi đời này hay chưa?*

Chương 7

3 ngày sau khi gỡ bỏ buồng truyền, thể trạng của tôi bắt đầu được cải thiện rõ rệt. Không còn những cơn sốt, không còn những lần phải truyền kháng sinh dài ngày, hay những cơn co giật đến tím tái người ngợm. Tôi bắt đầu cảm thấy lạc quan hơn trước sự biến chuyển tích cực của bản thân.

Những kết quả xét nghiệm cũng như chụp chiếu tại bệnh viện đều cho những kết quả rất khả quan. Chính vì thế, sau khi được gia đình yêu cầu, cô Huyền đã đồng ý cho tôi trở về Cẩm Phả để chuẩn bị sức khoẻ cho đợt truyền sắp tới.

Hôm đó là thứ hai, một ngày sau khi trở về từ bệnh viện, tôi khẩn trương khoác lên mình bộ đồng phục quen thuộc với quần bò và chiếc áo sơ mi có in hình logo của nhà trường. Chạy một mạch về phía nhà để xe và dắt vội chiếc xe đạp "cào cào" đã gắn bó với tôi hơn 6 năm nay ra khoảng sân trước nhà.

Ngồi vội lên yên xe, tôi hý hửng đạp một mạch từ nhà đền trường để mong được trở lại với không gian quen thuộc của lớp học, gặp gỡ và trò chuyện cùng chúng bạn mà 2 tháng nay chưa được gặp mặt.

Vừa tiến vào lớp, một tiếng hô to cất lên ở phía cửa ra vào làm tôi giật bắn mình:

'Ô! Minh Tĩnh,..'

Trong khi còn đang bất ngờ vì tiếng gọi, thì đồng loạt cả 44 đứa bạn trong lớp đều ngước mắt lên và chăm chú nhìn về phía tôi. Mất khoảng một đến hai giây để mọi người định hình lại xem có chuyện gì xảy ra.Thì đột nhiên, 'bộp, bộp, bộp,...' tiếng kêu phát ra từ phía cuối lớp và lan dần ra cả 3 dãy bàn. Cả lớp cùng nhau đứng dậy, vỗ tay để chào đón tôi trở lại với lớp học.

Lúc này, vì quá xúc động trước những gì mà mình nhận được, tôi đứng chôn chân tại cửa ra vào một lúc rồi mới tiến vào lớp học với một nụ cười mãn nguyện nở trên môi. Tiếng vỗ tay phát ra không ngừng, cho đến khi cô chủ nhiệm tiến vào lớp và ổn định mọi người.

'Có chuyện gì mà ồn ào thế cả lớp’.

'Thưa cô. Bạn Minh đi học trở lại ạ’. Ông lớp trưởng cao gần 1m80 lừng lững đứng dậy từ phía cuối lớp.

Cô chủ nhiệm nhanh chóng tiến về phía bàn giáo viên trên bục giảng và ổn định chỗ ngồi, trước khi có những lời động viên đến tôi và cả lớp.

'Sức khoẻ của em thế nào rồi Minh, bây giờ chắc không phải vào viện thường xuyên nữa đúng không?'

'Em cũng ổn định hơn rồi ạ, từ giờ chắc em không phải nghỉ học thường xuyên như mấy tháng trước nữa’. Tôi vui vẻ trả lời.

'Minh ơi, em yêu anh' Thằng bạn tôi phía cuối lớp bất ngờ nói đế vào khiến cả lớp cười ầm lên.

'Thôi nào, không trêu bạn nữa’. Cô chủ nhiệm nhắc nhở 'Lớp mình có bạn Minh là một trường hợp rất đặc biệt,bạn không may mắc một căn bệnh hiểm nghèo. Nên bây giờ ngoài việc học, Minh thường xuyên phải tham gia các đợt điều trị tại bệnh viện K Hà Nội, thời gian mà bạn giành cho công việc học tập ở trên lớp cũng như ở nhà sẽ giảm đi rất nhiều. Đặc biệt, bây giờ đang là thời điểm vô cùng quan trọng để chuẩn bị cho kỳ thi đại học. Chính vì vậy mà cô kêu gọi cả lớp hãy giúp đỡ Minh bằng cách hỗ trợ bạn trong công việc học tập, cũng như động viên và ủng hộ để bạn có được một tinh thần tốt nhất cho việc điều trị, cũng như kỳ thi quan trọng sắp tới. Cả lớp có đồng ý với cô không?'

'Có ạ !' Cả lớp đồng thanh đáp.

Trong suốt buổi học, tôi được chúng bạn quan tâm và hỏi han rất nhiều. Từ chuyện sức khoẻ, cho đến gia đình hay cả chuyện tình cảm với cô bạn gái ngồi cách tôi đúng một dãy bàn. Sự quan tâm và chia sẻ của mọi người khiến tôi cảm thấy vô cùng hổ thẹn khi nghĩ lại những lần không trân trọng tính mạng của bản thân.

Kể từ hôm đó, mọi thứ trong cuộc sống của tôi bắt đầu ngăn nắp chở lại. Tôi tiếp tục những đợt điều trị hoá chất của mình vào thứ 7, chủ nhật hàng tuần,

kết hợp với đó là những giờ học trên lớp và tự học vào các ngày còn lại để chuẩn bị đầy đủ kiến thức cho kỳ thi đại học vào năm sau.

Ban đầu tôi gặp rất nhiều khó khăn khi sức khoẻ sau những ngày điều trị không được như ý muốn. Những cơn đau đầu, nôn mửa,... làm ảnh hưởng đến khả năng tập trung của tôi vào những con số, những công thức vật lý hay toán học.

Hôm nào tôi cũng cố gắng học đến gần 2h sáng, mặc cho bố mẹ và mọi người hết lời khuyên răn về việc học khuya như thế có thể ảnh hưởng đến tình trạng sức khoẻ hiện tại. Sau những đợt truyền tôi luôn cố gắng ăn nhiều hơn ngày thường, mặc cho việc cứ ăn vào là nôn, nhưng chỉ có như thế tôi mới có đủ thể lực để tiếp tục công việc học tập của mình. Càng học, tôi càng cảm thấy mình như được sống một cuộc sống có ý nghĩa, hơn là việc chỉ tìm cách để tồn tại trong điều kiện sức khoẻ thiếu ổn định lúc bấy giờ.

Và quãng thời gian song hành vừa học vừa truyền của tôi kết thúc vào tháng 2 năm 2012, sau gần một năm điều trị hoá chất.

Gác lại được những đợt điều trị dài ngày, tôi tập trung nhiều hơn vào công việc học tập để chuẩn bị kỹ hơn cho kỳ thi đại học diễn ra trong chưa đầy 4 tháng sắp tới. Nhưng sau khi kết thục điều trị vài tuần, tôi đột nhiên mất đi động lực học tập và bị sao nhãng bởi thói quen chơi điện tử trước đây. Kết quả là tôi nướng hàng tiếng đồng hồ mỗi tối trước màn hình máy tính trong tình trạng thấp thỏm và sợ hãi khi chưa hoàn thành hết đống bài tập được giao.

Tình trạng này diễn ra trong hơn 2 tháng, sau khi tôi tham gia đợt thi thử đại học lần hai được tổ chức tại trường. Kết quả của lần thi đầu tiên chỉ vỏn vẹn 12.5 điểm, nhưng khi đó do chưa hoàn thành hết chương trình học nên tôi luôn viện vào lý do ấy để biện hộ cho thành tích kém cỏi của mình. Nhưng lần thi thứ hai này thì hoàn toàn khác, tôi không còn bất kỳ lý do gì để biện minh cho kết quả chẳng mấy khả quan của bản thân nữa. Lần này chỉ hơn được lần đầu tiên có 2.5 điểm, thấp hơn rất nhiều so với mức điểm chuẩn của trường đại học mà tôi đang nhắm đến.

Chính vì lý do ấy mà bố mẹ cùng cô Nhàn đã vạch ra cho tôi một kế hoạch dự phòng rất tỷ mỉ về việc học tập tại khoa quốc tế của trường đại học kinh

tế quốc dân, với mức học phí trên trời nhưng bù lại tôi không cần điểm thi quá cao để có thể tham gia vào chương tình học của nhà trường.

Cảm thấy buồn và có phần thất vọng về bản thân, khi đến cả những người gần gũi nhất cũng không tin tôi có khả năng thi đỗ vào đại học. Tôi bắt đầu hạ quyết tâm, cố gắng quay trở lại với công việc học tập và gạt bỏ những hoạt động vô bổ sang một bên.

Trong vài tháng cuối, tôi dành toàn bộ quỹ thời gian của bản thân cho việc luyện đề và nâng cao tốc độ làm bài của ba môn: Toán, lý, hoá. Kết hợp sự trợ giúp đắc lực từ phía các thầy cô và bạn bè trên lớp. Tôi nhanh chóng đưa mình trở lại với guồng quay của "cỗ máy" ôn thi đang bước vào thời điểm nước rút.

Ngày 1/7 năm 2012, tôi bước vào phòng thi với môn thi đầu tiên: môn toán. Nhận đề thi với tâm thế vô cùng thoải mái, tôi nhanh chóng hoàn thiện toàn bộ phần bài tập cơ bản với sự tỉ mỉ trong từng phép tính, con chữ. Mỗi lần viết bất kỳ điều gì lên giấy thi, tôi đều kiểm tra lại đôi ba lần để chắc chắn mình không nhầm lẫn bất cứ điều gì. Vì thế mà kết thúc môn thi đầu tiên, tôi cảm thấy rất tự tin với kết quả mà mình sẽ đạt được.

Hoàn thành hai môn còn lại với những tín hiệu khả quan từ môn thi trước, tôi nhanh chóng kết thúc kỳ thi đại học của mình bằng một kết quả không thể tuyệt vời hơn: tôi đỗ vào trường đại học kinh tế quốc dân với số điểm 23. Cả gia đình khi ấy như vỡ oà cảm xúc khi biết tôi đã làm được cái điều mà mọi người vẫn nghĩ là không thể.

Trong suốt từ năm 2012 đến đầu 2013, một năm sau khi tôi bước chân vào cổng trường đại học. Tôi nhanh chóng trở thành tâm điểm chú ý của mọi người xung quanh, từ người thân, bạn bè cho đến các thầy cô giáo. Mọi người nhìn tôi giống như một tấm gương về ý chí và nghị lực phi thường. Khi ấy tôi cảm thấy mình như có tất cả mọi thứ trong cuộc sống: từ sức khoẻ, gia đình, bạn bè cho đến học thức.

Nhưng chính những điều này lại khiến tôi trở nên mù quáng và tự phụ khi nghĩ rằng: *mình là một đứa hơn người.* Tôi bắt đầu ngủ quên trên chiến thắng của chính mình mà không hề biết, tất cả chỉ vừa mới bắt đầu.

PHẦN 2:

SỐNG

VÀ

CHẾT

Chương 8

'Bíp, Bíp, Bíp...'

'Lấy cho tôi cái kẹp ra đây,... Cả dao mổ nữa...'

'Bíp, Bíp Bíp...'

Mơ màng quan sát những bóng người xanh xanh trắng trắng lướt qua mặt. Tôi gần như mất toàn bộ khả năng kiểm soát cơ thể, cố gắng cử động tay chân nhưng không thấy động tĩnh gì. Những tiếng kêu phát ra từ máy đo nhịp tim đột nhiên chậm lại, ngắt quãng 'Bíp...Bíp...Bíp...' Quyền kiểm soát cơ thể bây giờ không còn thuộc về não bộ nữa, tất cả chuyển sang trạng thái sinh tồn,

Mình làm sao thế này,

Hai mắt tôi nặng trĩu, cố gắng thở bằng miệng để lấy thêm dưỡng khí.

Tỉnh táo, mình phải cố gắng tỉnh táo.

Gồng hết sức để giữ cho bộ phận cuối cùng còn cử động không bị tê liệt, nhưng vô ích, đôi mắt tôi từ từ nhắm lại mặc cho những nỗ lực cuối cùng để giữ cho người không bị rơi vào trạng thái hôn mê. Hít một hơi thật sâu, thả lỏng người, ánh sáng xung quanh tắt hẳn để một lần nữa tôi bị nhấn chìm bởi một cái vực đen không đáy.

Mình đang ở đâu đây?

Xung quanh hoàn toàn tối đen, thứ bóng đen của một hang động sâu thẳm, im lìm và chết chóc. Cố gắng cảm nhận mọi thứ xung quanh nhưng không thấy gì. Tôi bắt đầu lục lại ký ức để xem tại sao mình lại ở đây, nhưng không thể, mọi ý niệm về thời gian bây giờ đã bị đảo lộn. Không còn cách nào khác, tôi quyết định bước đi để mong tìm cho mình một chút ánh sáng, dù chỉ một chút thôi để có thể đưa tôi thoát khỏi không gian đáng sợ này.

Nghĩ đi Minh, nghĩ đi, đây có phải lần đầu tiên mày bị thế này đâu?

Nhìn xuống dưới chân, trên người tôi bây giờ không phải quần áo bệnh nhân mà là một cái váy xoè màu xanh lá, rộng thùng thình được sử dụng trong những ca mổ. Run cầm cập khi bước đi trong bóng tối lạnh lẽo, tôi bắt gặp một cỗ máy với màn hình máy tính, bàn điều khiển với hàng tá những nút ấn đủ loại kích cỡ, màu sắc và mấy cái đầu dò siêu âm quen thuộc.

Tiến lại gần rồi đặt tay lên cỗ máy, *đây là máy siêu âm sao.* Màn hình bật sáng, xung quanh bỗng dưng phát ra một thứ ánh sáng trắng với cường độ khủng khiếp. Đồng tử dãn ra, hai mắt mờ đi vì độ sáng quá lớn, tôi nhắm mắt lại, đưa tay lên xoa mắt để làm dịu đi sự khó chịu.

Từ từ mở mắt để quan sát mọi thứ xung quanh. Không còn những bóng đen chết chóc, không còn sự cô đơn, lạnh lẽo. Tôi thấy mình đang ở trong một căn phòng với giường, máy tính, rèm cửa bằng vải và một anh bác sĩ đang hý hoáy với chiếc điện thoại trên tay.

'Bệnh nhân Nguyễn Ngọc Minh,' Tiếng gọi phát ra bên ngoài phòng.

Giật mình vì nghe thấy ai gọi tên, tôi trả lời theo phản xạ:

'Có ạ’.

'Em đã buồn đi vệ sinh chưa? Nếu rồi thì vào trong phòng để bác sĩ siêu âm cho nhé’.

Ơ, tôi đang ở trong phòng mà.

'Chị ơi em...' kéo chiếc rèm lên và tiến ra ngoài để xác minh lại với chị y tá rằng mình đã ở trong. Nhưng tôi như đứng hình khi thấy chính mình đang ngồi trên ghế chờ với Chi ở phía ngoài phòng siêu âm.

Vẫy tay, hét lớn rồi nhảy loạn lên, cố gắng làm tất cả mọi thứ để thu hút sự chú ý của mọi người xung quanh, nhưng dường như chẳng ai quan tâm đến sự hiện hữu của tôi. Và rồi chị y tá tiến tới và đi xuyên qua người tôi giống như một cái bóng.

Chẳng nhẽ đây là ký ức của mình sao?

Bình tâm lại, tôi cố gắng quan sát mọi thứ xung quanh để mong có lại được một chút ý niệm về những gì đã xảy ra trước khi tôi ở trong cái không gian đen tối và chết chóc.

'Chị ơi, em buồn tiểu rồi thì vào được chưa ạ’. Hình ảnh phản chiếu của tôi lên tiếng.

Quan sát kỹ hơn, tôi thấy mặt mình ủ rũ, lo lắng hơn bình thường. Hai mắt trĩu xuống, môi mím lại, hai tay đang mân mê chiếc nhẫn một cách bối rối. Tiến về phía trước, tôi bắt gặp ánh mắt thân thuộc của Chi đang lặng lẽ dõi theo hình ảnh phản chiếu của tôi. Nhưng chẳng hiểu sao trong đó không còn vẻ rạng rỡ như ngày thường, mà thay vào đó là một nỗi buồn rất khó diễn tả bằng lời.

Chi vốn là người yêu tôi từ khi hai đứa mới chập chứng bước vào lớp 10 của trường trung học phổ thông Cẩm Phả. Vào thời điểm ấy, cô nàng nổi lên là một người rất cá tính, nghịch ngợm và có phần ngổ ngáo. Trái ngược hoàn toàn với những tính cách đó, tôi được mọi người nhận định là một đứa hiền lành, trầm tính và rất khù khờ. Thế nên khi công khai yêu nhau, mọi người xung quanh đều ra sức phản đối và khuyên hai đứa nên tạm gác lại chuyện yêu đương để tập trung hơn cho công việc học tập.

Cái cảm giác theo đuổi, chinh phục làm cuộc sống của tôi bỗng trở lên sống động và quyến rũ hơn bao giờ hết. Mọi hành động, cử chỉ của Chi như đánh động vào cảm xúc và tâm trạng của tôi. Những lúc cô buồn, tôi cũng buồn, cô cười, tôi cũng cười tươi không kém. Mọi sự quan tâm của tôi khi ấy chỉ quẩn quanh người con gái đó.

Hai đứa yêu nhau được hơn một năm thì tôi phát hiện mình bị bệnh.Trái ngược với suy nghĩ ban đầu của tôi, Chi kiên quyết giữ lấy tình cảm của hai đứa. Dù cho đã không biết bao lần nhận được những lời khuyên từ tôi và mọi người xung quanh: *thôi em ạ, tương lai còn dài, em nên chọn ai khoẻ mạnh mà yêu chứ đừng yêu một thằng bệnh tật như anh làm gì. Rồi lại phải tối ngày chăm sóc, hầu hạ anh, khổ lắm em ạ.*

Nhưng mỗi lần nghe thấy những điều như thế từ tôi, Chi đều đáp lại với một sự cương quyết như mệnh lệnh, khiến tôi cảm thấy mình thật nhỏ bé:

'Anh ạ, em đến với anh không chỉ có tình yêu, mà còn cả tình thương trong đó nữa. Em đã nhận lời yêu anh thì dù có thế nào em cũng sẽ có trách nhiệm với tình cảm của hai đứa. Như những đứa con gái khác, bọn họ sẵn sàng bỏ rơi anh khi biết anh bị bệnh hiểm nghèo. Nhưng em không nằm trong số đó. Nên anh làm ơn, vì em mà sống cho tốt, nhanh nhanh khỏi bệnh còn về Cẩm Phả với em. Anh rõ chưa!'

Nên khi thấy Chi không còn giữ được vẻ tươi tắn thường ngày, tôi lập tức tưởng tượng ra những viễn cảnh không mấy tốt đẹp sắp xảy ra.

Theo chân chính mình vào phòng siêu âm, tôi tập trung sự chú ý vào từng cử chỉ của bác sĩ khi đang chuẩn bị dụng cụ để bắt đầu quá trình siêu âm. Đầu tiên là căn chỉnh lại mấy cái nút trên bảng điều khiển để chưa máy về chế độ mặc định, cầm lọ gel siêu âm rồi thoa lên đầu dò.

Tôi từ từ tiến về phía giường, ngồi xuống, dí sát mặt để nhìn biểu cảm của chính mình. Nhăn nhó, đau đớn, cái bóng của tôi nằm xuống giường mà như đặt lưng lên một chiếc thảm gai. Thích thú khi lần đầu tiên được thấy cảnh tượng này, tôi di chuyển quanh giường để xem chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo.

'Nằm yên nhé,' Bác sĩ đưa đầu dò về phía bụng tôi 'Để siêu âm kỹ phần bàng quang, anh buộc phải dùng lực để ấn mạnh vào phần bụng dưới của em. Nên sẽ không thoải mái lắm đâu, cố chịu nhé’.

Cái bóng của tôi nhìn chằm chằm vào một cái màn hình 13 inch được treo cẩn thận trên tường ở phía cuối giường, trong khi anh bác sĩ đang di chuyển chiếc đầu dò quanh bụng. Nét mặt của hắn chuyển dần từ lo lắng sang hoảng hốt và cuối cùng là thất vọng tột độ. Tò mò, tôi cũng ngước nhìn lên màn hình để xem có chuyện gì xảy ra.

Trên đó là hình một vòng tròn với viền màu trắng, bên trong là một màu đen đặc, trông khác hẳn với những hình thù quái dị ở xung quanh. *À, đây chắc chắn là bàng quang của mình rồi.* Nhìn kỹ hơn, tôi thấy ở phía dưới cũng có một vòng tròn khác có hình dáng giộng hệt bàng quang nhưng có kích thước chỉ bằng 2/3.

Chả nhẽ mình có tận 2 bàng quang.

Quay lại nhìn cái bóng, tôi thấy hai mắt hắn nhắm tịt lại, đầu quay hẳn về một phía, mồm lẩm bẩm 'Thôi chết rồi’.

'Nằm yên nhé, tình hình không được khả quan lắm’. Anh bác sĩ cau mày, đưa đầu dò về giá treo bên thành máy, ấn nút dừng hình ảnh, đứng dậy và tiến ra ngoài.

Tôi đang mải gãi đầu, gãi tai để nghĩ xem chuyện gì vừa xảy ra thì anh bác sĩ đột nhiên quay lại cùng với 2 người nữa, cũng là bác sĩ nhưng lớn tuổi hơn rất nhiều. Cả 3 người chụm đầu lại, quan sát hình ảnh hai hình tròn có kích thước ngang ngửa nhau ở trên màn hình máy siêu âm.

'Cháu có hiện tượng bất thường được bao lâu rồi?' Vị bác sĩ già nhất lên tiếng.

Cái bóng của tôi nhăn nhó 'Được khoảng một tháng rồi bác ạ’.

'Trước đó có điều trị gì liên quan đến ung thư không?' Mặt cái bóng tái nhợt sau khi nghe thấy câu hỏi.

'Cháu có mổ và điều trị hoá chất cách đây một năm ạ’.

'Bác và mấy chú đây đang nghi ngờ cháu bị tái phát ung thư tại vùng tiểu khung, phía dưới bàng quang. Với khối u kích thước 9cm đang chèn ép vào các bộ phận xung quanh khiến cháu có cảm giác khó đi tiểu và đau bụng là vì vậy’.

Tôi giật mình nhớ ra trước đó tôi thường xuyên đau bụng và không thể đi tiểu hàng giờ liền. Dù đã sử dụng đủ mọi cách nhưng đều không đem lại hiệu quả. *Vậy là mình bị tái phát ung thư sao?* Tôi thầm nghĩ

'Để chắc chắn hơn,' Bác sĩ lớn tuổi nói tiếp 'Bác sẽ cho cháu chụp CT để xác định chính xác kích thước và giai đoạn tái phát’.

Cái bóng của tôi im lặng một hồi lâu rồi mới phản hồi lại 'Vậy bác cho cháu vào chụp luôn đi ạ’.

Di chuyển cùng mọi người xuống cuối hành lang và dừng lại phía trước chiếc cửa kéo bằng thép đồ sộ với dòng chữ nguy hiểm-phóng xạ được in dọc theo viền của một hình tam giác cảnh báo nguy hiểm. Nặng nề kéo cửa về phía bên phải, anh bác sĩ dẫn cái bóng của tôi vào phía trong và tôi cũng đi theo ngay sau đó.

Đứng trong góc phòng và quan sát toàn bộ quá trình chụp CT từ lúc chỉnh máy, tiêm thuốc cho đến lúc tháo kim. Tôi có cảm giác như chính mình đang phải trải qua những cảm giác khó chịu khi nằm trong chiếc máy đó.

Sau 20 phút, tôi di chuyển ra ngoài cùng hình ảnh phải chiếu của mình để ngồi đợi kết quả. Đúng lúc ấy, mọi thứ bỗng mờ đi, đồ vật xung quanh mất dần hình dạng ban đầu và trở nên méo mó. Độ sáng của những bóng đèn huỳnh quang trên tường cũng giảm dần, mọi người xung quanh cũng vì thế mà tan biến vào màn đêm sâu thẳm.

Đừng, đừng đi. Sợ hãi khi biết sẽ phải quay lại với sự trống rỗng của khoảng không vô tận, tôi với tay chộp lấy Chi và hình bóng của chính mình. Nhưng cuối cùng, mọi thứ lại trở về với không gian im lìm, chết chóc ban nãy.

Bây giờ thì tôi đã nhớ ra lý do mình nằm trên bàn mổ. Cách đây hai tháng, tôi thường xuyên có những dấu hiệu bất thường khi không thể đi tiểu cũng như đau bụng triền miên. Ban đầu cứ nghĩ chỉ là vấn đề của đường tiêu hoá, nhưng càng về sau tần suất và cường độ những cơn đau càng lớn và không thể khống chế nổi bằng thuốc. Nên tôi quyết định đi siêu âm để chuẩn đoán rõ hơn nguyên nhân gây bệnh.

Và kết quả tôi nhận được là một khối u 9cm tại vùng tiểu khung đang chèn ép lên các cơ quan, nội tạng xung quanh. Cùng với đó là một giấy yêu cầu mổ khẩn cấp từ cô Huyền để loại bỏ khối u ngay lập tức vì tốc độ phát triển quá nhanh của nó.

Thất thần bước đi trong khoảng không vô tận, chân tay tôi bủn rủn khi biết mình sẽ phải trải qua những điều tương tự như một năm về trước. Kim truyền, hoá chất, bông băng và máu. Không những thế, lần này kích thước khôi u còn lên đến 9cm,

Chúa ơi. Chắc chắn là rất tệ, rất rất tệ.

Tôi ngồi thụp xuống, run rẩy, sợ hãi trong bóng tối đặc quánh. Nhắm mắt lại, cố gắng kiểm soát những tiếng đập như trống dồn của trái tim và tự an ủi bản thân. Tâm trí tôi muốn bình tĩnh để đón nhận sự thật này, nhưng trái tim thì lại muốn đấm đạp, la hét ầm ĩ để giải toả bớt sự căng thẳng. Tuyệt vọng và lạnh lẽo, tôi chỉ mong mình nhanh chóng thoát ra khỏi cái nơi đáng sợ này.

Đột nhiên, chân tay tôi tê cứng lại, mồm há hốc ra vì đau đớn. Nhìn xuống dưới, phần da trên bụng tự dưng tách ra giống như bị ai đó dùng dao rạch, một vết thương chạy dài từ giữa bụng xuống dưới rốn gần 20cm. Những sợi chỉ từ trong bụng chui ra như những con giun ngoi lên từ lòng đất, đan lấy nhau theo hình chữ x và siết chặt vết thương lại. Hai cái ống dài mọc ra từ hai bên thành bụng khiến tôi hét lên nhưng không thành tiếng, mắt trợn ngược lên, quoằn quoại vì đau đớn.

Không những thế, từ trong cổ họng tôi mọc ra một chiếc ống chèn kín toàn bộ đường thở. Hai lá phổi co hết lại như vừa bị đổ đầy cát, mồm và mũi mở to mong sao lấy được một chút ôxy để không bị rơi vào tình trạng chết não. Hai mắt lờ đờ, tôi cố gắng dẫy dụa để chống lại cơn co thắt đang bóp nát lồng ngực. Nhưng thứ duy nhất mà tôi có thể cử động được bây giờ chỉ là phần đầu và cổ của mình.

'Sao thế cháu... Sao thế...' Một giọng nói phát ra ngay bên cạnh tôi.

Tiếng của ai vậy.

Gồng hết sức bình sinh để mở mắt, tôi chợt thấy không gian trống rỗng vô tận đột nhiên tràn ngập ánh sáng đến loá mắt. Trong những khoảng sáng xung quanh, xuất hiện một thân hình nhỏ nhắn, đang chăm chăm nhìn tôi qua những quầng sáng mơ hồ đó.

'Tỉnh rồi hả cháu’. Giọng nói lại xuất hiện lần nữa.

Không suy nghĩ được nhiều, tôi vôi vàng gật đầu theo phản xạ.

'Để cô tháo ống thở ra cho, nằm yên nhé’.Một bàn tay mềm mại đặt vào hàm dưới của tôi, ấn xuống và từ từ rút chiếc ống ra khỏi cổ họng. Ôxy tràn vào hai lá phổi, khiến lồng ngực mở rộng.

'Ụ hụ, ụ hụ,..' Tôi ho sặc sụa sau khi chiếc ống vừa đi ra khỏi miệng.

Những hình ảnh mờ ảo, mơ hồ bắt đầu tập trung lại, không gian xung quanh được định hình một cách rõ nét hơn với những cô y tá và máy móc ở khắp mọi nơi. Lờ đờ nhìn xuống phía dưới để mong tất cả chỉ là mơ, tôi thấy toàn thân được che phủ bởi một chiếc chăn màu trắng với dây dợ và hai cái ống được luồn rối rắm từ bên ngoài vào phía dưới chăn.

Sống mũi tôi nhói lên những cơn đau buốt. Rất cẩn thận, tôi đưa cánh tay với một ống truyền dính chặt trên mu bàn tay để chạm vào mặt mình, cố gắng xác định nguồn gốc của cơn đau. Trên mũi, một chiếc ống dài ngoằng được đưa sâu vào phía trong xoang mũi, qua đường thở và xuống đến dạ dày.

Mím chặt môi, tôi mơ màng hạ cánh tay xuống và bắt đầu khóc.

Chuyện gì xảy ra với mình thế này.

Chương 9

Đầu tôi đau như búa bổ, đến tận bây giờ tôi vẫn không thể tin vào những gì mình vừa trông thấy. Phát ra những âm thanh ú ớ đầy đau đớn, tôi cảm thấy tuyệt vọng khi sờ thấy hai cái ống ở hai bên thành bụng.

Chẳng nhẽ những gì mình mơ là có thật.

Cô y tá cầm chiếc xy lanh với thuốc an thần trên tay và bơm toàn bộ số thuốc đó vào trong ống truyền của tôi.

Sau khi được tiêm thuốc khoảng hai phút, cơ thể tôi như một khối xi măng đang đắm chìm vào chiếc kẹo dẻo khổng lồ. Chân tay tôi cứng đờ, không cảm giác, đầu óc mất dần sự tỉnh táo, hai mắt mờ đi vì choáng váng. Bây giờ, tôi chỉ còn nghe thấy những tiếng kêu 'Bíp... bíp... bíp...' đều đặn của máy đo nhịp tim đang phát ra ở trên đầu.

Và lại một lần nữa tôi bị kéo xuống cái hố sâu không đáy và đắm chìm trong khoảng không tĩnh lặng. Bây giờ tôi không chống cự nữa, vì dù sao ở đây cũng thoải mái hơn là quay lại với thực tại.

...

'Cạch, cạch, cạch,..'

Tiếng bánh xe di chuyển kêu to đến nỗi tôi buộc phải mở mắt để quan sát xem chuyện gì đang xảy ra. Vẫn còn đang mơ màng vì tác dụng phụ của thuốc an thần, tôi trông thấy những ánh đèn lao vun vút trước mặt giống như đang di chuyển trên ô tô vào buổi tối.

'Đây rẽ vào phòng này’. Giọng nói của một phụ nữ phát ra ở phía đầu giường.

Người tôi nghiêng hẳn về bên trái khi chiếc giường chuyển hướng và di chuyển về hướng ngược lại, sau đó đi được vài mét nữa thì dừng hẳn lại. Đột nhiên, có hai cánh tay luồn xuống dưới cổ và đầu gối của tôi, rồi nhấc mạnh làm cả thân người tôi lơ lửng ở giữa căn phòng. Xoay đúng một vòng rồi hạ xuống, tôi thấy bụng và cổ họng đau nhói vì những chuyển động quá

đột ngột vừa rồi. Nhắm chặt mắt, nghiến răng để chống lại cơn đau, mặt mũi tôi bỗng nhiên tối xầm lại vì choáng váng.

'Có đau lắm không con?' Giọng nói quen thuộc của bố tôi phát ra ở phía đối diện.

Khó nhọc mở mắt để quan sát xung quanh, tôi trông thấy hình bóng mờ mờ của một khuôn mặt tròn trịa với mái tọc bạc trắng, ánh mắt buồn rầu và một nụ cười gượng gạo đang chầm chầm nhìn về phía mặt tôi. *Là bố.*

'Con thấy trong người sao rồi?' Mẹ tôi ở phía sau cũng đang ngoái cổ lên để hỏi.

Cố gắng phản hồi để mọi người yên tâm nhưng cổ họng và lồng ngực đau nhói dữ dội như đang bị thiêu đốt, khiến dây thanh quản không thể phát ra âm thanh khi tôi mở miệng. Không thể nói, tôi đành gật đầu và mỉm cười để mọi người đỡ lo lắng.

Ngồi xuống bên cạnh, bố cầm lấy tay và vuốt tóc tôi 'Cố lên con, mọi người trong nhà mình cũng đang ở đây để thăm con, cả ông bà cũng lên để cổ vũ tinh thần cho nhà mình nữa đấy'.

Sự im lặng đột nhiên buông xuống, tôi nghe rõ từng tiếng thờ dài của bố khi nhìn tôi. Những nhịp thở bị ngắt quãng bằng tiếng nấc không thành tiếng và hành động bối rối của bố khi trông thấy khuôn mặt trắng bệch của tôi, khiến tôi cảm thấy buồn và thương bố một cách kỳ lạ. Mái tóc bố đã chuyển từ màu đen óng quen thuộc sang một tông màu hoàn toàn khác với màu trắng là chủ đạo. Những nếp nhăn cạnh khóe mắt và đôi môi nhợt nhạt của bố càng làm cho không khí xung quanh trở nên buồn và ảm đạm hơn rất nhiều.

Tôi lờ đờ xoay đầu sang bên trái để quan sát xung quanh và đúng như lời bố nói, rất đông người thân đang có mặt ở bên ngoài phòng bệnh và dõi theo từng cử chỉ, hành động của tôi. Không chỉ có người nhà mà còn có rất nhiều những người bạn, người thân của gia đình cũng đến để chia sẻ cùng bố mẹ và tôi.

Quan sát xung quanh phòng thì không chỉ có mình tôi là bệnh nhân, mà còn có hai người khác cũng ở trong tình trạng nguy kịch không kém. Một người

là phụ nữ ở giường bên trái đang ngủ ly bì vì thuốc mê vẫn chưa hết tác dụng, một người là đàn ông ở giường bên phải vẫn đang nửa tỉnh, nửa mê.

Nhớ lại những gì xảy ra trong giấc mơ ban nãy, tôi từ từ dùng tay kéo chiếc chăn đang phủ lên bụng xuống để quan sát vết mổ. Hàng dài những tấm gạc màu trắng đang che phủ một khoảng rộng từ giữa bụng xuống dưới rốn gần 20cm. Không chỉ có thế, hai cái ống được đặt đối xứng nhau ở hai phía của vết mổ khiến tôi cảm thấy bàng hoàng khi nhận ra những gì đã thấy trong mơ là có thật.

Từ phía cửa, cô y tá tiến vào và kéo theo cả một chiếc xe đẩy chứa đầy những dụng cụ y tế.

'Nằm yên con nhé. Chốc bố mẹ sẽ quay lại’. Bố nhìn tôi trìu mến.

Cô y tá ra hiệu cho tôi nằm yên để vệ sinh vết mổ, và tôi tuân theo. Lấy ra một chiếc khay chứa bông, băng, nước muối và một lọ cồn y tế rồi đặt ở phía cuối giường. Cô y tá kéo chăn tôi đang đắp xuống dưới đùi, để lộ gần như toàn bộ cơ thể khiến tôi rùng mình vì bị hơi lạnh của điều hoà làm cho phát cóng.

Chậm rãi kéo từng hàng băng dính được dán song song trên bụng tôi để gỡ phần băng gạc đang che vết mổ, cô y tá cầm chiếc kéo có kẹp sẵn bông y tế trên tay, thấm vào chai nước muối rồi lau qua lau lại dọc theo vết mổ. Tôi từ từ nhấc đầu lên để quan sát.

Ôi mẹ ơi, cái gì thế này.

Những vết chỉ khâu chẳng chịt, kéo xô phần da thịt xung quanh chồng chéo lên nhau trông không khác gì những hình ảnh trong phim kinh dị. Phần thịt nhô lên vẫn còn đang đỏ ửng vì chưa ăn da non, những vết máu khô đóng vảy xung quanh khiến cảnh tưởng càng trở nên hãi hùng. Những nút chỉ cứ thi nhau đâm ngang, đâm dọc, dọc theo chiều dài vết mổ như gai nhím, làm tôi phát oẹ khi cố gắng nhìn chăm chăm vào chúng.

Sau khi hoàn tất việc rửa vết thương bằng muối và cồn y tế, cô y tá cầm trên tay hai mẩu gạc và nói 'Cháu cố chịu nhé, bây giờ cô sẽ nặn vết mổ để đẩy bớt phần dịch thừa trong đó ra. Sẽ đau đấy, nên có gắng nhé’.

Cái gì cơ, nặn vết mổ á.

Tôi hốt hoảng, cố gắng phát ra âm thanh để hỏi rõ hơn 'Nặn...như nặn mụn ... hả cô?' Giọng tôi thều thào như một đứa bị hen xuyễn.

'Ừ đúng rồi’.

Nhắm mắt và nhăn mặt để tỏ vẻ đau đớn mặc dù cô y tá còn chưa động vào người, tôi bắt đầu tưởng tượng ra đủ thứ. Nào là vết mổ bị bung chỉ, hay nội tạng bị đẩy ra vì lực nặn quá lớn,... Đủ các viễn cảnh được tôi nghĩ ra trước khi cô y tá đặt tay lên bụng và bắt đầu ấn.

Hai ngón cái của cô y tá đặt lên hai tấm gạc ở ngay cạnh mép của vết mổ rồi từ từ di chuyển hai ngón lại gần nhau và tăng dần lực ấn. Tôi nắm chặt tay vào thành giường, cắn răng để chống lại cơn đau buốt đang xộc thẳng từ vị trí nặn lên hẳn não bộ. Cơn đau quá sức chịu đựng khiến mặt mũi tôi tối sầm lại, hai mắt lờ đờ, mất phương hướng. Bây giờ tôi chỉ ước mình được quay lại cái không gian đen kịt lúc nãy để không phải trải qua những sự giày vò, khổ sở này.

Đờ đẫn vì kiệt sức sau khi cô y tá nặn xong vết mổ, tôi cảm thấy bầu trời như sụp xuống khi nghĩ đến cảnh ngày nào cũng phải trải qua những cảm giác tương tự.

Bố và mẹ vội vã quay lại phòng khi thấy tôi đang co rúm người lại vì đau đớn. 'Đau lắm phải không con?' Cả bố và mẹ đồng thanh nói.

Tôi gật đầu với cái mặt đang nhăn nhó.

Tác dụng giảm đau của thuốc an thần đã hoàn toàn biến mất. Bây giờ không chỉ vết mổ mà cả cổ họng và hai bên bụng của tôi cũng đang thi nhau gào thét vì đau đớn. Bất lực vì không thể làm gì để làm dịu đi cường độ những cơn đau, tôi bắt đầu rên rỉ:

'Bố ơi, con đau lắm. Bố bảo bác sĩ làm gì đi, chứ đau thế này con chết mất’.

Cứ như thế, tôi rên rỉ suốt đêm hôm ấy khiến hai bệnh nhân cùng phòng không thể chịu được mà phải nhổm dậy phê bình:

'Em đừng kêu nữa được không’. Chị bênh nhân nằm giường bên trái lên tiếng 'Em cứ rên thế thì những bệnh nhân xung quanh làm sao ngủ được'.

Nhưng em đau thế này mà không rên thì làm sao em chịu được.

Không biết làm cách nào để tôi ngừng rên rỉ, mẹ đành phải chạy sang phòng mấy cô y tá trực và yêu cầu tiêm cho tôi một liều an thần để mọi người xung quanh có thể ngủ ngon giấc. Sau khi cơ thể hấp thụ hết lượng nhỏ thuốc mà cô y tá bơm vào dây truyền, hai mắt tôi trở nên nặng trĩu và mờ hẳn đi. Những cơn đau thì vẫn còn đó nhưng cường độ đã đỡ hơn hẳn.

Một phần vì quá mệt, một phần vì thuốc nên tôi nhanh chóng lịm đi với sự vuốt ve của bố ở bên cạnh.

...

'Minh ơi, Minh, dậy đi con’.

Tôi cảm thấy người đang đung đưa sau mỗi lần bố gọi tên. 'Dậy đi, các cô y tá đến thay băng rồi đây này’.

Vẫn còn chưa tỉnh ngủ, tôi bàng hoảng mở to mắt vì biết mình sắp bị "lên thớt" 'Con còn chưa được ăn sáng mà,' Vừa nói tôi vừa thấy cổ họng mình nóng ran như lửa đốt. Chắc hẳn là do đêm qua tôi há mồm trong lúc ngủ nên sáng nay cổ họng mới khô cong thế này.

'Hiện tại bác sĩ bảo không được ăn uống bất kỳ thứ gì kể cả nước và chỉ cần truyền đạm, nước là được rồi’. Bố nói.

Cố gắng nuốt nước bọt để làm dịu đi sự khô rát trong cổ, tôi cảm thấy vô cùng khó chịu, mặt mũi tái nhợt, cơ bụng co thắt lại giống như một tuýp kem đánh răng bị bóp chặt. Cơ thể chuyển sang chế độ khẩn cấp, nhịp tim giảm dần và 'oẹ, oẹ...'. Tôi bắt đầu nôn.

Mỗi lần bụng co bóp là mỗi lần tôi như bị ai đó dùng dao cứa vào bụng, các cơ quan nội tạng như cáo xé lẫn nhau, mọi thứ bỗng trở nên hỗn loạn và không thể kiểm soát nối.

'Cháu đừng nuốt nước bọt liên tục vì dễ gây buồn nôn lắm đấy’. Cô y tá lên tiếng.

Sao bây giờ cô mới nói.

Tôi hít một hơi thật sâu và cố gắng kiềm chế sự thôi thúc ở trong cô họng, 'Bao giờ thì cháu được rút cái ống này ra hả cô’. Tôi đưa tay lên mũi và chỉ vào cái ống.

'Bao giờ cháu trung tiện được thì báo với cô hoặc mấy chị y tá trực để các chị tháo cho nhé'

Không hỏi gì thêm, tôi nằm im, nhắm chặt mắt và chuẩn bị tinh thần cho những cảm giác đau đớn đến tê dại chuẩn bị diễn ra.

Chương 10

'Chuyển ngay bệnh nhân sang phòng siêu âm..., khẩn trương lên' Giọng nói sang sảng của bác sĩ trực vang khắp hành lang khoa ngoại bênh viện. Nét mặt lo lắng của bác sĩ hiện rõ khi thấy tôi vật vã trên giường bệnh.

24 giờ trước, sau khi được các cô y tá thay băng, tôi nằm một mình khoái chí vì biết rằng mình vừa trung tiện cách đây khoảng vài phút. Mặt mũi rạng rỡ, tôi nhanh nhảu thông báo với mẹ:

'Mẹ ơi, con vừa trung tiện được rồi, bây giờ con rút ống xông và uống nước được chưa?'

Đã mấy ngày nay tôi chưa có giọt nước nào vào mồm do hạn phải hạn chế nuốt vì có thể làm vết mổ co thắt, rất đau đớn. Nên khi biết sắp được tháo ống xông, tôi cảm thấy mình như được tự do sau cả thế kỷ bị giam cầm trong ngục tối.

Không thể kìm hãm được sự sung sướng này lâu hơn được nữa. Tôi đưa tay lên mũi, nắm lấy cái ống và kéo từ từ ra khỏi xoang mũi. Vừa kéo tôi vừa há mồm để cái ống có thể đi ra một cách dễ dàng hơn. Khi toàn bộ phần thân ống được đưa ra khỏi cơ thể, tôi hít lấy, hít để không khí xung quanh, mặc cho mùi cồn y tế nồng gắt đang ở khắp mọi nơi.

'Sao lại tự ý rút ra thế,' Mẹ ngỡ ngàng 'Mẹ còn chưa kịp đi sang báo với các cô. Nhỡ có vẫn đề gì thì sao'.

'Không sao đâu mẹ. Chẳng phải các cô vẫn bảo chỉ cần trung tiện là tháo ống được rồi hay sao'. Tôi khoái chí.

'Con cứ chủ quan'. Giọng mẹ đầy vẻ lo lắng, 'Con thử nhìn chị ở giường bên cạnh xem, người ta nằm đây 4 ngày rồi mà chưa được tháo ống. Con mới đến ngày thứ 3 mà đã tự tay rút ra rồi, hỏi xem thế có nguy hiểm không?'

Bỏ ngoài tai những lời nói của mẹ, tôi vươn tay với lấy chai nước được đặt sẵn ở đầu giường. Vừa nhấc tay lên, vùng da bụng phía dưới bị kéo dãn khỏi vị trí tự nhiên khiến vết mổ căng ra làm tôi có một chút chần chừ khi đặt tay vào chai nước. Nhưng vì quá phấn khích, nên một lượng lớn hooc môn

dopamine đã được giải phóng trong cơ thể, giúp những cơn đau không còn tác động quá nhiều đến hệ thần kinh trung ương của tôi nữa.

Nâng niu chai nước trên tay như một báu vật, tôi từ từ mở nắp để thưởng thức từng khoảnh khắc của cảm giác đầy cảm xúc này. Đưa chai nước lên miêng, tôi uống một hơi thật dài, không ngắt quoãng trong khoảng 5 giây. 'À hà'

Cảm giác thật tuyệt vời.

Mọi thứ như bừng sáng trở lại, ngụm nước quý giá vừa rồi như giúp tôi giải toả sau hàng tuần không có giọt nước nào vào cổ họng. Mọi thứ trở nên trơn chu, dễ chịu hơn rất nhiều. Không còn khô rát, không còn vướng víu trong cổ họng nữa, tôi cảm thấy mình như vừa được trở về từ cõi chết.

Nằm ung dung và nghĩ: *cứ cái đà này thì chẳng mấy chốc mình được ra viện. Mặc dù trên người vẫn còn đính 3 cái ống nữa, nhưng cũng chẳng sao, dù gì thì mình cũng tháo được môt cái rồi.*

Tiếp đà hưng phấn, tôi quay sang trò chuyện với chú bệnh nhân nằm ở giường bên cạnh:

'Chú ơi, chú bị làm sao mà phải mổ vậy ạ?'

Đang nằm đặt tay lên trán một cách suy tư, chú bệnh nhân nhanh chóng hạ tay xuống, nghiêng người về phía tôi và nói: 'Chú bị K đại tràng, phải mổ để làm hậu môn giả cháu ạ’.

'Vậy hả chú’. Tôi nhanh chóng chuyển chủ đề 'Thế chú có thèm đồ ăn khi không được ăn trong suốt mấy ngày vừa rồi không ạ? Cháu thì cứ nghĩ đến nước với đồ ăn là lại thèm rỏ dãi’.

'Chú thì ở trên đảo nên ngày nào cũng có đồ hải sản để ăn. Nào là mực, nào là tôm, cua, cá,... Nhiều lắm cháu ạ’.

Mắt tôi sáng lên 'Nhà cháu ở Quảng Ninh, cũng gần biển nên lúc nằm ở đây cũng thèm mấy món đấy lắm chú ạ’.

'Sao trùng hợp thế không biết,' Mắt chú sáng lên 'Nhà chú cũng ở Quảng Ninh, nhưng tít ngoài Móng Cái, chỗ đảo Vĩnh Thực cháu ạ'.

'Nhà cháu thì ở Cẩm Phả. Hôm nào về, chú cháu mình phải làm một bữa thật linh đình cho bõ những ngày ở viện mới được, chú nhỉ'.

Chú bệnh nhân mỉm cười 'Nhất trí. Chú thì rất thích ăn món cua rang me, vì ở trên đảo chỗ chú cua rẻ lắm cháu ạ'.

'Món đấy nấu sao hả chú, để cháu còn bảo mẹ cháu thi thoảng chế biến ở nhà cho đổi vị'.

'Đơn giản lắm cháu. Cua thì không cần chế biến nhiều, chỉ cần gỡ phần mai sau đó dùng kéo cắt đôi con cua và chao qua dầu là xong. Còn về nước sốt thì cháu phi hành, tỏi thật thơm lên,' Nghe đến đấy, nước miếng của tôi bắt đầu được tiết ra lấp đầy cả khoang miệng 'Đổ nước cốt me vào, cho thêm đường, tương ớt, hạt nêm và nêm nếm sao cho vừa ăn. Sau đó, đun khoảng 5 phút thì cho một thìa bột năng để tạo độ xệt. Và cuối cùng thả cua vào và đun thêm 5 phút nữa để cua ngấm nước sốt. Nhớ phải lật để cua được thấm đều nước sốt đấy nhé'.

'Chú làm cháu thèm quá'. Bụng tôi cồn cào khi tưởng tượng ra đĩa cua rang me với vị chua chua, ngọt ngọt, cay cay ăn kèm với cơm và rau muống thì còn gì bằng.

'Không chỉ thế thôi đâu, chỗ chú còn nhiều món lắm, điển hình như là..'.

Hai chú cháu ngồi kể cho nhau nghe hết từ món ăn này cho đến đặc sản nọ, từ món miền Nam cho đến món miền Bắc. Ai cũng tự vẽ lên trước mắt mình một bàn tiệc với đầy đủ các món sơn hào hải vị để giải toả bớt cơn đói đang cào xé ruột gan. Mặc dù cho cách đó chỉ càng làm bụng tôi thêm khó chịu.

Cảm giác cồn cào càng lúc càng trở nên mãnh liệt và khó kiểm soát. Bụng tôi đột nhiên căng phồng lên một cách bất thường. Mím môi và xin phép chú bệnh nhân để nằm nghỉ vì cảm thấy như vết mổ sắp bị xé toác ra vì lực căng của da bụng.

'Mẹ ơi, bụng con tự dưng khó chịu quá'.

Đang đứng nói chuyện cùng cô Nhàn ở phía cuối giường, mẹ vội vã tiến lại 'Để mẹ sang gọi bác sĩ nhé’.

Tôi gật đầu và nắm lấy tay cô Nhàn sau khi cô tiến lại gần tôi để nhẹ nhàng trấn an 'Sẽ ổn thôi, không sao đâu. Chắc chỉ là đầy hơi chút xíu thôi’.. Cơn đau bụng khiến tôi gần như không chịu nổi. Vỡ oà vì đau đớn, tôi siết chặt tay cô, cố gắng gồng mình để chống lại cơn đau.

'Cháu đau thì cứ kêu lên đi, hoặc cắn cô hay đánh cô cũng được’. Mắt cô chùng xuống khi thấy tôi vật vã trên giường bệnh.

'Bác sĩ đến rồi, cháu nằm xuống để bác sĩ khám cho nhé’. Cô Nhàn đặt tay tôi xuống và lùi về phía cuối giường.

Gõ nhẹ các đầu ngón tay lên bụng tôi, bác sĩ nói 'Sao toàn khí thế này,' Quay sang nhìn mẹ tôi, 'Chị sang bảo y tá trực lấy cho em một ống xông dạ dày để cắm lại cho cháu. Đường tiêu hoá chưa thông nên bị tích tụ khí khiến bụng căng phồng thôi, không có gì đáng ngại đâu’.

Cắm lại ống xông, tôi có nghe nhầm không.

Mẹ nhìn tôi 'Đấy mẹ đã nói con rồi, chỉ tự làm theo ý mình là nhanh thôi’.

Mẹ chạy nhanh ra khỏi phòng và quay lại ngay sau đó cùng với một cô y tá đang cầm trên tay một đoạn ống được bọc cẩn thận ở trong một bịch nilon y tế. Sợ hãi khi nhìn thấy cái ống xông dạ dày và tưởng tượng sẽ phải luồn nó vào trong mũi, qua đường thở, xuống tận dạ dày. Tôi nắm chặt tay vào thành giường, rụt cổ lại và nhăn nhó tỏ vẻ khó chịu.

Ngay sau khi lấy chiếc ống ra khỏi bịch nilon, cô y tá tiến lại gần tôi, đưa tay lên ra hiệu cho tôi ngửa đầu ra sau và dùng tay còn lại nhấc cằm lên để làm thẳng đường thở, giúp đưa ống vào dễ dàng hơn. Đặt tay lên hai sống mũi tôi, cô y tá nói 'Chịu khó nhé, bao giờ cô bảo nuốt thì cháu nuốt liên tục cho cô’.

Tôi run rẩy 'Vâng ạ’.

Khi đầu ống vừa chạm vào thành mũi thì tôi nhắm tịt mắt lại. Cảm nhận cái ống đi sâu vào trong khoang mũi, tôi thấy người mình sởn hết da gà, quai hàm lập tức há rộng, cảm giác như bị ai đó thọc tay vào cổ họng khiến tôi phát oẹ. Đi được một đoạn thì đột nhiên cái ống dừng lại và mắc ở cuống họng 'Nuốt đi cháu’. Cô y tá ra lệnh.

Tôi cố gắng ngậm mồm để nuốt nhưng cảm giác thì giống như đang ăn cơm mà bị hóc xương gà vậy. Đường thở được nới lỏng, cái ống tiếp tục đi xuống để đạt được độ sâu cần thiết. Sau khi đưa hết 2/3 chiều dài cái ống vào trong mũi, cô y tá dừng lại và đứng quan sát. Một lượng nước khá lớn chảy ra từ trong bụng tôi, qua cái ống rồi vào túi chứa dịch ở thành giường.

'Con thấy không' Mẹ tôi lên tiếng 'Nước con uống cách đây một tiếng, nhưng cơ thể có hấp thụ được đâu’.

Tôi chán nản nhìn cái ống vì biết mình sẽ không thể uống nước trong một thời gian dài nữa. Cổ họng khô rát như bị thiêu đốt, cái ống thì chắn ngang cổ khiến tôi như phát oẹ mỗi lần nuốt nước bọt. Ngay sau khi cô y tá ra khỏi phòng, tôi liên tục dùng tay cạy cạy phần băng dính cố định ống ở trên mũi để có cơ hội là sẽ lại rút ra tiếp.

Và tranh thủ lúc mọi người không để ý tôi nắm chặt lấy thành ống rồi kéo thật dứt khoát, khiến mẹ dù đứng ngay cạnh cũng không kịp trở tay.

Cảm giác thật tuyệt vời.

'Con làm cái gì thế?' Mẹ quát to 'Sao lại tháo ống ra?'

Tôi thở dài, từ từ mở mắt ra, bình thản nở một nụ cười mãn nguyện, mặc cho mẹ và cô Nhàn đang chỉ trích. 'Khí với dịch được hút ra hết rồi’. Tôi biện minh 'Nên con tháo ra cho đỡ vướng víu, vì đeo cái này vào người còn mệt hơn cả mổ. Chỉ cần con không uống nước hay ăn thức ăn gì là được'

Yên chí. Tôi quay đầu về bên phải để tiếp tục cuộc luận bàn về ăn uống cùng với chú bệnh nhân cùng phòng. Hai chú cháu cứ thế thao thao bất tuyệt hết cả tối hôm ấy. Mọi thứ có vẻ khá ổn định, không chướng bụng, không buồn nôn, tôi khoái chí nằm nói chuyện với mọi người về việc sẽ ăn những gì sau khi được xuất viện.

Đến 10h tối, sau khi mọi người đã tắt hết điện để chuẩn bị đi ngủ thì tôi bắt đầu thấy khó chịu ở khu vực vết mổ. Mím chặt môi, tôi phát ra những âm thanh của một người đang kêu cứu khi bị bịt miệng 'Ư, ư, ư...' Siết hai tay vào ga giường, tôi gồng toàn bộ cơ bắp trên cơ thể để chống lại những cơn đau đang lan dần từ vết mổ ra những khu vực xung quanh.

Mẹ và mọi người cũng không để ý lắm đến tiếng kêu vì mấy đêm trước, đêm nào tôi cũng phát ra những âm thanh tương tự. Nhìn chằm chằm lên trần nhà trong điều kiện thiếu sáng, khi chỉ có mấy bóng đèn ngoài hành lang là đang bật, tôi tự tưởng tượng trong đầu những hình ảnh khi được xuất viện để tự trấn an bản thân. Cố nhổm dậy, ngồi thẳng người để đỡ tức bụng. Kim truyền trên tay nhói lên khi tôi chống tay xuống giường, cơ bụng co lại khiến vết mổ như muốn nứt ra, và tôi lại ngã vật xuống giường như một quả tạ bị rơi tự do.

Uỵch

Mẹ tôi giật mình 'Sao thế con?'

Không nói câu gì, mặt tôi nhăn nhó đầy đau đớn.

'Bụng lại trướng hết lên rồi đây này’. Mẹ vén áo tôi lên và quan sát.

Cô Nhàn đang nằm tựa đầu vào cái tủ gần đấy cũng bật dậy sau khi nghe thấy giọng mẹ tôi 'Minh sao thế chị?'

'Bụng chướng to quá cô ạ, không biết là có vấn đề gì không’. Mẹ tôi đáp.

'Để em trông cháu cho, chị sang gọi y tá xem thế nào?'

Cô Nhàn ngồi xuống giường, nhẹ nhàng vòng tay qua gáy, nhấc người tôi lên và ôm tôi vào lòng. Lúc này, vì không thể chịu được sức căng của vết mổ, tôi thả lỏng thân người, không gồng để chống cự nữa mà thở hắt ra và kêu lên đầy thảm thiết 'Cháu đau quá cô ơi, cô bảo bác sĩ cứu cháu với’.

Mắt cô Nhàn trùng xuống, nặng trĩu như muốn rơi lệ 'Cố lên cháu, bây giờ cho cô chịu đau hộ cháu cô sẽ chịu hết’. Cô im lặng một lúc 'Nào bám chặt

vào đây và truyền cơn đau sang cho cô’. Cô cầm lấy tay tôi rồi đặt lên má để mong làm dịu đi những gì mà tôi đang phải chịu đựng.

'Cháu đau quá cô ơi’. Tôi không ngừng kêu gào thảm thiết.

Cô Nhàn ghì chặt tôi vào lòng, áp má vào trán tôi và an ủi 'Cố lên Minh, cô tin nhất định cháu sẽ vượt qua được’.

Nhắm mặt lại, mím chặt môi để không phát ra tiếng động, tôi cố gắng hít thở thật sâu để kiềm chế những cơn đau đang thi nhau cào xé vết mổ ở dưới bụng.

'Bác sĩ đây rồi’. Mẹ quay lại cùng bác sĩ và hai cô y tá.

'Cháu nó cứ kêu chướng bụng từ nãy đến giờ bác sĩ ạ’. Cô Nhàn nói 'Không biết là có vấn đề gì nghiêm trọng không?'

'Chị đặt cháu xuống giường để em kiểm tra’. Bác sĩ ra lệnh.

Dùng tay ấn lên thành bụng và gõ nhẹ, bác sĩ cau mày 'Chuyển ngay bệnh nhân sang phòng siêu âm cho tôi' Bác sĩ quay về phía hai cô y tá ' Khẩn trương lên'.

Tay nắm chặt vào ga giường, đầu lắc qua lắc lại một cách đau đớn, tôi thực sự không biết chuyện gì đang xảy ra với mình nữa.

Di chuyển trên giường bệnh để sang phòng siêu âm cách đó khoảng 10m, tôi được bác sĩ thoa nhanh lớp một lớp gel và đặt đầu dò lên thành bụng. Nhìn chăm chú vào màn hình, bác sĩ nói 'Vẫn là khí chị ạ, bụng cháu trướng lên thế này là do khí tích tụ vì ruột chưa thông. Giống như những gì mà em đã chẩn đoán lúc chiều’. Bác sĩ gắn đầu dò vào thành máy, dùng khăn lau phần gel trên bụng tôi và nói tiếp 'Mà lúc chiều em nhớ là có cho cháu đặt lại ống xông rồi cơ mà, sao bây giờ lại không thấy?'

'Cháu nó lại tự ý rút ra em ạ’. Mẹ tôi trách móc.

'Em sẽ cho cắm lại một lần nữa. Lần này, gia đình nhớ nhắc nhở cháu tuyệt đối không được rút, chỉ khi có lệnh từ bác sĩ thì mới được đấy nhé’.

Cô Nhàn quay sang nhìn tôi và nói 'Ông tướng đã nghe thấy chưa, đau lần này cho chừa cái thói làm trái ý bác sĩ đi nhé'. Tôi nhăn nhó gật đầu.

Quay lại phòng, cô y tá đã đứng đợi sẵn với ống xông trên tay để chỉ cần tôi ổn định vị trí là có thể cho tôi "lên thớt". Há mồm và ngửa cổ như những gì đã thực hiện lúc chiều, cái ống nhanh chóng được đưa xuống dạ dày với sự điêu luyện của cô y tá, và sự phối hợp đầy kinh nghiệm của một đứa ba lần cắm ống xông dạ dày như tôi.

Vừa xuống đến dạ dày thì một chất dịch màu đen nhờ nhờ, di chuyển rất nhanh từ trong dạ dày và chảy vào túi đựng dịch ở thành giường.

Cái gì thế này.

Tôi chỉ được nhìn thấy những dung dịch có màu đen tương tự ở trong những bộ phim kinh dị, chứ chưa bao giờ nghĩ sẽ được thấy nó chảy ra từ trong bụng mình. Phải mất gần 5 phút thì tốc độ chảy của thứ dung dịch dị hợm ấy mới giảm dần, gần 100ml dịch được lấy ra khỏi dạ dày, bụng tôi cũng nhờ thế mà xẹp đi và không còn cảm giác căng, rách ở vết mổ nữa.

Hai mắt tôi nặng trĩu, từ từ đóng lại, sau đó thả lỏng thân người, tôi nhanh chóng chìm vào giấc ngủ với hai tay khoá chặt ở dưới mông để không vô thức rút ống xông thêm một lần nào nữa.

Chương 11

Thức dậy sau khi nghe được cuộc trò chuyện của mẹ và bố phía cuối giường. Tôi vươn vai, đưa mắt nhìn xuống bụng để đảm bảo không có điều gì bất thường xảy ra với vết mổ và đồng thời vươn tay về phía chai nước ở đầu giường.

'Không được’. Mẹ vội vàng giật mạnh chai nước trên tay tôi. 'Bác sĩ yêu cầu con không được uống hay ăn bất kỳ thứ gì từ bây giờ cho đến lúc rút ống xông. Và nếu con muốn như hôm qua thì mẹ không cấm’. Nói xong, mẹ đặt chai nước lên mặt tủ với vẻ mặt đầy cương quyết.

'Nhưng cổ họng con khô cong rồi’. Mặt tôi bắt đầu xị ra, 'Cho con xin một nắp nước thôi được không’. Tôi năn nỉ.

'Thôi em ạ, cho con nó nhấp môi chút nước cho đỡ khô cổ cũng được’. Bố tôi lên tiếng

'Chỉ bố hiểu con’. Tôi nhoẻn miệng cười.

Ánh mắt mẹ tôi đanh lại 'Hai bố con ông chỉ được cái bênh nhau là giỏi’.

Cầm chai nước trên tay, bố vặn nhẹ và cẩn thận đổ đầy nước vào cái nắp to đúng bằng hai đầu ngón tay.

'Nào há mồm ra’. Bố ân cần.

Tôi mở to miệng, tưởng tượng trước mắt mình là một cốc Coca Cola với những viên đá mát lạnh và bọt khí đang nổi lềnh bềnh trên mặt cốc. Dốc toàn bộ phần nước trong nắp vào cổ họng, những giọt nước ít ỏi nhanh chóng thấm đều trong khoang miệng và tạo nên một vị ngọt mà tôi chưa từng cảm nhận được trước đó.

'Đây là nước gì mà ngọt thế bố?'

'Thôi đi ông tướng,' Bố cười vui vẻ 'Không phải nịnh tôi để xin thêm nắp nữa đâu, bao giờ ông tháo ống xông và đi lại được thì ông uống bao nhiêu nắp cũng được’.

Tôi nhìn bố vẻ tiếc nuối. 'Vậy nếu con đi lại được thì bố thưởng con thêm nắp nữa nhé’.

Bố nhẹ nhàng gật đầu và đặt chai nước ở phía cuối giường giống như muốn dụ tôi ngồi dậy để chộp lấy nó. Chống hai tay xuống đệm, đẩy mạnh người để ngồi dậy, tôi nhăn nhó khi vết mổ co lại một cách đột ngột.

Do nằm quá nhiều nên chỉ vừa ngồi dậy, đầu óc lẫn thị lực của tôi bỗng trở nên nhạt nhoà, mờ tịt. Mọi thứ xung quanh trao đảo, bồng bềnh như đang ở trên mặt nước. Lắc qua, lắc lại tôi ngả một cách không kiểm soát vào người bố.

'Cẩn thận con, để bố đỡ’. Bố nói.

Cơ thể như lịm đi, các bó cơ mềm nhũn như những sợi mì bị ngâm nước lâu ngày. Tôi còn chẳng thể điều khiển nổi thân người nữa huống chi là đứng lên để đi lại. Giờ thì bố đẩy tôi ngồi thẳng dậy, dùng hai tay giữ chặt lấy bả vai của tôi để cố định vị trí ngồi 'Con ngồi yên như này một lúc để đỡ chóng mặt đã nhé’. Tôi lờ đờ gật đầu đồng ý.

Ngồi im một lúc, tôi dùng tay dụi mắt, thở mạnh liên tục để trấn tĩnh lại cơ thể. Các đồ vật xung quanh di chuyển chậm lại, mọi thứ đỡ quay cuồng hơn trước. Run rẩy chống tay xuống giường để làm điểm tựa, tôi hơi ngả người về phía sau để không làm co vết mổ ‘Được rồi, bố thử thả tay để con tự ngồi xem’.

Từ từ nới lỏng tay khỏi vai tôi, bố lùi hẳn ra phía sau để tôi có thể tự mình ngồi. Điều chỉnh nhịp thở để đầu óc được tỉnh táo hơn, tôi liều mình xoay người về bên trái, đưa cả hai chân về phía mép giường để thử đứng dậy. 'Từ từ thôi con,' Bố ân cần.

Sau khi hai cẳng chân lơ lửng trên không, tôi đưa cánh tay lên và bám chặt vào người bố để làm điểm tựa. Từ từ hạ chân xuống sàn nhà rồi đặt gót chân xuống đất để cơ thể làm quen với nhiệt độ mát lạnh của những tấm gạch lát sàn. Chậm rãi đổ người về phía trước, trong khi hai tay vẫn bám chặt vào người bố, tôi nhấc mông ra khỏi mép giường và dồn toàn bộ trọng lượng cơ thể lên hai chân để đứng dậy.

Hai đùi run run khi tôi vừa nhấc người khỏi giường, cơ thể nặng như chì khiến đầu gối khuỵ xuống, tay tuột khỏi người bố, tôi ngã nhào về bên trái khiến bố không kịp phản ứng 'Cẩn thận con’. Bố tôi hốt hoảng.

Theo phản xạ tôi đưa hai tay về bên trái để tiếp đất. Trong khoảnh khắc, một cảm giác đau như xé toạc da tay khiến tôi kêu lên 'Á'. Nhìn lên mu bàn tay, tôi thấy cây kim bằng nhựa dẻo đang lủng lẳng trên dây truyền và để lại một cái lỗ to tướng với máu chảy ra không ngớt.

'Đứng dậy nào con’. Bố vội vàng hạ thấp người, dùng hai tay xốc nách tôi đứng dậy. Sau khi đặt tôi nằm xuống, bố chạy nhanh ra ngoài để gọi mấy cô y tá trực.

May mắn là tôi chỉ bị tuột kim chứ không rách da hay bị nhiễm trùng gì nghiêm trọng. Nằm bất động trên giường bệnh, hai tay tôi run run đan vào nhau bối rồi,

Mình làm sao thế này.

Tôi không còn nhận ra đôi chân của mình nữa, thậm chí tôi còn không thể đứng chứ đừng nói là đi lại bình thường. Cảm giác bất lực xâm chiếm lấy tâm trí, tôi bắt đầu tưởng tượng ra những viễn cảnh đen tối khi phải nằm viện triền miền với hai chân bị liệt.

Tôi nhớ lại quãng thời gian hạnh phúc ngắn ngủi năm ngoái khi được vui chơi, học tập như một sinh viên bình thường. Tôi chỉ ước mình được quay ngược thời gian để sống lại trong những khoảnh khắc đó. Nhìn xuống đôi chân và vết mổ được che kín bởi bông băng y tế, những hình ảnh tươi đẹp kia đột nhiên tan biến và thay vào đó là bầu không khí ảm đảm, đen tối.

Thất vọng và chán nản, tôi quyết định đưa cơ thể chìm vào giấc ngủ để không phải nghĩ đến những điều kinh khủng đang xảy ra với bản thân nữa. Nhắm mắt rồi thở dài một cách tuyệt vọng, tôi thấy cơ thể như rã rời, xung quanh chỉ còn những hoạ tiết hình trôn ốc đang xoay tròn trong một không gian đen tối vô tận.

Bầu không khí tĩnh lặng đó đột nhiên bị phá vỡ bởi một giọng nói sang sảng quen thuộc: 'Minh ơi, hôm nay anh thế nào rồi?'

Là Chi.

Tôi mở mắt với thị lực vẫn còn mờ nhoè vì chưa tỉnh ngủ, hình ảnh mờ mờ của một khuôn mặt tròn trịa từ từ hiện ra trước mắt. 'Vẫn đang bất tỉnh nhân sự’. Tôi nhoẻn miệng cười.

'Thôi không nằm nữa, hôm nay là buổi thứ 4 sau ca mổ rồi. Mấy ông cụ, bà cụ phòng bên cạnh, mổ sau anh đang đi lại ầm ầm ngoài hành lang mà anh vẫn còn nằm đây à’. Chi nói.

'Đâu,' Tôi nhăn nhó 'Anh cũng thử đứng lên rồi, nhưng em hỏi bố anh xem. Anh vừa ngã sõng soài dưới đất, tuột cả kim vì cố để đứng dậy đấy’.

Liếc nhìn tay trái của tôi, Chi nói 'Thảo nào em thấy tay anh là lạ. Nhưng mà không sao, ngã thì lại đứng dậy, có phải cứ ngã là nằm luôn được đâu. Nghe em, thử lại lần nữa xem thế nào’.

Tôi lưỡng lự 'Nhưng anh thấy không ổn vì chân anh yếu lắm. Vết mổ lại ở bụng nên không cố định được thân người’.

'Không cố định được thì bám vào em, vào bố. Cứ nỗ lực hết mình đi, kiểu gì cũng đi lại như mấy bà cụ ngoài kia cho mà xem’.

Ngập ngừng một lúc, cuối cùng tôi cũng gật đầu đồng ý. Rút kinh nghiệm từ lần đầu tiên, lần này tôi không lao người về phía trước khi nhấc mông khỏi giường nữa. Mà thay vào đó, tôi bám một tay vào bố, một tay vào Chi để giữ thân người thật thẳng sau đó mới chuyển trọng tâm xuống gót bàn chân. Run run khi chân vừa chạm đất, tôi thử ấn mạnh chân xuống sàn nhà để nhấc người dậy nhưng bất thành. Chần chừ một lúc, tôi quyết định dùng lực của cả tay và chân để kéo người ra khỏi giường.

Gồng cứng hai tay và chân trước khi hành động, tôi hít một hơi thật sâu rồi nhịn thở sau đó nghiến răng để kéo thật mạnh thân người lên trên để đứng thẳng dậy. Hơi loạng choạng vì chân còn quá yếu, tôi nhanh chóng đổ người về phía bố và Chi trong khi mắt mũi thì tối sầm lại vì choáng váng.

'Từ từ thôi con’. Bố động viên.

Phải mất khoảng hai phút tôi mới lấy lại được tinh thần. Lần này tôi gồng tay để bám chắc hơn, đẩy người bố và Chi ra xa, tôi cố gắng lấy thăng bằng trên chính đôi chân của mình. Và cuối cùng thì tôi cũng đứng được.

Cảm giác vỡ oà trong hạnh phúc vì đã có lúc tôi tưởng mình sẽ bị tàn phế suốt đời. 'Đấy, em biết là kiểu gì anh cũng làm được mà’. Chi mừng rỡ.

'Có tí hơi của bạn gái vào có khác, .’. Bố vừa cười vừa nói.

'Nào, bây giờ đến thời điểm quyết định này’. Chi nới lỏng tay khỏi người tôi 'Anh thử bỏ tay khỏi người bố và em rồi bám vào cây truyền để bước đi em xem nào’.

Tôi trợn trừng hai mắt 'Em bảo gì cơ. Em có biết là khó khăn lắm anh mới đứng được không. Bây giờ bảo anh đi nữa thì thà em giết anh đi còn hơn’.

'Anh tin em đi, chỉ cần anh làm thật chậm rãi, tập trung toàn bộ tâm trí vào đôi bàn chân thì kiểu gì anh cũng đi được’.

Đưa mắt lườm Chi một cái, tôi chuyển hai tay sang phía cây truyền. Từ từ nhấc một chân lên đồng thời gồng cứng tay để không bị ngã khuỵu về phía trước. Tôi chậm rãi bước đi như một đứa trẻ con hai tuổi. Từng bước, từng bước một, cuối cùng tôi cũng di chuyển được hết chiều dài của giường bệnh trong sự mừng rỡ của cả bố và Chi.

Tối hôm đó, sau khi đã quen với việc di chuyển trên chính đôi chân của mình. Tôi liên tục đòi bố mẹ cho đi bộ ra ngoài sân để được hít thở bầu không khí không có mùi cồn y tế. Sau nhiều lần năn nỉ, cuối cùng mẹ cũng đồng ý cho Chi dìu tôi ra ngoài để hóng gió.

Bước ra khỏi sảnh bệnh viện, tôi hít một hơi thật sâu rồi phóng tầm mắt để quan sát khung cảnh xung quanh. Khu vực rộng rãi và thoáng đãng với hàng tá những bồn hoa san sát, đối xứng nhau qua khoảng sân có chiều rộng đến cả chục mét. Phía bên phải sân là bãi để xe được quây thủ công bằng dây thừng và mấy cái cọc bằng gỗ. Còn khoảng sân ở giữa được chưng dụng làm lối đi với những hàng ghế đá và mấy gốc cây mới được trồng.

Tôi dừng lại ở ngay cửa của toà nhà bệnh viện, ngửa đầu lên trời và nhắm mắt lại để cảm nhận làn gió mát lạnh với hương thơm của cỏ cây và sự trong lành của không khí đang hoà quyện vào nhau để tạo nên liều thuốc an thần giúp tôi giải toả tâm lý sau những ngày dài nằm trên giường bệnh. Luồng không khí mát lạnh nhanh chóng lấp đầy hai lá phổi và chuyển những luồng ôxy trong lành đến từng tế bào trên cơ thể khiến tôi có cảm giác mình như một bông hoa mới nở đầy sức sống.

Nắm tay Chi đi dọc khoảng sân trước cửa bệnh viện, tôi cảm thấy những khoảnh khắc như này thật quý giá biết bao. Nhiều khi chỉ cần được đi cạnh người mình yêu, được gia đình yêu thương, che chở hay chỉ đơn giản là được hít thở một bầu không khí trong lành đã là may mắn lắm rồi.

Quay sang nhìn Chi với ánh mắt chăm chú, tôi chợt nhận ra đằng sau dáng người nhỏ nhắn kia là một con người mạnh mẽ và rắn rỏi đến kỳ lạ. Mặc dù không mấy khi trang điểm nhưng nước da của Chi vẫn rất mịn màng và trắng trẻo. Đôi mắt em, dù có màu hạt dẻ dịu dàng, nhưng vẫn có một sự sắc sảo và từng trải của một người có độ tuổi lớn hơn tuổi thực của em rất nhiều. Ngay cả khi khoác trên mình chiếc áo màu vàng kỳ cục dài đến mắt cá chân của người nhà bệnh nhân thì ở Chi vẫn toát lên vẻ thanh thoát và nhẹ nhàng đến kỳ lạ

Sau khoảng 10 phút đi bộ, hai đứa quyết định chọn lấy một cái ghế đá để nghỉ ngơi. Đang ngồi thẩn thơ kể chuyện trời đất thì Chi hỏi tôi 'Anh đã bao giờ thấy bố anh khóc chưa Minh?'

Tôi mở to mắt và cảm thấy rất ngạc nhiên trước câu hỏi đó :'Anh chỉ được nghe kể lại thôi. Chứ từ bé đến giờ, anh chưa lần nào nhìn thấy bố khóc cả’.

'Vậy mà em thấy bố khóc đấy. Anh có nhớ cái hôm anh mổ không? ' Chi nghẹn ngào 'Khi tất cả mọi người đang đứng ngoài phòng hậu phẫu để dõi theo từng cử động của anh. Thì em lại thấy bố anh từ từ tiến đến một góc ở hành lang, vừa đi vừa đưa lòng bàn tay lên để lau lau cái gì đó trên khoé mắt. Ban đầu em tưởng bố anh đang mệt vì phải đi lại quá nhiều’. Chi dừng lại một lúc rồi nói tiếp.

'Nhưng hoá ra em đã nhầm. Tiến lại gần để quan sát kỹ hơn, em thấy hai mắt bố anh đỏ au, cùng với đó là những dòng nước mắt đang lăn dài trên má. Khiến em khi ấy cũng muốn khóc theo’. Cô bạn gái tôi bắt đầu rơm rớm

nước mắt. 'Nếu là người khác thì em vẫn cầm được lòng, những khi thấy bố anh, một người mạnh mẽ như vậy phải bật khóc thì thực sự em cảm thấy rất thương và muốn được chia sẻ cùng bố'.

Tôi vừa quàng tay qua người ôm Chi vào lòng, vừa quay mặt đi chỗ khác để cố kìm lại những giọt nước mắt đang trực trào ra sau khi nghe những gì Chi nói. 'Em nói anh mới biết đấy chứ,' Tôi vừa nói vừa sụt sịt 'Lần sau có chuyện gì thì phải nói cho anh ngay nhé, chứ đừng giữ ở trong lòng không là bị trầm cảm đấy'.

Chi xoay đầu, lau nước mắt vào áo tôi 'Em biết rồi. Nhưng anh nhớ phải giữ gìn sức khoẻ và sống cho thật tốt. Đừng để bố mẹ phải buồn thêm về anh nữa. Nhớ chưa?' Tôi gật đầu và ôm chặt Chi vào lòng. Hai đứa cứ thế ngồi im như thế cho đến khi mẹ gọi về phòng mới chịu đứng dậy.

Tình yêu thương của gia đình và Chi giành cho tôi là một sự hiến tặng không điều kiện, nó giúp tôi vượt qua chính bản thân mình trong những lúc khó khăn, vất vả nhất. Những lời động viên, khích lệ của mọi người tuy không đủ để kéo tôi ra khỏi những hố đen của sự tuyệt vọng, nhưng cũng phần nào san sẻ bớt những nỗi đau mà tôi hằng ngày phải chịu đựng.

Đặc biệt là bố mẹ, luôn muốn gánh vác hay chịu bớt một phần nào đó những cơn đau mà tôi phải trải qua. Luôn lắng nghe để san sẻ những nỗi đau sang nhiều hơn một trái tim, để rồi nó không còn đủ sức để làm tổn thương tôi nữa. . Giống như những câu thơ trong cuốn sách "Hiểu về trái tim" của nhà sư Thích Minh Niệm có nói:

Tình yêu thương rộng lớn

Luôn đem tới niềm vui

Cùng sớt chia nỗi khổ

Dìu nhau về thảnh thơi.

Chương 12

Lột bỏ chiếc áo loang lỗ những vệt máu khô đã đổi màu ở cổ tay áo, tôi cẩn thận khoác lên mình bộ quần áo mới của bệnh viện. Sau khi lau mặt bằng nước ấm, tôi lén lút kéo miếng gạc đang che vết mổ lên để quan sát kỹ hơn những mũi khâu màu đen chằng chịt đã khiến tôi xuýt nôn khi lần đầu được nhìn thấy.

Bao quanh vết mổ là màu vàng của cồn y tế, những vệt nâu, vệt đỏ đan xen nhau, chạy dọc theo chiều dài của vết mổ. Một số mũi khâu thậm chí còn vắt qua hai bên rốn, khiến tôi lầm tưởng bác sĩ đã cắt nhầm rốn của mình.

'Minh,' Tiếng gọi lớn làm tôi giật bắn mình 'Con đang làm cái gì đấy’. Mẹ nói với giọng nghiêm khắc.

Tôi ấp úng 'Con chỉ xem qua vết mổ thôi mà’.

'Đừng có nghịch ngợm linh tinh, không lại như 2 hôm trước thì liệu hồn’.

Tôi mỉm cười, bỏ tay ra khỏi tấm gạc và đặt người xuống giường. Đúng lúc ấy, bác sĩ trực bước vào phòng với vẻ mặt nghiêm nghị. 'Minh’. Tôi giật mình lần hai khi bị bác sĩ gọi lớn 'Hôm này mà được rút ống xông dạ dày và một ống ở bụng thì cháu có thích không’.

'Sao nhanh thế bác,' Tôi mừng rỡ 'Cháu cứ tưởng phải mấy ngày nữa mới được tháo, ai ngờ’.

'Cháu vui là được rồi’. Bác sĩ cười lém lỉnh 'Nhớ là trên người còn một cái ống, đừng có táy máy như lần trước là bác cho ở viện thêm mấy tuần nữa cho nhớ đấy’.

'Cháu rõ rồi ạ’.

Đúng 5 phút sau, một cô y tá vào phòng và nhanh chóng gỡ bỏ ống xông dạ dày ra khỏi mũi tôi, còn ống ở thành bụng thì phải loay hoay mãi cô mới xử lý được. Thoạt đầu, sợi chỉ đen gắn ống vào da thịt được cắt bỏ và rút ra bằng kéo y tế. Sau đó, cô ý tá sử dụng ống tiêm loại 60ml cắm vào đầu ống

ở ngoài rồi hút khí để cái ống đi ra một cách dễ dàng hơn. Nhưng phải thao tác đến tận 4 lần, cái ống mới hoàn toàn được gỡ bỏ ra khỏi người tôi.

Chiếc ống được nhấc ra đồng nghĩa với việc trên bụng tôi bây giờ xuất hiện một cái lỗ có đường kính 2cm. Trông không khác gì mồm của một con mực đang há rộng để chờ thức ăn.

Những ngày sau đó, ngày nào tôi cũng háo hức ngồi chờ bác sĩ vào phòng để thông báo những tin tốt lành như: tháo cái ống cuối cùng hay chuẩn bị được ra viện. Nhưng ngày này qua ngày khác, tôi chỉ thấy bác tạt qua phòng để kiểm tra sức khoẻ chứ không có bất kỳ thông báo gì đặc biệt.

Hai tuần trôi qua, ngày nào tôi cũng hy vọng để rồi cuối ngày phải thất vọng chàn chề vì không nhận được lệnh ra viện từ bác sĩ. Sử dụng đủ các trò để tiêu khiển, từ nghịch điện thoại, đi dạo, xem phim cho đến lải nhải một mình, tôi cảm thấy buồn chán khi phải ở viện quá lâu mà không được về nhà. Những bệnh nhân cùng phòng cũng đã ra viện hết chỉ sau một tuần nằm trong phòng hậu phẫu, nhưng tôi thì ở đây đến tuần thứ ba rồi mà chưa thấy bác sĩ đề cập gì đến việc ra viện. Không những thế, bác sĩ còn thông báo sẽ điều trị luôn hoá chất để loại bỏ hoàn toàn những tác nhân gây bệnh nên tôi sẽ phải ở lại viện thêm một tuần nữa.

Đúng 8h sáng ngày 22 tháng 4 năm 2013 sau khi hoàn thành xong các thủ tục vệ sinh cá nhân, tôi chán nản ngồi khoanh chân trên giường để đợi tiếng xe đẩy của mấy cô y tá. Xuất hiện không lâu sau đó, hình cảnh quen thuộc của hai người mặc quấn áo trắng, đeo khẩu trang y tế che kín mặt, nhẹ nhàng tiến vào phòng cùng với chiếc xe đẩy chứa đầy những dụng cụ y tế.

'Hôm nay Minh bắt đầu truyền hoá chất nhé,' Một cô y tá quay đầu về phía tôi, trong khi đang kéo xe đẩy vào trong phòng.

'Vâng ạ, cháu cũng biết thế nên phải dậy từ sáng sớm để chuẩn bị tinh thần rồi cô ạ. Mà hôm nay cháu phải truyền mấy chai hả cô?' Tôi nói.

Cô y tá nheo mắt và nhìn vào mấy tờ y lệnh đang cầm trên tay 'Trong này ghi là 10 chai, cộng thêm thuốc gan nữa chắc phải truyền đến đêm cháu ạ’.

Cái gì cơ. Chắc là tôi đang nghe nhầm.

'Ngày nào cháu cũng phải truyền như vậy hả cô’. Tôi bối rối 'Hay chỉ mỗi ngày hôm nay thôi ạ’.

'Theo như trong này ghi thì cháu phải truyền 6 ngày như hôm nay và một ngày truyền nước với đạm để hồi sức’.

Mới nghĩ đến thôi là tôi đã thấy lạnh hết sống lưng rồi, vì chưa bao giờ tôi phải truyền hoá chất quá một ngày cả. 'Thế thuốc này có bị nôn nhiều không ạ?'

'Các cô được chỉ định sử dụng thuốc chống nôn loại tốt nhất cho cháu, nên yên tâm, nếu có nôn thì chắc cũng không mệt lắm đâu’. Cô y tá trấn an tôi.

Nghe lời các cô, tôi đặt người xuống giường, nằm im và đưa mu bàn tay về phía mép giường để thuận tiện cho việc lấy ven. Đã hàng trăm lần đâm kim vào da thịt, nên những công đoạn đầu tiên của quá trình truyền thuốc luôn là lúc tôi cảm thấy thoải mái và dễ chịu nhất. Sau khi cắm truyền, cô y tá cầm gần 10 chai dịch đặt lên mặt tủ và căn dặn tôi không được cử động quá nhiều trong lúc truyền hoá chất.

Kết thúc công đoạn đầu tiên, tôi hít một hơi thật sâu lấy lại tinh thần và cố gắng chợp mắt để mong cho nhanh hết ngày. Nằm ngủ được 4 tiếng thì tôi thấy trong người nóng như có ai đó đang đốt lửa ở cạnh giường. Sờ lên đầu thì không thấy sốt, tôi ngồi dậy, xoay lưng vào tường và nhờ mẹ bật điều hoà để hạ nhiệt.

Sau khi trò chuyện với mẹ được một hai câu thì tôi phát hiện mồm mình có mùi gì đó rất lạ, hệt như mùi hoá chất mà tôi ngửi được khi mấy cô y tá đang pha thuốc. Cảm giác khó chịu ấy đeo bám tôi cả ngày hôm đó và sang đến tận ngày truyền thứ ba thì gia tăng về cường độ.

Đúng 6h sáng, sau khi chợp mắt được 4 tiếng vì hôm qua phải truyền đến muộn mới được ngủ, đầu óc tôi quay cuồng trong khi đang lê bước sang phòng y tá trực để tiếp tục tiêm thuốc và bắt đầu ngày truyền mới. Bám lấy tay vịn trên tường và cố gắng bước đi trong tình trạng đầu óc quay cuồng, choáng váng, phải mất khá nhiều thời gian tôi mới di chuyển hết quãng đường có vài chục mét. Khi đến được phòng trực của mấy cô y tá, tôi phải nhờ đến sự giúp đỡ của mẹ mới có thể ngồi thẳng trên chiếc ghế đẩu cao bằng gần 1/2 thân người. Hai mắt lờ đờ, mồm mở hé để hít thở một cách

khó nhọc, tôi gần như mất kiểm soát cơ thể và không thể ngồi vững nếu không có mẹ đứng sau làm điểm tựa.

'Trông cháu hôm nay có vẻ mệt hơn mọi ngày?' Cô y tá ân cần hỏi.

Mặc dù nghe thấy, nhưng mùi cồn y tế và mùi thuốc tẩy trong phòng như làm phóng đại thêm tình trạng bê bết, khiến đầu óc tôi càng trở lên uể oải, khó vận hành. 'Cháu... cháu...' Tôi lắp bắp.

'Chắc là chưa kịp phục hồi sau ca mổ, cộng thêm sử dụng hoá chất liều cao nên cháu nó mới lờ đờ như vậy đấy cô ạ’. Mẹ lên tiếng trợ giúp.

Cầm một ống xy lanh 60cc trên tay, cô y tá hút một lượng lớn dịch trong chai truyền và bơm thẳng vào đầu dây truyền trên tay tôi. *Cạch.* Một tiếng kêu rõ to phát ra từ phía mu bàn tay tôi, cảm giác như mạch máu vừa nổ tung vì áp lực quá lớn của xy lanh. Không thể kêu thành tiếng, tôi đành cắn răng và quay đi chỗ khác để chống lại cảm giác đau buốt đến lạnh hết sống lưng.

'Có đau không cháu’. Cô y tá hỏi

Tôi nhăn nhó gật đầu. Tiếp tục với những lọ thuốc bé bằng đầu ngón tay được cô y tá xếp theo thứ tự được ghi trên tờ y lệnh. Cầm từng lọ trên tay và hút hết dịch trong đó, cô y tá bơm liên tục từ chai này sang chai khác vào dây truyền khiến mũi tôi sặc mùi thuốc. Không những thế, sau khoảng hai phút, người tôi bắt đầu nóng ran lên, hai mông tê cứng, người co hết lại, toàn thân có cảm giác như đang bị hàng ngàn cây kim cắm vào da thịt. Khiến tôi suýt gục đi vì đầu óc mất hoàn toàn sự tỉnh táo.

Vẫn không dừng lại ở đó, cô y tá cầm trên tay một xy lanh khác, bé hơn rất nhiều so với cái lúc này dùng để bơm thuốc. 'Cái này phải tiêm bắp nên cháu cố gắng nhé, cô biết là cháu rất mệt, nhưng chỉ nốt ống tiêm này thôi là cháu được về phòng rồi’.

Mặt tôi tái mét, hơi thở gấp gáp, nhịp tim tăng lên rõ rệt khiến một lượng lớn hormone andrenaline được giải phóng vào hệ thống tuần hoàn làm cơ thể tôi chuyển dần sang trạng thái sinh tồn. Sợ hãi và mệt mỏi, tôi quay mặt đi chỗ khác để không nhìn thấy cảnh kim tiêm luồn sâu vào da thịt mình.

Vén tay áo lên tận bả vai và chống bàn tay vào hông, tôi cố gắng cố định khuỷu tay của mình để cô y tá thực hiện nhiệm vụ.

Không sao đâu, không sau đâu.

Cây kim đi qua da rồi chạm đến phần bắp thịt ngay dưới bả vai khiến tôi giật nảy mình. Nhiệt độ của thuốc là rất thấp do phải bảo quản lạnh, nên toàn bộ cánh tay tôi như bị tê liệt sau khi cô y tá từ từ bơm thuốc vào cơ thể. Cảm giác đau buốt lan dần từ vị trí tiêm, sau đó ăn sâu vào hệ thần kinh rồi lan ra khắp cơ thể khiến tôi mất hoàn toàn cảm giác của nửa người bên trái.

Mạch máu trên trán căng ra, đầu nóng ran, khiến tôi không còn làm chủ được cảm xúc của mình nữa. 'Dừng lại', tôi hét lên.

Mẹ và cô y tá hốt hoảng lùi lại vì phản ứng gay gắt vừa rồi của tôi. 'Sao thế con?'

Chưa bao giờ tôi quát lên với bất kỳ ai khi ở viện kể cả lúc đau đớn và khó chịu nhất. Nhưng không hiểu sao hôm nay, tôi gần như không thể kiểm soát nổi cơn nóng giận của mình và đã để nó điều khiển. Đầu tôi như muốn nổ tung vì không thể chịu nổi những áp lực vô hình do thuốc và hoá chất gây ra. Khả năng phân biệt đúng - sai cũng trở nên lẫn lộn khiến tôi không còn kiểm soát nổi hành vi của bản thân.

Tôi gục đầu vào lòng mẹ, cố gắng lấy lại nhịp thở. Trán tôi nóng ran, đau nhói và khi nhìn xuống tôi thấy trời đất như sụp đổ, trong giây lát mọi thứ bỗng tối đen.

Một hình ảnh quen thuộc hiện ra, không gian vô tận, đen tối, chết chóc. Tôi lại trở về với cái nơi mà mọi ý niệm về không gian, thời gian đều không tồn tại. Chỉ có bóng tối và tôi. Đây vốn là không gian mà tôi từng không muốn đến nhất, từng sợ hãi đến phát khóc mỗi lần phải ở đây một mình. Nhưng bây giờ thì khác, sự trống trải và cô đơn mới là những thứ mà tôi muốn.

Tôi muốn chạy thật xa để lẩn trốn thực tại, tôi muốn được ở một mình để không làm tổn thương mọi người xung quanh và tôi muốn được ở đây để không phải chịu thêm bất kỳ đau đớn nào nữa.

Khi vẫn còn đang mải đắm chìm trong không gian tĩnh mịch, yên ắng thì những tia chớp màu trắng bỗng bay lượn xung quanh, kèm theo những tiếng thì thầm nhỏ nhẹ, xa xăm.

'Dậy đi con, dậy đi...'

'Anh ơi, dậy ăn gì đi,...'

Những tiếng gọi liên tục vang lên quanh tôi, càng lúc càng lớn hơn. Không gian xung quanh rung lắc dữ dội, mọi thứ chao đảo, hình ảnh của hai bóng người mờ ảo đang quện vào những quầng sáng trắng, càng ngày càng trở nên rõ nét hơn.

Mình muốn quay lại.

Tôi vật vã, vung tay, vung chân loạn xạ để níu giữ những khoảnh khắc được tự do một mình. Kêu lên như một đứa bị ảo giác 'Ư, ư,...', tôi trợn trừng mắt, thở hổn hển khi phát hiện mình vừa quay trở về với thế giới thực tại.

'Dậy mà ăn cái gì vào đi con, ngủ được 8 tiếng rồi’. Mẹ nhẹ nhàng nói.

Quay đầu và quan sát xung quanh 'Sao con lại ở đây ạ? Tôi thắc mắc 'Con nhớ là đang cắm truyền bên phòng của mấy cô y tá mà sao...'

'À, lúc đấy con lịm đi, mẹ phải nhờ mấy chú ở đấy bế con vào giường nằm nghỉ. Và từ lúc ấy đến giờ là 8 tiếng rồi’.

8 tiếng, vậy mà tôi cứ tưởng mới vài phút.

Nói được vài câu thì tôi phát hiện cổ họng khô khốc, đắng ngắt, cảm giác như bị chát xi măng lên thành miệng. 'Mẹ ơi, có nước không, cho con xin một ngụm’. Tôi nói.

Cầm cốc nước và tu như một đứa chết khát, nhưng càng uống tôi lại càng thấy nước có vị rất lạ, không giống ngày thường. Lờ lợ, đắng đắng, lại còn có cả vị cồn y tế nữa 'Mẹ ơi, nước này ở đâu thế ạ?' Tôi thắc mắc

'Nước trong chai Lavie Chi vừa mua đấy’.

'Mẹ thử uống xem có vị gì lạ không? Con uống thấy đắng mồm lắm’. Mặt tôi nhăn nhó

'Mẹ với Chi vừa uống xong, làm gì có vị gì khác thường đâu?'

Lạ nhỉ.

Tôi uống thêm ngụm nữa để chắc chắn lưỡi không có vấn đề, nhưng mùi vị vẫn y nguyên. Không những thế, toàn bộ thức ăn mà mẹ và Chi chuẩn bị đều có vị tương tự, khiến tôi không thể ăn nổi dù chỉ một chút.

'Sao thế con, cơm hôm nay không ngon à?' Mẹ thắc mắc.

Đầu tôi như muốn phát điên khi mọi thứ ăn vào đều không đem lại cảm giác ngon miệng. Cảm giác tức tối đột nhiên ập đến giống như hàng ngàn quả tạ đang đè lên đầu. Hai bên thái dương đau nhói, mạch máu trên trán căng phồng, nóng hổi khiến tôi như muốn hét lên để giải toả sự ức chế. Đang định nổi khùng với mẹ và Chi thì tôi sực nhớ sự kiện ban sáng nên đã bình tĩnh hơn để nói: 'Cơm ngon nhưng con thấy khó chịu quá, mẹ cho con nghỉ một chút’.

Tôi không nói thêm câu gì nữa mà tự giác đứng dậy, ngồi lên giường và nhìn vô hồn vào tường để quên đi những cảm giác khó chịu vừa rồi. Tôi biết sẽ không thể kiểm soát nổi cảm xúc của bản thân và có thể khiến mẹ và Chi bị tổn thương nếu còn tiếp tục trò chuyện với mọi người

Từ thời điểm đó cho đến hết ngày, tôi không nói cũng chẳng ăn gì thêm mà chỉ uống chút nước và nhai vài miếng kẹo cao su cho đỡ đắng miệng. Chính điều này đã khiến tôi suýt chút nữa phải cấp cứu vì kiệt sức và mất nước vào ngày hôm sau.

Chương 13

Đăm đăm nhìn vào đôi mắt mệt mỏi của chính mình trong gương, tôi tự hỏi liệu rằng bản thân còn có thể chịu đựng thêm bao nhiêu lần như này nữa. Hôm nay đã là ngày thứ 4 của đợt truyền và còn tận 3 ngày mà tôi thấy như cả thế kỷ rồi. Không hiểu 5 lần thế này nữa thì không biết tinh thần và thể chất của tôi sẽ suy sụp đến thế nào.

Tôi vắt chiếc khăn mặt hình mickey màu hồng được Chi tăng hai hôm trước lên vai và loạng choạng bước ra bên ngoài. Mùi phở thơm nức sộc thẳng vào mũi khiến đầu óc tôi choáng váng.

'Mẹ mua phở bò con thích ăn đấy, cố mà ăn vào cho đỡ mệt’. Mẹ niềm nở cầm bát phở trên tay.

Thông thường, tôi sẽ không nói nhiều mà lao ngay vào xử lý sạch banh bát phở, nhưng không hiểu sao hôm nay mùi nước dùng béo ngậy lại khiến đầu tôi đau như búa bổ, bụng co hết lại, cổ họng đắng ngắt như sắp oẹ.

'Chắc con không ăn đâu’. Tôi lắc đầu ' Vì tự dưng con thấy sợ mùi phở’.

'Không được,' Mẹ quát lên 'Từ hôm qua đến giờ con chưa cho cái gì vào bụng rồi. Có mệt, có khó chịu thì vẫn phải ăn để còn có sức chống chọi với bệnh tật chứ’.

Tôi thở dài 'Vâng ạ'

Lưỡng lự cầm bát phở trên tay, tôi mất khoảng 5 phút gắp lên, gắp xuống miếng thịt bò rồi mới bắt đầu ăn. Miếng đầu tiên đúng là thảm hoạ, sợi phở mềm mại, nước dùng béo ngậy nhanh chóng biến tính với toàn mùi thuốc và mùi cồn y tế. Cảm giác không khác gì ăn phở trộn thuốc. Để ăn hết bát phở, tôi phải dùng tay bóp mũi, nín thở, giống như đang nhồi thuốc tăng trọng.

Sau khoảng 30 phút đánh vật với tô phở, cuối cùng tôi cũng ăn xong. Chuyển bát phở cho mẹ, tôi quay sang nói chuyện với Chi:

'Mấy hôm anh ở viện em đi lại như thế có mệt lắm không?' Từ lúc ở viện, ngày nào Chi cũng đi qua, đi lại từ trường đến bệnh viện gần 10km để chăm tôi.

'Có gì đâu, vất vả chút xíu nhưng anh cứ khoẻ mạnh là em vui rồi'. Chi đáp 'Nhưng em phải nói thật, lúc anh mổ em tỏ ra mạnh mẽ thế thôi nhưng lúc ấy em cũng sợ lắm. Chỉ sợ không được thấy anh nữa'. Giọng Chi hơi bối rồi.

'Anh...' Đang định trả lời thì đột nhiên tôi cảm thấy ngực co thắt lại, mùi phở, mùi hoá chất xộc lên mũi, toàn thân run lên khiến mỗi lần cử động giống như bị ai đâm dao vào thịt.

'Anh làm sao thế'. Chi lo lắng.

Nhận thức rõ hiểm hoạ đến từ dạ dày, khi thực quản bỗng dưng mở rộng để đùn ngược mọi thứ lên mồm, tôi mím chặt môi, nhắm mắt để cố chống lại bản năng ấy. *Hít thở, mình phải hít thở thật đều.* Cố gắng lấy hơi để đưa cơ thể trở lại với trạng thái bình thường nhưng hễ cứ mở rộng hai lá phổi là cảm giác buồn nôn lại tăng lên gấp nhiều lần.

Bản năng bảo tôi hãy cứ để mọi thứ được đi ra một cách tự nhiên, đừng kìm nén, nhưng lý trí nhắc nhở rằng phải mất rất nhiều thời gian và công sức tôi mới ăn xong bát phở. *Nín thở, không được nôn.* Mặt tôi đỏ ửng lên vì nhịn thở quá lâu, hai tay nắm chặt, run run vì đang cố kiềm chế bản năng của cơ thế. *Không được nôn.*

Trong thoáng chốc, tôi không thể nào chống lại bản năng của mình được nữa, bản năng phải nôn đã thắng trong cuộc chiến với lý trí đang bắt đôi môi mím lại.

'Ọc,.. Ọc,.. Ọc...'

Chỉ vừa kịp đứng dậy để tránh đường bay của luồng thức ăn đang phóng ra từ mồm tôi, Chi nhanh chóng với lấy cái chậu ở ngay cạnh giường để hứng. 'Xuôi, xuôi,...' Chi nói 'Khổ thân anh, vừa mới ăn được một chút mà đã nôn rồi'.

'Ọc...Ọc...Ọc...'

Tôi gần như không kiểm soát được cơ thể, hai tai ù lại, mắt mũi tối sầm, dạ dày thì bóng rát như bị lửa đốt từ bên trong. *Ngậm mồm vào.* Cố gắng sử dụng phần lý trí yếu ớt còn lại để đưa hai môi chạm vào nhau. Nhưng lượng thức ăn quá lớn khiến hai má tôi phồng lên, cổ phình ra, đẩy mạnh hai môi tách nhau ra chỉ sau chưa đầy một giây.

Đầu óc tê dại, đầu ngón tay tê cứng, toàn thân bủn rủn, tôi vật vã nôn hết đợt này đến đợt khác không ngưng nghỉ. 'Thôi đừng nôn nữa con,' Mẹ tiến lại gần 'Nôn thế này thì con sức đâu mà truyền'.

Tầm nhìn của tôi bắt đầu giảm xuống, hai mắt nhoè dần đi nhưng vẫn đủ tỉnh táo để nhận biết mọi thứ xung quanh. Nôn hết được bát phở thì những cơn bỏng rát trong cổ họng và dạ dày bắt đầu dịu đi, nhưng cảm giác buồn nôn thì vẫn còn đó.

'Đã đỡ hơn chưa anh?' Chi lo lắng hỏi

Tôi gật gù 'Bây giờ có muốn nôn nữa cũng chẳng được, vì làm gì có gì trong bụng nữa mà nôn'.

Vừa bảo Chi đem chậu đi rửa thì cơn buồn nôn lại trào lên dữ dội, tôi cố gắng nuốt ngược vào trong nhưng không thể. 'Chi,' Tôi quát to 'Đưa anh cái chậu'.

Lần này tôi không nôn ra thức ăn mà nôn ra những dịch nhầy màu vàng, đắng ngắt, cộng thêm axit trào ngược từ dạ dày khiến cảm giác buồn nôn càng trở nên dữ dội. Hết lần này đến lần khác, cứ 5 phút tôi lại nôn một lần và cảm giác thì như bị ai đó rút dần sinh khí. Mặt tái mét, hai mắt lờ đờ, đầu lảo đảo vì mất quá nhiều sức. Lượng nước trong cơ thể cũng vì thế mà giảm đi nhanh chóng.

'Uống chút nước vào đi con'. Mẹ lo lắng cầm cốc nước và đưa về phía tôi.

Run run cầm cốc nước trên tay mà tôi không thể làm chủ. Vừa đưa được cốc nước chạm vào môi thì hàng loạt những ảo ảnh, những đốm sáng hiện lên trước mắt. 'Ọc...Ọc...Ọc'.*Thôi, dừng lại đi mà.*

Tôi nhanh chóng bị vắt kiệt sức với cái bụng đang gào thét vì phải co bóp quá nhiều, còn cổ họng thì giống như vừa bị ai đó cào xé một cách không thương tiếc. Ngồi gục trên vai Chi, hai mắt tôi nặng trĩu, toàn bộ cơ thể như muốn chảy ra khiến tôi không còn điều khiển được thân người. Đúng lúc ấy, Chi vỗ vỗ vào vai tôi và nói:

'Anh đừng nôn nữa nhé, em sợ lắm. Cố gắng ngủ một chút đi’. Tôi lịm dần và gục hẳn trên vai Chi ngay sau đó.

Không rõ bao nhiêu thời gian đã trôi qua, nhưng mỗi lần tôi mở mắt là một lần tôi thấy những bóng người lướt qua liên tục, chân tay khua khoắng loạn xạ như đang ở trong tình huống gì nguy hiểm lắm. Tỉnh dậy sau khi nghe thấy những tiếng nói chuyện cười đùa rất rôm rả, tôi chợt nhận ra trong phòng không chỉ có mình Chi và mẹ mà còn có cả một cô y tá đang ngồi túc trực ngay cạnh giường.

Cố gắng cử động các ngón tay, ngón chân và cảm thấy nhẹ nhõm khi nhận ra chúng có thể hoạt động một cách thoải mái mà không hề đau đớn. Ngoại trừ cơn đau đầu và chóng mặt đang làm cơ thể tôi bồng bềnh giống như đang lênh đến trên biển.

'Anh ngủ được lâu chưa em’. Tôi thều thào.

'Anh ngủ hơn 10 tiếng rồi đấy, dậy mà ăn cái gì vào đi vì từ sáng đến giờ anh đã ăn được gì đâu’. Chi đáp

'Ban nãy cháu bị kiết sức vì nôn mửa quá nhiều nên bác sĩ phải yêu cầu cô trực ở đây để theo dõi tình hình sức khoẻ của cháu. Vì thể trạng của cháu lúc này yếu lắm’. Cô y tá nhìn tôi và nói.

Tôi mếu máo 'Cháu thấy mệt lắm cô ạ, còn 3 ngày nữa không biết cháu chịu thế nào đây’.

Ngước mắt lên nhìn đồng hồ treo tường ở phía cuối giường và phát hiện ra đã 6h tối. Tôi ngồi dậy, xoay người về phía mép giường và nhờ Chi đỡ để cố gắng đứng dậy và đi lại trong phòng. Nhưng càng đi tôi lại càng cảm thấy

mất thăng bằng và nôn nao, nên chỉ sau vài ba bước tôi lại phải đặt người xuống giường để không làm tái diễn hiện tượng đã xảy ra ban sáng.

Và những ngày sau đó, hiện tượng tương tự vẫn tiếp tục xảy ra khiến tôi thực sự không nghĩ mình có thể chịu được thêm vài lần như này nữa. Vì cứ mỗi lần nhìn thấy thuốc hoặc ngửi phải mùi hoá chất là tôi bắt đầu nôn, nôn đến xé dạ dày, cháy cả cổ họng. Cảm giác cứ như bị ai đó hút hết năng lượng từ bên trong khiến cả cơ thể suy nhược và không còn sức sống .

Sau hơn một tháng ở viện, vừa mổ vừa truyền hoá chất, cuối cùng tôi cũng được về nhà. Trên đường về, tôi gần như chẳng nói câu nào mà chỉ phóng tầm mắt để ngắm nhìn mọi thứ xung quanh. Tôi thích thú với những hàng cây mới trồng, những con đường mới sửa và những toà nhà mới xây. Tôi nhớ lại cảm giác lần đầu tiên được bố mẹ dẫn đi chơi ở Hà Nội năm học lớp một. Bồn chồn và háo hức.

Vừa đặt chân đến nhà, tôi lao ngay vào phòng, nằm sõng xoài trên giường, hít một hơi thật sâu và nhắm mắt để thưởng thức cảm giác thân thuộc mà đã rất lâu rồi tôi chưa có được. Kéo rèm lên để ánh sáng tràn ngập căn phòng, tôi phóng tầm mắt ngắm nhìn quang cảnh thành phố ở trên cao và tự mỉm cười một mình. Tôi bỗng nhiên không còn cảm thấy khó chịu và những sự mệt mỏi, chán nản cũng tan biến từ lúc nào không hay. Tôi chợt thấy mọi thứ thật yên bình và dễ chịu.

Nhưng sự thoải mái này cũng chỉ kéo dài được hai tuần thì tôi lại phải quay lại bệnh viện để tiếp tục đợt điều trị mới. Những ngày ở nhà trôi qua quá nhanh, khiến tôi vẫn ngỡ mình mới về từ hôm qua. Còn trái lại, những ngày ở viện dù chỉ có 7 ngày nhưng tôi cảm thấy như đã hàng thế kỷ.

Như đã được cảnh báo, hoá chất liều cao làm thay đổi toàn bộ cơ thể từ ngoại hình cho đến tính cách. Tóc, lông mày và cả lông my của tôi đều rụng hết chỉ sau đợt truyền thứ hai khiến ai nấy nhìn tôi cũng bảo: *không biết sư sãi ở chùa nào mới ra chơi.* Da và môi lúc nào cũng ở trong trạng thái tím tái, nhợt nhạt, trông không còn chút sức sống. Cũng may là khoảng thời gian này tôi được nghỉ hè, không phải tiếp xúc nhiều với bạn bè và thầy cô giáo nên cũng bớt được phần nào những mặc cảm của bản thân về ngoại hình.

Nhưng cái chính khiến tôi trở nên tách biệt với mọi người không phải vì ngoại hình, mà là sự thay đổi thất thường của tính cách sau mỗi lần hoá trị. Đầu óc tôi chẳng thể nào tập trung được vào bất kỳ thứ gì, cứ nói đâu là quên đấy. Khả năng kiềm chế cảm xúc cũng không còn hoạt động hiệu quả, cộng thêm đầu và trán lúc nào cũng ở trong trạng thái bốc hoả. Khiến tôi liên tục nổi cáu và quát tháo mọi người xung quanh chỉ vì những điều vặt vãnh.

Chính vì thế, tôi giành hầu hết quỹ thời gian của bản thân để cắm đầu vào màn hình máy tính, lái sự tập trung vào những chuyển động trong mấy trò chơi điện tử để quên đi những đau đớn mà tôi đang phải trải qua ở ngoài đời thực. Cộng thêm với việc mất ngủ khiến tôi nướng cả ngày lẫn đêm vào những trò chơi vô bổ và những bữa ăn đêm không có giờ giấc.

Cơ thể tôi cũng vì thế mà phát tướng một cách nhanh chóng, cân nặng tăng từ xấp xỉ 62kg vọt lên 70kg chỉ trong vài tháng. Những nét gồ ghề trên khuôn mặt cũng mất đi, thay vào đó là sự tròn trịa, đầy đặn mà tôi chưa hề có được trước đó.

Càng truyền, cơ thể tôi càng suy nhược, dù ăn rất nhiều và tăng cân nhưng lần nào tôi cũng phải tiêm thuốc để bổ sung số lượng bạch cầu và tiểu cầu trong máu. Vùng da trên mu bàn tay cũng xạm hẳn đi do những vị trí này có mạch máu lớn nên thường được các cô y tá trưng dụng hết công suất, khiến mỗi lần truyền về là một lần tôi phải ngâm nước đá vì quá đau và buốt.

Và cứ thế cho đến hết tháng 8 năm 2013, tôi kết thúc đợt hoá trị thứ hai của mình. Tuy không dài như lần đầu tiên, nhưng do gần ca mổ và cường độ truyền quá khủng khiếp khiến tôi gần như kiệt sức sau đợt điều trị này.

Ngày cuối cùng của đợt truyền thứ 6, sau khi hoàn thành hết nhiệm vụ của bác sĩ giao, tôi cùng mẹ và Chi hí hửng sắp xếp đồ đạc để chuẩn bị làm thủ tục ra viện. Vừa dọn tôi vừa nhìn ngắm những đồ vật đã gắn bó với tôi trong hơn 4 tháng vừa qua. Từ tivi, giường bệnh, cây truyền, cho đến cái nhà vệ sinh. Tất cả gợi lên một cảm giác rất kỳ lạ: vừa nhớ lại vừa muốn xa. Tôi nhớ vì những kỷ niệm, những câu chuyện của gia đình và các bệnh nhân cùng phòng gắn liền với những đồ vật ấy. Nhưng tôi cũng muốn quên đi những lần đau đớn, vật vã trên giường bệnh, những lần ngồi cả tiếng đồng hồ trong nhà vệ sinh, hay những lần ngã nhào trên sàn nhà vì quá chóng mặt.

Dọn dẹp xong, tôi đội chiếc mũ len lên đầu và đi chào tất cả các bác bệnh nhân mà tôi quen đang nằm ở mấy phòng bệnh bên cạnh.

'Cháu chào các bác’. Mọi người quay mặt về phía tôi, lắng nghe một cách chăm chú. 'Hôm nay là buổi truyền cuối cùng, nên cháu sang đây để chào tạm biệt và cảm ơn các bác đã đồng hành cùng gia đình cháu trong hơn 4 tháng vừa qua ạ’. Các bác trong phòng nghe xong ai cũng mừng rỡ và chúc tôi sớm hoàn toàn khỏi bệnh để có thể tiếp tục công việc học tập, sau này còn công hiến cho gia đình, xã hội và đất nước.

Nhưng ở đâu đó trong ánh mắt của mấy bác bệnh nhân, vẫn thoang thoảng một nỗi buồn khi phải chứng kiến những người cùng hoản cảnh xuất viện mà bản thân vẫn phải ngày đêm chống chọi với những cơn "vật thuốc" do hoá chất gây ra.

Buồn có, vui có. Tôi ra về mà trong lòng vẫn cảm thấy lưu luyến những kỷ niệm đẹp mà bản thân có được trong suốt quãng thời gian điều trị. Ngồi trên taxi, tôi im lặng dõi theo những ánh đèn đường quen thuộc đang vun vút lao về phía sau với tốc độ chóng mặt. Những tia sáng mạnh lên, vầng hào quang vàng óng tỏa ra xung quanh chóa đèn trên những cột đèn đường. Xen kẽ những vùng tối là những quầng sáng tuyệt đẹp, bào hiệu cho một tương lai mới, một tương lai tươi sáng đang đợi tôi phía trước. Một tương lai không còn bệnh tật.

Chương 14

"*Chỉ có người trải qua những đau khổ tột độ, mới có khả năng cảm nhận hạnh phúc tột cùng"*

Alexander Dumas – Đại văn hào nổi tiếng người Pháp.

Ngày trước, mỗi lần gặp phải hoàn cảnh khó khăn hay điều gì trắc trở, tôi thường gồng mình chống trả một cách quyết liệt vì cho rằng những điều mà tôi đang trải là sự bất công của cuộc sống. Nhưng cũng chính những sự khổ đau ấy đã giúp tôi nhận ra những giá trị của cuộc sống, cũng như việc đã từng đối mặt với thần chết giúp tôi biết quý trọng, biết hưởng thụ những gì mà mình đang có.

Hạnh phúc chỉ xuất hiện khi ta biết cảm nhận nỗi khổ đau và hai nhân tố này là không thể tách rời. Cũng chính vì thấu hiểu được những nỗi đau về thể xác và tinh thần mà một bênh nhân ung thư phải trải qua, nên tôi đã quyết định dồn hết tâm trí của bản thân cho việc giúp đỡ, quan tâm và chia sẻ với những người có cùng hoàn cảnh giống mình.

Và cuộc sống với dự định và mục tiêu mới của tôi bắt đầu ngay sau khi kết thúc điều trị một tuần. Những sợi tóc mới xanh rì được mọc lên để thay thế mái tóc cũ đã bị hoá chất làm rụng gần hết. Bộ tóc mới mọc nhanh đến nỗi, chỉ trong chưa đầy một tháng cái đầu trọc bóng loáng của tôi đã được phủ một lớp tóc màu nhung đen, óng mượt.

Nhớ lại thời điểm trước khi điều trị, tôi rất chuộng kiểu đầu thư sinh mái chéo vì nó làm tôi trông khá hiền lành và dễ gần. Nhưng sau những lần rụng tóc thường xuyên, tôi quyết định xoá bỏ hình tượng ấy và thay vào đó là kiểu đầu quân đội cứng cáp và mạnh mẽ hơn rất nhiều.

Ngoại hình của tôi cũng đổi thay nhiều không kém. Vòng eo trở nên đẫy đà với số đo gần 86cm, toàn bộ quần áo mua trước khi truyền hoá chất đều phải thay hết không trừ cái nào. Size quần rộng hơn cả mấy số, những chiếc áo sơ mi thì không thể nhích nổi vào người. Hai bên má phính ra, còn chân tay thì căng phồng lên trông thấy. Chỉ có một điều, mặc dù trông rất "phì nhiêu" nhưng nếu nhìn kỹ vào làn da thì lại không được khoẻ mạnh cho lắm. Từ bàn tay cho đến da mặt, tất cả đều bị nhuộm vàng bởi sự tác động

của hoá chất lên lá gan. Chính điều này khiến mọi người mỗi lần gặp tôi đều bảo: *dạo này trông mày già đi trông thấy.*

Những tính cách tiêu cực cũng tự nhiên biến mất, tôi không còn cảm thấy bực bội, khó chịu khi mỗi lần ai đó làm trái ý mình nữa. Sự tự tin và đĩnh đạc quay trở lại khiến cuộc sống của tôi nhẹ nhàng, dễ chịu hơn rất nhiều. Mọi thứ quay trở lại với đúng trật tự của nó, không bệnh tật, không đau đớn. Tất cả chỉ có tôi và cuộc sống của một sinh viên bình thường.

Sau đó vài ngày, tôi quyết định quay lại trường để tiếp tục công việc học tập của mình. Không chỉ tập trung vào giờ lên lớp, tôi còn giành hầu hết thời gian của bản thân để tán gẫu cùng lũ bạn để giải toá bớt những gánh nặng về cảm xúc trong suốt quãng thời gian ở viện. Tôi không còn nướng hàng tiếng đồng hồ trước màn hình máy tính nữa. Mà thay vào đó, tham gia vào các hoạt động như tham quan hay dã ngoại mới là những ưu tiên số một của tôi.

Nhưng khác với những cuộc vui cách đây gần một năm, tôi không còn quá xô bồ hay trốn học chỉ vì tham gia những sự kiện như này nữa. Tôi bắt đầu ý thức được sự nguy hiểm của căn bệnh mà mình đang phải đối mặt, vì không có chiến thắng nào là tuyệt đối trong cuộc chiến giữa tôi và thứ bệnh dịch này.

Song hành với đó, tôi lựa chọn đi tập thể hình hằng ngày để nâng cao sức khoẻ. Ban đầu, việc thức dậy và tập luyện vào lúc 5h sáng là một cực hình với tôi. Đầu óc không tỉnh táo, vừa tập vừa ngáp, thấy ai tập gì là mình tập cái đó. Thế nên, mặc dù dành ra hơn một tiếng mỗi sáng cho tập luyện thể thao, nhưng tôi không những không giảm cân mà còn béo lên trông thấy.

Ngoài ra, tôi còn đăng ký thêm một lớp học piano, hay đăng ký cả một lớp kế toán tại trung tâm tư nhân để thoả mãn trí tò mò của bản thân. Như một con thú lâu ngày không săn mồi, tôi muốn học hỏi và trải nghiệm gần như tất cả mọi thứ. Vì sau lần điều trị vừa rồi, tôi không nghĩ mình còn nhiều thời gian để thực hiện ước mơ của bản thân nữa. Tôi muốn làm mọi thứ thật nhanh, thật khẩn trương để có thể hoàn thành những mục tiêu mà bản thân đã đề ra trước đó. Một ngày của tôi cũng vì thế mà trôi qua rất nhanh, từ tập luyện, học tập, ăn uống cho đến vui chơi, giải trí, tất cả như đang đưa tôi trở về với thời hoàng kim cách đây một năm, nơi mà tôi lúc nào cũng được mọi

người tán dương và ca tụng. Tôi cảm thấy mình bây giờ mới thực sự được sống, được trải nghiệm, được làm điều gì đó có ý nghĩa.

Sự lạc quan, yêu đời không chỉ khiến tôi mà cả gia đình và người thân, ai ai cũng mừng rỡ vì sự phục hồi, tiến bộ nhanh chóng. Cuộc sống như được bước sang một trang mới, huy hoàng, sáng lạng hơn, tương lai như đang trải thảm đỏ để tôi được bước đến những thành công phía trước. Rất nhiều dự định, rất nhiều hoài bão, mọi thứ cứ như trong mơ đối với một đứa bị ung thư như tôi.

Khi ở viện, chưa bao giờ tôi nghĩ mình có thể có được một cuộc sống trọn vẹn thế này, cũng chưa bao giờ tôi nghĩ bản thân sẽ được đối xử công bằng như bao người khác. Nhưng tôi đã lầm, sự cố gắng và nỗ lực của bản thân cuối cùng đã được đền đáp xứng đáng. Mọi thứ bây giờ giống như phần thưởng mà thượng đế ban cho để tán dương tinh thần vượt khó của tôi.

Nhưng tại thời điểm sung sức nhất, tuyệt vời nhất thì mọi thứ lại sụp đổ ngay trước mắt. Những dự định, những khoá học bỗng tan biến giống như vừa bị đánh thức sau một giấc mơ đẹp và quay trở lại với hiện thực đầy tàn khốc.

PHẦN 3: TUYỆT VỌNG

Chương 15

Tháng 10 năm 2014, một tháng sau đợt hoá trị cuối cùng, tôi được chỉ định phải đi kiểm tra sức khoẻ định kỳ để đảm bảo không có gì bất thường xảy ra trong cơ thể. Dậy từ sáng sớm, tôi chuẩn bị sẵn tập hồ sơ bệnh án để cùng cô Nhàn vào một bệnh viện trên đường Phan Chu Trinh.

Khác với những lần kiểm tra trước, lần này tôi cảm thấy khá tự tin giống như được chuẩn bị kỹ lưỡng trước một kỳ thi quan trọng. Việc nghiên cứu, áp dụng phương pháp dinh dưỡng và tập luyện mới tạo cho tôi cảm giác được kiểm soát cơ thể của chính mình.

'Cháu có thấy lo lắng không Minh?’. Cô Nhàn vừa lái xe vừa hỏi.

'Không cô ạ' Tôi nhổm dậy từ hàng ghế phía sau 'Dạo này cháu thầy người khoẻ lắm. Ăn uống điều độ, tập thể dục thể thao thường xuyên, lối sống thì lành mạnh. Cháu nghĩ căn bệnh kia có muốn tái phát cũng không được’.

'Được như thế là cô yên tâm rồi’.

Mặc dù khá tự tin, nhưng trong tôi vẫn có một phần nào đó cảm thấy bất an, nên trên suốt quãng đường di chuyển từ nhà đến bệnh viện, tôi luôn mồm lầm bẩm *Nam mô A di đà Phật* để cầu may mắn cho bản thân.

Vào đến viện, tôi và cô Nhàn nhanh chóng hoàn thiện những thủ tục đăng ký ban đầu để chuẩn bị tiến hành siêu âm. Ngồi trong phòng chờ, cảm giác tự tin ban nãy của tôi tự dưng đi đâu hết. Sự bồn chồn, lo lắng chiếm trọn lấy tâm trí chỉ trong vài phút ngồi chờ bác sĩ gọi tên.

Nhấp nhổm, đứng lên, ngồi xuống liên tục, tôi cảm thấy vô cùng khó chịu giống như đang ngồi trên đống lửa. ‘Bệnh nhân Nguyễn Ngọc Minh’. Tiếng gọi quen thuộc vang lên từ trong phòng siêu âm trước mặt, cách tôi chưa đến 3m.

Dùng tay vén lớp rèm che cửa để tiến vào trong phòng, tôi bắt gặp cảnh tượng quen thuộc với một anh bác sĩ trông còn khá trẻ đang ngồi đung đưa ở giữa chiếc máy siêu âm đồ sộ và một cái giường bệnh cỡ nhỏ. Trong góc

phòng, một chị y tá đang cặm cụi đánh máy để kịp in kết quả cho bệnh nhân vào siêu âm trước đó.

'Nằm đi em’. Anh bác sĩ nhẹ nhàng nói.

Tôi gật đầu, cởi bỏ giày và đặt người xuống giường. Cô Nhàn lúc đó vì quá sốt ruột nên cũng từ ngoài đi vào để theo dõi quá trình siêu âm. Như thường lệ, tôi được yêu cầu phải vén áo và kéo quần xuống dưới rốn khoảng 5cm để anh bác sĩ tiến hành công việc của mình.

Vừa thoa gel siêu âm lên cái đầu dò, anh bác sĩ vừa hỏi 'Em nó bị làm sao mà phải mổ hả cô?'

'Em vừa mổ cắt bỏ khối u ở vùng tiểu khung dưới bàng quang cách đây 5 tháng và mới điều trị xong hoá chất. Hôm nay bác sĩ chỉ định đi kiểm tra lại để xem tình hình sức khoẻ thế nào?' Cô Nhàn đứng khoanh tay, chăm chú dõi theo từng hành động của anh bác sĩ.

Đặt đầu dò lên khu vực xương sườn bên phải, anh bác sĩ từ từ di chuyển tay về phía dạ dày của tôi. Những hình ảnh đen trắng mập mờ, thoắt ẩn thoắt hiện trùng khớp với từng cử động của anh bác sĩ đang hiện ra trên màn hình phụ được treo trên ở tường phía trước mặt.

Việc phải đưa tay qua đầu khiến dung tích phổi co lại, không khí đưa vào cơ thể vì thế cùng giảm đi rõ rệt. Khiến não bộ tôi nhanh chóng chuyển sang trạng thái khẩn cấp, khi một lượng lớn hoóc môn adrenaline được tiết ra từ tuyến yên và đi vào khắp các mạch máu trong cơ thể.

Mặc dù không hiểu rõ lắm về những hình ảnh đang được phát trên màn hình, nhưng từ lúc bắt đầu siêu âm đến giờ, tôi vẫn chưa thấy hình khối nào màu đen đặc, viền trắng xuất hiện nên cũng cảm thấy an tâm phần nào. Thở phào nhẹ nhõm khi biết hầu hết những nội tạng đều trong trạng thái bình thường, hai bên lông mày của tôi giãn dần ra để đưa cơ thể trờ về trạng thái thoải mái hơn.

Nhấc đầu dò lên và thoa thêm một lớp gel lên phần bụng dưới của tôi, anh bác sĩ ấn mạnh thiết bị siêu âm vào vị trí dưới rốn 2cm. Ban đầu, những hình ảnh của bàng quang hiện ra một cách rõ ràng khi bác sĩ vừa tác động

vào vết mổ cũ trên bụng. Nhưng càng ấn, hình thù của bàng quang càng trở nên méo mó giống như bị ai đó ấn mạnh từ phía dưới lên. Tôi nheo mắt để nhìn rõ hơn hình ảnh vừa rồi thì phát hiện thấy một vật thể khác có màu sắc và kết cấu giống hệt bàng quang nhưng kích thước chỉ bằng một nửa. Lúc này, tôi quay sang nhìn anh bác sĩ để xác minh độ chính xác của những suy nghĩ đang xuất hiện trong đầu thì nhận được nét mặt căng thẳng như một lời khẳng định chắc nịch rằng: *Có vấn đề nghiêm trọng đang xảy ra ở đây.*

Cổ họng tôi nghẹn ứ lại, chân tay mềm nhũn ra, đầu óc mất dần sự tỉnh táo khi nhìn thấy mọi thứ đang sụp đổ hoàn toàn. Những dự định, mục tiêu, hoài bão đột nhiên tan biến ngay trước mắt, tương lai phía trước không còn là một cuộc sống thành công, viên mãn về mọi mặt. Mà thay vào đó là sự u ám, đen tối khi hằng ngày phải gồng mình chống chọi lại những cơn vật thuốc, sự đau đớn và buồn bã đến tột cùng của gia đình, người thân khi biết tôi không còn nhiều thời gian để sống. Đầu tôi dần mất đi sự tỉnh táo, mắt lờ đờ và không còn cảm nhận được những sự kiện đang xảy ra xung quanh nữa.

Bất công, quá bất công.

Tôi đã trải qua không biết bao nhiêu đau đớn, khổ cực để có được lại thể trạng của một người bình thường. Sống lành mạnh, tập luyện và ăn uống khắc khổ để ngăn chặn căn bệnh tái phát. Tôi không biết mình đã làm gì sai mà phải chịu sự trừng phạt lớn đến thế này. Ngày trước là một năm, bây giờ là một tháng sau điều trị bị tái phát. Nếu tôi còn tiếp tục thì chắc chỉ sống được một thời gian nữa, vậy thì tôi thà chết đi để bố mẹ và mọi người không phải khổ tâm.

Cuộc sống với tôi bây giờ chẳng còn chút ý nghĩa gì, không có sức khoẻ, tôi chẳng thể đi học, lao động hay giành thời gian cho bất kỳ một ai. Sẽ ra sao nếu gia đình kiệt quệ về tài chính vì chữa bệnh cho tôi và không còn khả năng chu cấp cho em gái tôi đi học nữa. Ai sẽ là người phải chịu trách nhiệm, ai đã gây ra những điều tồi tệ này.

Những câu hỏi liên tiếp xuất hiện khiến đầu óc tôi quay cuồng, choáng váng, tương lai bây giờ chỉ còn lại một màu xám xịt, không hy vọng, không ánh sáng. Tôi trở nên tuyệt vọng, không biết phải làm gì để có thể giữ được mạng sống của bản thân. Vì ngay cả những bác sĩ giỏi nhất về ung thư,

những phương pháp ăn uống, tập luyện hà khắc nhất cũng không thể giúp tôi chiến thắng trong cuộc chiến khốc liệt này.

Đang nằm đờ đẫn với đống cảm xúc hỗn độn thì một giọng nói vang lên càng lúc càng to ở phía góc phòng vang lên khiến tôi bừng tỉnh

'Minh ơi, Minh', cô Nhàn vừa nói vừa đưa tay lên để ra hiệu. 'Nghe thấy cô nói không?'

Tôi chớp mắt lia lịa và nhổm đầu dậy, 'Cháu đây cô'.

'Bây giờ cô ra ngoài để liên lạc với bố mẹ. Tình hình có vẻ không khả quan lắm nên cháu nằm yên đây để bác sĩ kiểm tra kỹ hơn những vùng khác nhé'.

Tôi gật đầu một cách mệt mỏi và nằm xuống, mặc cho anh bác sĩ ấn ấn, di di đầu dò trên bụng. Sau khoảng nửa tiếng, tôi được yêu cầu ra phòng chờ để đợi bác sĩ đưa ra kết luận cuối cùng. Thẫn thờ bước ra khỏi phòng siêu âm, tôi trông thấy cô Nhàn đang căng thẳng bàn bạc chuyện gì đó rất tập trung qua điện thoại, thậm chí còn không phát hiện ra sự xuất hiện của tôi.

'Cô đợi có lâu không ạ?' Tôi ngồi xuống cạnh cô Nhàn và hỏi.

Mặt cô giãn ra và bớt căng thẳng hơn khi trông thấy tôi 'Tình hình thế nào rồi, bác sĩ bảo sao hả cháu?'

'Anh ý bảo cháu ra ngoài đợi kết quả và có thể sẽ phải chụp cộng hưởng từ ở phòng bên cạnh để chuẩn đoán kỹ hơn tình trạng sức khoẻ cô ạ'.

Chưa bao giờ tôi tỏ ra buồn bã, chán nản trước mặt gia đình và người thân, nhưng hôm nay là một ngoại lệ. Từng đường nét trên khuôn mặt, từng cử chỉ, lời nói của tôi lộ rõ sự tuyệt vọng, bất lực trước hoàn cảnh hiện tại mà không còn giữ được vẻ quyết tâm, nghị lực trước đó. Bao năm gồng mình chống chọi với căn bệnh quái ác mà chưa một lần tôi khóc khi biết mình bị bệnh. Chưa một lần tôi chịu thua trước số phận và bỏ cuộc giữa chừng. Nhưng bây giờ thì tôi hoàn toàn bị hạ gục bởi hoàn cảnh hiện tại vì sự trở lại quá nhanh và đột ngột của căn bệnh, khiến tôi mất hoàn toàn niềm tin, ý chí chiến đấu để giành lại sự sống.

Hít một hơi thật sâu lấy lại tinh thần để không khóc trước mặt cô Nhàn và mọi người xung quanh. Tôi rút điện thoại ra, bấm số gọi cho Chi để thông báo tình hình. Những tiếng tút tút vang lên đều đặn, sau đó là vài tiếng lách cách trong tai nghe. Tiếng của Chi bắt đầu phát ra từ loa thoại:

'Alo, em đây. Kết quả sao rồi anh’.

Tôi ngập ngừng một lúc 'Không tốt lắm em ạ. Chắc anh phải vào viện lần nữa rồi’.

'Khổ thân anh' Tôi nhận ra sự lo lắng đang hiện diện trong giọng nói của Chi 'Đừng buồn quá anh nhé, chốc em sẽ qua. Mà buổi trưa anh có về ăn cơm không?'

Tôi cố gắng tỏ ra bình tĩnh, 'Chắc anh phải chụp cộng hưởng từ đến chiều em ạ'.

'Vậy để em nấu cơm cầm ra viện cho anh nhé. Khổ thân, từ sáng đến giờ chưa có gì vào bụng chắc anh đói lắm’.

Nghe những lời quan tâm, động viên của Chi mà người tôi cứ mềm nhũn ra. Trong chốc lát, tôi chợt cảm thấy bản thân thật yếu đuối và cần một điểm tựa. Tôi không nghĩ mình còn có thể tỏ ra mạnh mẽ tại thời điểm này nữa, áp lực quá lớn đã hạ gục tôi và khiến những giọt nước mắt bắt đầu chảy dài trên hai bên má.

'Em nhớ qua với anh càng sớm càng tốt nhé’. Giọng tôi nghẹn lại.

'Anh đừng khóc, anh mà khóc lúc này là em cũng khóc theo đấy’. Chi không còn giữ được bình tĩnh khi nghe thấy tôi đổi giọng.

'Anh có khóc đâu, vừa ngáp nên giọng hơi đổi tý thôi', tôi biện minh. 'Chốc nữa nhớ mang cơm cho anh đấy’.

Hai đứa chào nhau rồi tắt máy. Tôi quay lại và ngả vào lòng cô Nhàn như một đứa trẻ đang cần sự yêu thương và che chở của bố mẹ. Vừa xoa đầu tôi cô vừa nói:

'Đừng quá kìm nén cảm xúc của mình cháu ạ. Nếu vui ta cứ cười, nếu buồn ta cứ khóc. Đây là những lúc mà cháu cần giải toả bớt những phiền muộn mà bấy lâu nay vẫn kìm nén. Cô biết khi gặp những tình huống thế này cháu đều tỏ ra vui vẻ, mạnh mẽ để mọi người được an tâm. Nhưng cũng đừng vì nghĩ cho mọi người quá mà quên đi bản thân mình, cháu cũng cần được vỗ về và an ủi chứ'.

Tôi không nói lời nào, cứ lặng lẽ vùi đầu vào lòng cô và khóc. Cảm xúc bấy lâu nay của tôi như được giải toả. Sự ức chế, nỗi tuyệt vọng cũng vì thế mà nguôi đi. Tôi nằm yên trong lòng cô và lắng nghe những lời an ủi, động viên giống như một đứa trẻ con 3 tuổi.

'Có kết quả siêu ầm rồi chị ạ'. Cô y tá cầm trên tay tờ kết quả và tiến về phía hai người chúng tôi. 'Lần này tái phát nhanh quá, khối u đã gần 7cm rồi. Bây giờ sẽ đưa Minh vào chụp cộng hưởng từ rồi mình sẽ cầm kết quả xuống cho bác sĩ điều trị luôn'.

Mặt tôi tái mét sau khi nghe cô y tá nói, sự bình yên hiếm hoi vừa rồi nhanh chóng biến mất và bị thay thế bởi cái thực tại khốc liệt đang hiện ra trước mắt. Tôi ủ rũ tiến vào phòng chụp cộng hưởng từ và vô hồn làm theo hiệu lệnh của anh y tá.

Đặt người lên chiếc giường tự động giống như khi chụp CT, tôi được đeo một chiếc tai nghe lên đầu và yêu cầu phải năm yên trong suốt quá trình chạy máy. Chiếc giường di chuyển từ từ về phía máy chụp, đưa cả cơ thể tôi vào trong lòng của một chiếc máy hình trụ có chiều dài gần 1m50. Tôi nhắm mắt lại để cố quên đi những sự việc vừa xảy ra và mong rằng sau khi mở mắt mọi thứ sẽ trở lại bình thường như trước khi tôi đến bệnh viện. Nhưng nằm yên chẳng được bao lâu thì máy chụp bắt đầu rú lên những tiếng kêu nghe như âm thanh của một chiếc loa rè bị hỏng tụ. Tè tè tè... chiếc máy liên tục phát ra những âm thanh inh tai trong gần 20 phút.

Quay lại phòng chờ ban nãy để đợi bác sĩ đọc kết quả và có những chẩn đoán sơ bộ ban đầu. Tôi ngồi ngả đầu vào người cô Nhàn, trong khi cô dùng tay xoa lưng và cố gắng an ủi giúp tôi lấy lại tinh thần. Đúng lúc ấy, Chi tiến vào, trên tay cầm một chiếc cặp lồng khá lớn bằng nhôm.

'Cháu chào cô'. Chi vừa đi vừa cúi đầu 'Minh vừa chụp xong chắc vẫn đang mệt ạ?'

'Nghe chừng cậu bạn cháu có vẻ buồn lắm’. Cô Nhàn quay sang nhìn tôi và nói. 'Từ sáng đến giờ không có gì vào bụng nên chắc cũng kiệt sức rồi. Cháu chăm sóc ông bạn này giúp cô một tý, để cô vào xem tình hình bác sĩ chẩn đoán đến đâu rồi’.

Chi gật đầu, ngồi xuống mở cặp lồng để lấy phần cơm và thức ăn đã chuẩn bị sẵn và đút cho tôi ăn. Vừa đưa thìa cơm đầu tiên vào miệng là tôi đã chẳng muốn ăn thêm thìa nào nữa. Cảm giác chán chường, tuyệt vọng khiến tôi chẳng còn tìm được niềm vui ngay cả khi ngồi cạnh Chi hay ăn những món mà mình yêu thích.

Cứ thế ăn một cách vô hồn, tôi chẳng còn muốn suy nghĩ thêm bất kỳ điều gì về tình hình hiện tại. Bây giờ với tôi, càng biết ít tôi càng cảm thấy nhẹ nhõm và thoải mái hơn.

Sau khi ăn hết hết chỗ thức ăn mà Chi mang ra, tôi ngồi nghe cô Nhàn xác nhận lại một lần nữa sau khi có được kết quả chụp cộng hưởng từ trên tay:

Khối u tái phát đường kính 7cm, yêu cầu mổ khẩn cấp.

Chương 16

'Bíp...Bíp...Bíp...'

Thế là hết!

Tôi không còn khóc lóc được nữa. Cảnh tượng của phòng vô trùng với chỉ một giường đơn với hàng tá máy móc và y, bác sĩ mặc bộ đồ thanh trùng màu xanh lá khiến tôi mềm nhũn người và hoàn toàn tê liệt vì tuyệt vọng.

Một bác sĩ cúi xuống với ánh mắt vô hồn, bắt đầu hỏi tôi những câu hỏi vô nghĩa: 'Cháu có người yêu chưa?, Năm nay bao nhiêu tuổi rồi,...'

Chẳng buồn trả lời vì đang mải thả hồn vào không gian trắng sáng xung quanh, tôi im lặng một hồi lâu trước khi được bác sĩ đeo mặt nạ dưỡng khí để chuẩn bị bắt đầu ca mổ.

Nhớ lại vài ngày trước đó, tôi đã có một cuộc tranh luận vô cùng gay gắt với mọi người về việc không muốn thực hiện ca mổ vì cảm thấy quá đau đớn và mệt mỏi.

Ngồi trong trong phòng ngủ cùng bố mẹ, Chi và cô Nhàn, tôi im lặng, không nhúc nhích và chỉ chăm chăm nhìn xuống đống giấy tờ đang được cô tôi giải ra khắp phòng để phân tích hướng đi cho tình thế hiện tại

'Bây giờ, em vẫn quyết định cho cháu mổ’. Cô Nhàn nói 'Vì khối u cũng đã 7cm rồi, không mổ sẽ có thể ảnh hưởng đến các cơ quan, nội tạng xung quanh, rất nguy hiểm’.

'Nhưng lần trước, cả mổ, cả hoá trị cũng có đem lại hiệu quả gì đâu’. Bố lo lắng 'Phải tìm biện pháp khác thôi Nhàn ạ, chứ cứ tiếp tục mổ đi mổ lại thế này thì Minh nó không chịu được mất’.

'Nhưng theo theo em thì...' Cuộc tranh luận tiếp tục diễn ra với một bên thì muốn thực hiện ca mổ, còn một bên thì không.

'Mọi người thôi đi.' Đột nhiên tôi bùng nổ một cách dữ dội, khiến mọi người xung quanh cũng phải kinh ngạc 'Có bao giờ mọi người quan tâm đến quyết

định của con không, con không muốn mổ nữa. Bố mẹ đã quá mệt mỏi vì con rồi nên để con đi đi.'

Khuôn mặt của mọi người trở nên trắng bệch, bất động, không khí xung quanh bỗng im lìm như thể vừa bừng tỉnh sau khi bị thôi miên. Vẻ ngỡ ngàng, khó tin hiện rõ trên nét mặt của bố mẹ tôi.

Tôi nói tiếp 'Con mệt, mọi người cũng mệt, chúng ta có nhất thiết phải vì một đứa như con mà vất vả như vậy không?' Ánh mắt mọi người trùng xuống, từng câu nói của tôi như đè nát tâm hồn của bố mẹ, Chi và cô Nhàn. 'Từ bé con đã là một đứa ốm yếu, bệnh tật, suốt ngày ra viện, vào viện, lúc lớn được một tý thì lại bị ung thư. Con sinh ra giống như chỉ để làm cuộc sống của bố mẹ trở nên khó khăn, vất vả hơn. Một đứa như con thì làm gì xứng đáng được mọi người yêu thương nhiều đến thế'.

Hầu như tất cả mọi người đều im lặng, cố gắng kìm lại nước mắt nhưng chỉ riêng cô Nhàn là lên tiếng trấn an tôi: 'Minh à, hy vọng và niềm tin là những gì mọi người thấy ở con. Mặc dù nhiều lúc hy vọng sẽ chuyển thành thất vọng và nó khiến con cảm thấy đau lòng vì điều đó. Nhưng cuộc sống là thế con ạ, nhiều khi trong một trăm lần hy vọng, chỉ duy nhất một lần con đạt được điều mình mong muốn thì đó đã là một điều hết sức tuyệt vời rồi. Hy vọng, mặc dù rất mong manh, nhưng đó là tất cả những gì mà một con người có'.

Cô Nhàn quay sang nhìn bố mẹ tôi và nói tiếp 'Cô, bố mẹ và Chi ngồi đây chưa bao giờ mất niềm tin vào con. Mọi người luôn tin rằng một ngày nào đó, con sẽ làm được những điều phi thường hay sẽ đem lại niềm vui và niềm hạnh phúc cho người khác. Con hãy sống để mọi người nhớ đến mình, sống để mỗi lần ai đó nhắc đến cái tên Nguyễn Ngọc Minh là mọi người sẽ nhớ đến một người với nghị lực phi thường. Chứ không phải một Nguyễn Ngọc Minh yếu đuối và nhu nhược'.

Cô Nhàn đưa tay lên để ra hiệu cho tôi tiến lại gần 'Thôi, không buồn nữa. Lại đây cùng mọi người nào con yêu'.

Tôi tiến lại gần, lặng lẽ ngồi xuống trong vòng tay của mọi người. Mặc dù cảm thấy thoải mái hơn sau khi nghe những lời động viện của cô Nhàn, nhưng trong tôi vẫn còn đâu đó những nỗi tuyệt vọng không thể diễn tả bằng lời.

Và tối hôm đó, lần đầu tiên sau nhiều năm, tôi và bố mẹ lại được cùng nhau ngủ chung trên một chiếc giường. Đã lâu lắm rồi tôi không có cảm giác được làm một đứa trẻ yếu ớt, cần sự bao bọc của cha mẹ.

Từ lúc phát hiện ra bệnh, tôi luôn là đứa tỏ ra mạnh mẽ để động viên và cổ vũ tinh thần mọi người. Nhưng hôm nay thì khác, hôm nay tôi cần được quan tâm, cần được an ủi, cần được một lần tỏ ra yếu đuối để được bố mẹ yêu thương và chăm sóc. Cả bố và mẹ đều cố gắng ôm chặt lấy tôi như để níu giữ những khoảnh khắc cuối cùng trước khi tôi đối mặt với bản án tử hình.

Hít một hơi thật sâu, tôi đưa tấm trí quay trở lại với ca mổ. Mọi thứ đã sẵn sàng, bác sĩ ra lệnh cho y tá mở van khí để đưa thuốc mê vào mặt nạ dưỡng khí của tôi. Nhẩm đếm từ một đến mười, tôi cảm nhận một luồn khí mát lạnh đang ùa vào hai lá phổi, cổ họng có vị đắng đắng, hai mắt mờ dần và sau đó là một màu đen kịt.

Đã không biết bao lần tôi được đắm mình vào không gian gian tĩnh lặng mềm mại này, nhưng đây là lần tôi cảm thấy dễ chịu và thoải mái nhất. Không lo âu, không phiền não, không đau đớn, thân thể đã giải phóng tôi. Giờ tôi như một thực thể lơ lửng trong không gian trống rỗng vô tận.

Mọi dấu hiệu về thời gian và không gian dường như biến mất tại nơi này. Hoàn toàn tối đen, hoàn toàn im lặng. Những hình ảnh tuổi thơ từ thời tôi còn học mẫu giáo hiện ra ở trước mặt trên một màn hình cỡ lớn. Những lần nhõng nhẽo, những lần bị đòn roi, những lần quây quần cùng bố mẹ hiện lên một cách rõ nét qua góc nhìn của một đứa trẻ. Hình ảnh đó nhanh chóng vút qua làm tôi cảm thấy vô cùng hụt hẫng. Tôi muốn được quay lại, tôi muốn được là đứa trẻ đó một lần nữa.

Tiếp theo đó là những hình ảnh của tôi hồi cấp hai, cấp 3 rồi đến đại học, tất cả cứ lao vút qua với một tốc độ chóng mặt. Trong khoảnh khắc, tôi chợt thấy mình không hề cô đơn như những gì vẫn nghĩ. Ngay cả khi đang lạc lõng trong khoảng trống vô tận này thì trong tôi vẫn có thể cảm nhận được sự hiện diện của những người mà mình yêu thương.

Nhửng mảng ký ức mở hồ cứ đâm xuyên qua tôi, sống động và đầy màu sắc. Mọi thứ bỗng bừng sáng khi hình ảnh của phòng hậu phẫu hiện ra trước mắt. Tôi bừng tỉnh với cảm giác khó thở như một người bị ngạt nước.

Cố gắng cử động năm đầu ngón tay như không thành, tôi chợt nhớ ra ở lần mổ trước, thứ duy nhất tôi có thể sử dụng được là cổ. Lắc qua, lắc lại đầu sang hai bên, tôi nhanh chóng thu hút được sự chú ý của một cô y tá gần đó.

'Tỉnh rồi hả cháu' Cô y tá tiến lại gần và hỏi.

Cố gắng kêu lên để cô y tá biết tôi đang bị ngạt khí vì ống dẫn ôxy to tướng trong mồm, nhưng tất cả những gì mà tôi phát ra chỉ là những tiếng 'Ư, ư'. đầy bất lực.

Cô y tá cẩn thận gỡ bỏ chiếc ống ra khỏi mồm tôi.

Cổ tôi nhói lên một cơn đau buốt. Rất cẩn thận tôi đưa tay không bị đính dây truyền lên mặt để xác định nguồn gốc của cơn đau. Lần này không chỉ có ống xông dạ dày mà còn có cả một ống truyền nữa đang được cắm trực tiếp lên lớp da dưới cổ.

Đầu đau như búa bổ, tôi nhắm mắt lại để ổn định tâm trí nhưng mọi thứ càng trở nên quay cuồng. Trong bóng tối, tôi cảm nhận rõ chất thuốc mê vẫn đang ngấm qua cơ thể và kéo thân xác tôi trở về với cái không gian đen khịt ban nãy. Tôi mở to mắt và cố chống lại cảm giác đó.

Nhưng vừa mở mắt thì không gian xung quanh bỗng trở nên chao đảo, đồ vật không còn cố định ở một chỗ mà cứ lơ lửng trên không trung. Một cơn buồn nôn trào ngược từ trong cổ họng khiến tôi không kịp phản ứng.

'Ọc...Ọc...Ọc'.

Tôi bật dậy như một cái xác chết đang đội mồ sống lại, toàn thân đau nhói như bị hàng ngàn con dao cắm xuyên da thịt. Những thứ tôi nôn ra không phải thức ăn, cũng chẳng phải dịch dạ dày, mà là một thứ dịch màu đen đặc nhìn như máu của người bị thiếu ôxy.

Giữ người tôi xuống giường, cô y tá gồng mình lên trong khi tôi đang vật vã vì không thể kiểm soát nổi cơ thể.

'Ọc...Ọc...Ọc'.

Thứ dịch đen đặc trào ngược phủ kín cả mặt, lan ra cả gối và ga giường xung quanh. Mọi thứ đều nhoè và mờ tịt, tôi cảm thấy mình như đang ở dưới nước và sắp chết đuối. Cố gắng khua tay để tìm lối ra trong một thế giới lờ mờ, nhớp nháp, tôi đã không ít lần đập tay vào người cô y tá.

Mẹ luồn tay qua gáy và từ từ nhấc người tôi dậy 'Cố lên con,'

Vừa nhấc người khỏi giường, tôi cảm nhận một cơn đau dữ dội lan ra từ chỗ mổ và làm tê liệt toàn bộ các cơ quan nội tạng xung quanh. Hai mắt lờ đờ, mồm thở không ra hơi, trông tôi bây giờ không khác gì một cái xác khô đang co giật.

Cô y tá chạy về phía tủ thuốc gần đó và quay lại với một xy lanh rồi bơm toàn bộ số thuốc trong đó vào ống truyền của tôi. 'Chỉ là liều an thần để cháu đỡ đau thôi chị ạ’. Cô y tá nhìn mẹ tôi.

Tôi chợt cảm thấy có một luồng nước mát lạnh chảy vào trong người từ chỗ cắm truyền, tiếp sau đó là sự lạnh lẽo đến tê dại lan rộng theo cẳng tay và các đầu ngón tay. Tôi bắt đầu mất quyền kiểm soát cơ thể, cơ tay, cơ chân nhão ra khiến tôi không thể cử động. Tôi như bị kéo trở lại cái giếng đen ngòm, tối tăm ban nãy, mọi sự nỗ lực để giữ người đươc tỉnh táo bây giờ đã trở nên vô ích.

Mọi thứ lại trở về với chỉ một màu đen kịt.

Chương 17

Mở mắt ra, tôi thấy mình đang nằm nghiêng đầu về bên trái và nhìn thẳng vào một chiếc mày kỳ dị đang từ từ bơm thuốc vào người qua dây truyền bên tay trái. Nhấc tay còn lại lên để kiểm tra xem cổ có vấn đề gì không, vì ban nãy tôi đã bật dậy khá mạnh. Nhưng những cơn đau nhói ở mu bàn tay khiến tôi phải dừng lại. Cả hai tay, mỗi tay một dây truyền đang từ từ bơm thuốc vào người tôi.

'Tỉnh rồi hả con?' Mẹ ân cần hỏi.

'Con cũng vừa tỉnh thôi'. Tôi uể oải trả lời 'Mà mẹ ơi, cái máy này là cái gì thế ạ?'.

'À, đấy là máy bơm thuốc giảm đau đấy con ạ,'

'Sao lần trước mổ con có thấy đâu, sao bây giờ lại có?' Tôi thắc mắc.

'Sau lần mổ trước, các bác sĩ đã rút kinh nghiệm vì biết con là đứa to mồm, chuyên gào thét nên đã chuẩn bị sẵn thuốc giảm đau để con không tái hiện lại những pha hành động như lần trước nữa'.

'Tại anh cứ ngoạc cái mồm ra đấy mà'. Giọng Chi phát ra từ phía sau mẹ tôi 'Lúc nãy các cô phải giữ mãi anh mới chịu nằm yên đấy. Tiêm xong cho anh liều thuốc an thần mà mọi người đỡ đau đầu hẳn'.

'Em cứ đùa, anh như thế thì các cô y tá mới có việc mà làm chứ'. Tôi mỉm cười và nói.

Mải tán gẫu với mẹ và Chi, tôi quên mất sự xuất hiện của cô y tá ở phía cuối giường đang chuẩn bị sẵn sàng cho việc "nặn vết mổ". 'Cháu lại chuẩn bị lên thớt hả cô?' Tôi ngóc đầu dậy và nói với về phía cô y tá.

Cô y ta nhìn về phía tôi và nói 'Lần này chắc không đau như lần trước đâu. Vì cháu có "thuốc phiện" bên cạnh rồi nên sẽ chỉ thấy hơi tê tê thôi'.

Cô đừng lừa cháu.

Nằm im và nắm chặt tay vào thành giường, tôi co rúm người lại khi cô y tá đặt tay lên bụng để gỡ phần băng gạc cũ. 'Sao mà run thế cháu, thanh niên thì phải mạnh mẽ lên chứ'.

'Cháu cũng biết là phải mạnh mẽ lên nhưng mà...'. Tôi im lặng một hồi lâu 'Cô cứ làm nhè nhẹ tay thôi nhé'. Tôi ngập ngừng nói

Đúng là lần nặn này có đỡ đau hơn lần trước do có sự hỗ trợ của morphine - thuốc giảm đau, nhưng cảm giác đau đớn, tê dại vẫn khiến tôi tím tái mặt mày.

Sau khi vệ sinh xong vết mổ, tôi ngước mắt lên trên trần nhà một cách nhẹ nhõm. Lặng lẽ quan sát những họa tiết hoa văn xung quanh phòng, những cảm giác đau đớn dịu nhẹ như siết chặt lấy tôi - thảnh thơi và dễ chịu. Với tôi bây giờ những cơn đau như đang vuốt ve, vỗ về cuốn tôi vào trạng thái thôi miên đầy mê hoặc. Bây giờ tôi mới thấy được sự hạnh phúc trong từng hơi thở, trong từng ánh mắt, nỗi đau mà trước đây tôi không hề được biết đến. Ngay cả trong những lúc đau đớn, tôi vẫn có thể tìm được một chút niềm vui, sự an ủi để tiếp tục nuôi dưỡng ý chí bản thân. Nhiều khi, hạnh phúc xuất phát từ tâm của con người chứ không phải hoàn cảnh xung quanh. Bằng lòng và chấp nhận những gì mình đang có chính là một cách để tạo sự bình an cho chính mình, chẳng cần giàu sang, phú quý hay quyền lực và sự ái mộ một người vẫn có thể mỉm cười khi nhận ra giá trị màu nhiệm của cuộc sống. Đó mới là biết sống thực sự.

Với sự thoải mái về ý niệm của hạnh phúc trong đầu, tôi nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Mọi ý niệm về thời gian với tôi không còn rõ ràng nữa. Và tôi chỉ thức dậy khi mọi người đã ngủ hết.

Điện tắt, những ánh sáng mờ mờ rọi vào phòng từ ngoài hành lang khiến tôi chỉ quan sát được một phần của những đồ vật ở xung quanh.

Loạng choạng chống hai tay xuống đệm, tôi cố gắng đẩy người về phía đầu giường để ngồi dậy tranh thủ lúc mọi người đang ngủ say. Nhưng cơ thể nặng trịch cùng với sự choáng váng và đau buốt khiến vừa nhấc đầu ra khỏi gối là tôi phải đặt ngay xuống.

Cố lên nào.

Thử lại lần nữa, chống hai củi trỏ xuống giường tôi từ từ nhấc người lên để không làm đầu óc quay cuồng vì thay đổi vị trí quá đột ngột. Vết mổ co lại, cơ bụng tê cứng khiến tôi chỉ có thể nhấc người lên được 10 phân. Nghiến chặt răng và thở hổn hển, tôi gần như kiệt sức khi phải cố gắng giữ vững tư thế nghiêng người khó chịu này.

Gồng cứng tay và đẩy người nhích về phía đầu giường để tựa lưng vào gối, hai tay tôi run run và khuỵ xuống khi mới di chuyển được thêm vài cm.

Cộp.

Đầu tôi như rơi tự do ra sau và đập mạnh vào thanh sắt nhô lên ở đầu giường. Cơn đau dữ dội làm hộp sọ tôi tư muốn nổ tung và tôi gần như nằm bất động.

'Sao thế con?' Mẹ giật mình, mắt nhắm, mắt mở nhìn tôi.

Im lặng một lúc do vẫn chưa hết choáng váng vì cú va đập vừa rồi, tôi nói 'Tranh thủ lúc mọi người ngủ con ngồi dậy tập thể dục thôi ạ’.

'Vừa mổ xong đừng cố quá, không lại ảnh hưởng đến vết mổ như lần trước thì mệt lắm’. Mẹ nói

'Tại con thấy mọi người bảo, nếu sau mổ mà vận động nhiều sẽ phục hồi nhanh hơn, nên con muốn thử xem thế nào’.

'Thôi đi ông tướng, ông nằm nghỉ cho tôi nhờ’. Mẹ đỡ tôi nằm xuống.

Đợi mẹ ngủ, tôi tiếp tục vận động với niềm tin rằng nhất định sẽ được ra viện sớm. Hết lần này đến lần khác, tôi liên tục đánh thức mọi người với những tiếng kêu rên hay những tiếng va đập inh tai suốt cả đêm. Cho đến tận sáng tôi mới chịu lăn ra ngủ.

Từ hôm đó, đêm nào tôi cũng lặp đi lặp lại hành động vừa rồi để rồi cuối cùng, những nỗ lực của tôi cũng được đền đáp xứng đáng. Đến ngày thứ 3 sau mổ, bác sĩ cho phép tôi được tháo ông xông dạ dày, ngày thứ 5 thì tháo ống xông cạnh vết mổ. Và cuối cùng, đúng một tuần sau ca mổ thì tôi được cho xuất viện.

Sau một tháng ở nhà nghỉ dưỡng, tôi được bác sĩ yêu cầu chụp CT tại khoa ngoại bệnh viện K để đánh giá kết quả ca mổ. Ngồi ở hàng ghế nhựa phía ngoài phòng chụp, tôi gặp lại một anh bệnh nhân mà tôi có dịp được trò chuyện trước khi tiến hành ca mổ 1 tháng trước.

Tôi và anh rất thân nhau vì đều phát hiện bị bệnh từ khi mới 16 tuổi. Không may mắn như tôi, anh phải cắt bỏ một chân vì căn bệnh ung thư xương quái ác. Sau khi điều trị bệnh, anh đã cố gắng để thi được vào trường đại học khoa học - xã hội và nhân văn, khoa sử, và là một trong những bệnh nhân nghị lực nhất mà tôi từng gặp. Có nét mặt và nụ cười hiền hậu hao hao giống tôi, đặc biệt là khi hai anh em cùng nhau để đầu trọc. Nên nhiều khi ngồi cạnh nhau, rất nhiều người đã lầm tưởng chúng tôi là anh em ruột.

'Hôm nay anh cũng đi kiểm tra lại ạ?' Tôi niềm nở.

Lúc nào cũng thế, chẳng bao giờ tôi thấy anh mất đi nụ cười toả nắng rất hiếm gặp ở những bệnh nhân như chúng tôi. 'Ừ, anh định chụp từ hôm qua nhưng hôm nay mới được chụp em ạ’.

'Thế ca mổ của anh thế nào rồi, mọi thứ suôn sẻ chứ?'

Ánh mắt anh bắt đầu trùng xuống, 'Anh không được phẫu thuật em ạ, vì trước khi mổ, anh bị sốt cao nên bác sĩ yêu cầu phải điều trị xong đợt kháng sinh mới được mổ’.

Tôi đặt tay lên vai anh an ủi, 'Không sao đâu, em tin là anh sẽ được mổ thôi. Vì bây giờ trông anh khoẻ khắn thế này cơ mà’.

'Anh cũng nghĩ thế, mà em cũng phải giữ gìn sức khoẻ nhé. Anh là anh rất ghen tị với em lắm đấy, lúc nào cũng có cô bạn ở bên cạnh động viên, chăm sóc như thế thì hết ý quá còn gì’. Vừa nói anh vừa cười, 'Bây giờ hiếm người được như thế lắm em ạ, cố gắng giữ lấy bạn ấy vì đấy là minh chứng rõ ràng nhất của tình người trong những lúc hoạn nạn. Nên cố gắng đừng để mất một người như thế’.

Tôi cười tủm, 'Vâng ạ, mà anh cũng phải kiếm một chị đi chứ. Đẹp trai như anh em mình thì lo gì không có người yêu đâu anh nhỉ’. Hai anh em cứ thế

động viên, giúp đỡ nhau giải toả bớt những khó nhọc về tinh thần mà chỉ những bệnh nhân ung thư với nhau mới hiểu.

'Bệnh nhân Nguyễn Ngọc Minh', tiếng một anh y tá vang lên đâu đó ở phía đối diện.

'Dạ có em', tôi giơ tay và nói lớn. 'Em chúc anh có được kết quả chụp tốt nhất. Hôm nào có dịp anh em mình lại ngồi nói chuyện tiếp nhé'. Anh cười và vẫy tay chào tôi.

Đây là những giờ phút vui vẻ hiếm hoi mà tôi có được trong suốt mấy ngày vừa qua. Nhiều khi tất cả những gì mà tôi cần chỉ là một sự lắng nghe chăm chú, một lời động viên, vỗ về hay một cử chỉ thể hiện sự cảm thông của người đối diện, cũng giúp chữa lành một phần nào đó vết thương lòng trong tôi. Cho nên, khi tôi ổn định và vững chãi hơn người khác thì tôi thường hay nâng đỡ, động viên những bệnh nhân có hoàn cảnh éo le hơn mình, điều này làm tôi cảm thấy mình không chỉ đang giúp đỡ người khác mà còn đang giúp đỡ chính bản thân mình trở nên vững tin hơn vào cuộc sống.

Bước vào phòng chụp với tinh thần thoải mái sau khi nhận được những lời động viên từ một người có cùng hoàn cảnh, tôi đặt người xuống chiếc giường tự động, nhắm chặt mắt để các bác sĩ tiến hành chuẩn đoán hình ảnh. Những công đoạn chụp chiếu được diễn ra rất khẩn trương và nhanh chóng nên chỉ sau chưa đầy 15 phút là tôi được ra khỏi phòng chụp. Sau đó gần một tiếng, anh y tá ban nãy tiến lại gần và đưa tôi một cái túi bằng bìa carton màu trắng trên đó có ghi: Khoa chuẩn đoán hình ảnh - bệnh viện K Tân Triều. Mở miệng túi, lấy tờ kết quả đang bị kẹp giữa những tấm phim ra, tôi không khỏi bất ngờ khi đọc dòng kết luận của bác sĩ:

Khối u 7cm ở vùng tiểu khung.

Cái gì thế này, chuyện quái quỷ gì đang xảy ra với tôi thế này. Bao nhiêu công sức, bao nhiêu đau đớn phải chịu đựng trong suốt một tháng qua chẳng nhẽ không đổi lại được một cái gì. Bác sĩ rạch bung tôi ra làm gì, lấy khối u ra rồi đặt lại chắc. Hay vừa mổ xong mà nó đã tái phát lại rồi?

Hàng loạt câu hỏi xuất hiện trong đầu mà không có lấy một đáp án hợp lý. Lúc này, tôi như muốn nắm chặt tay, điên cuồng đấm đạp lung tung để giải toả sự ức chế đang ngự trị trong đầu. Cái khối u kỳ quái này như đang nhốt

tôi trong một chiếc quan tài, càng lúc càng trở nên chật hẹp khiến tôi không tài nào thở được. Trong cơn hoảng loạn, tôi thấy mình như đang bị chôn sống.

Chương 18

Sự đau khổ lại tràn ngập trong tâm trí tôi, mọi thứ bỗng chốc trở nên vô nghĩa. Tôi chưa từng đòi hỏi sự may mắn hay những điều tốt đẹp đến với bản thân một cách ngẫu nhiên, nhưng tôi cũng không cầu xin để phải chịu đựng những sự giày vò đến khổ sở thế này. Biết rằng phải luôn mở lòng để đón nhận những điều không mong muốn, nhưng sự quá tải khi phải liên tục đối mặt với chúng làm cuộc sống của tôi chẳng còn chút ý nghĩa nào nữa.

Tôi còn chưa làm được gì cho bố mẹ, chưa cống hiến được gì cho xã hội, hay ngay cả đem lại hạnh phúc cho người con gái mà tôi quan tâm. Mọi thứ sẽ ra sao nếu trong những năm tiếp theo, năm nào cũng có chuyện tương tự xảy ra? Liệu rằng tôi còn đủ sức để chống chọi thêm lần phẫu thuật nào nữa không? Nếu còn tiếp tục điều trị thì tôi còn sống thêm được bao lâu nữa?...

Hàng loạt những câu hỏi hiện lên trong đầu mà không có lấy được một câu trả lời thích đáng, tất cả những gì tôi nhận được chỉ là những ánh mắt buồn rầu và sự tránh né để không phải động chạm đến những gì mà tôi đang phải trải qua. Không tìm ra được phương hướng giải quyết, tôi gần như đắm chìm trong vòng xoáy của những cảm xúc tiêu cực thông qua việc tưởng tượng ra những viễn cảnh chẳng mấy tươi sáng trong tương lai. Dù cho những hình ảnh đó không có thật, mà hoàn toàn là do tôi phóng đại lên. Những nó cũng đủ để những cảm xúc xấu tăng dần và trở nên tắc nghẽn khiến tôi không còn kiểm soát được hành động và lời nói của bản thân.

Sự bất lực khiến tôi thường xuyên nổi nóng mỗi lần có ai đó động chạm đến kết quả chụp CT của tôi. Ngay cả các bác sĩ cũng không thể thống nhất về tình trạng bệnh của tôi. Mất đi niềm tin và thiếu kiến thức chuyên môn về ung thư, tôi bỗng trở nên lo lắng đến mức khủng hoảng.

Sau khi bàn bạc kỹ lưỡng cùng gia đình và các bác sĩ của bệnh viện, cuối cùng tôi quyết định sẽ kết hợp giữa xạ trị và điều trị hoá chất để loại bỏ cái khối 7cm trong bụng mà theo như bác sĩ mổ thì đó là “phần còn lại” của khối u. Dù cho vẫn còn rất nhiều câu hỏi không được trả lời một cách thích đáng.

Tháng 11 năm 2013, tôi bắt đầu điều trị bằng tia phóng xạ. Sau khi thực hiện đầy đủ các xét nghiệm, chuẩn đoán hình ảnh để xác định chính xác vị

trí và kích thước khối u. Đến bệnh viện từ rất sớm, khi đó là khoảng 7h sáng và đi thẳng vào khoa phóng xạ ở tầng một của toà nhà đối diện với cổng phụ của bệnh viện. Tôi bước vào một căn phòng với ba hàng ghế chờ bằng nhựa và một khu vực được quây cẩn thận bằng các tấm nhôm, với máy móc, giấy tờ được sắp xếp cẩn thận ở phía trong.

Ngồi đợi trên hàng ghế chờ ngoài phòng điều trị phóng xạ, tôi thấy hàng tá những màn hình máy tính với các con số, hình ảnh đang được truyền trực tiếp từ phía trong phòng chứa máy xạ trị. Quan sát kỹ hơn thì có vẻ như quá trình này cũng không khác so với chụp cộng hưởng từ là mấy. Nhìn kỹ những bệnh nhân ngồi cạnh cũng đang đợi để chuẩn bị vào trị xạ tôi mới thấy, trông họ không quá tiều tuỵ và mệt mỏi như những bệnh nhân phải truyền hoá chất.

Sau khi trò chuyện với một vài người thì tôi được biết, tuỳ thuộc vào vị trí của vùng điều trị mà tác dụng phụ có trên mỗi người khác nhau là khác nhau. Vì xạ trị là sử dụng tia phóng xạ để tiêu diệt tế bào ung thư bằng cách phá huỷ DNA chịu trách nhiệm quá trình sinh sản của chúng. Nên điều này sẽ làm những khối u lớn như của tôi co lại và giảm dần về kích thước. Nhưng phương pháp này cũng có không ít những tác dụng phụ vì nó có thể phá huỷ cả những tế bào xung quanh vùng bị tia phóng xạ ngắm đến. Cụ thể, nếu xạ trị vùng đầu thì sẽ bị rụng tóc, tổn thương tế bào não. Vùng cổ thì bị khô tuyến nước bọt, mất giọng, vùng ngực gây khó thở, tức ngực. Vùng bụng có thể gây ra những vấn đề liên quan đến đường tiêu hoá...

Trong đầu vẫn còn đang vẩn vơ về những tác dụng phụ của xạ trị thì anh y tá từ phía sau cánh cửa dày gần 5cm bằng kim loại bên cạnh phòng điều khiển gọi lớn tên tôi.

'Em Minh, 19 tuổi’.

Đứng dậy, hồi hộp đi theo anh y tá vào phía trong phòng chứa máy xạ trị. Những bóng đèn vàng có cường độ ánh sáng yếu ớt được sử dụng trong này làm tôi có cảm giác như đang bước vào một nơi rất huyền bí và có phần kinh dị. Chính giữa phòng là một chiếc mày màu trắng đồ sộ với hai bộ phận, một là chiếc giường có thể tự động điều chỉnh độ cao. Hai là chiếc máy hiệu Siemens trông không khác gì vòi hoa sen treo tường bị cắt ngắn phần ống dẫn và được phóng đại lên gần 20 lần. Chỉ khác là phần nhô ra của máy không cố định mà có thể xoay tròn 360 độ xung quanh chiếc

giường tự động ở phía đối diện. Xung quanh phòng là hàng tá các tủ đựng những chiếc khuôn, mặt nạ bằng silicon có hình thù rất kỳ dị, khiến tôi cảm thấy rùng mình khi nhìn ngó xung quanh.

Đặt người lên chiếc giường với áo kéo cao lên ngực và quần dưới rốn 5cm, tôi nằm im để quan sát những thao tác nhanh gọn của anh y tá khi đang lắp đặt một trong mấy cái khuôn kỳ dị ban nãy vào phần nhô ra của máy. Ba cái khuôn có hình dáng giống hệt khối u của tôi tương ứng với 3 lát cắt ở các vị trí mà chốc nữa chiếc máy sẽ dừng lại. Việc lắp khuôn vào vị trí bắn tia sẽ giúp giảm thiểu tối đa việc ảnh hưởng của phóng xạ đến những cơ quan, nội tạng xung quanh.

Lắp đặt xong xuôi, anh y tá di chuyển xuống cuối giường để căn chỉnh phần được đánh dấu trên bụng tôi vào đúng giao điểm của hai chùm tia laze màu đỏ được phát ra từ chiếc máy.

'Giữ nguyên tư thế này cho anh và không được cử động đâu đấy nhé’. Anh y tá ra lệnh.

Sau khi nghe thấy tiếng của cánh cửa kim loại khép lại, tôi nhìn chằm chằm vào vị trí ban nãy anh y tá vừa lắp khuôn trên chiếc máy để xem nó sẽ hoạt động ra sao. Ban đầu chiếc máy xoay tròn, tìm đến vị trí song song với mặt đất và phát ra những tiếng kêu nghe rất khó chịu. Sau đó, nó tiếp tục di chuyển theo chiều kim đồng hồ đến vị trí phía dưới giường, tạo với vị trí ban nãy một góc 120 độ. Và cuối cùng tiếp tục di chuyển theo chiều kim đồng hồ đến vị trí song song với người tôi và phát ra những âm thanh tương tự.

Cánh cửa kim loại nặng nề mở ra, anh y tá đi vào cùng với một bệnh nhân khác rồi tiến đến phía bảng điều khiển ở cuối giường và hạ độ cao giúp tôi có thể ngồi dậy, chạm hai chân xuống mặt đất.

'Xong rồi đấy em ạ’. Anh y tá nói.

Tôi ngơ ngác đưa tay sờ lên bụng vì cứ ngỡ quá trình điều trị sẽ phải đau đớn lắm. Nhưng hoá lại dễ chịu hơn tôi tưởng tượng rất nhiều.

Cứ thế, từ thứ 2 đến thứ 5 trong gần 3 tháng, hôm nào mẹ con tôi cũng cùng nhau di chuyển từ nhà đến viện.

Sau khoảng 2 tuần, bụng tôi bắt đầu xuất hiện những vết đen sạm trên da giống như bị bôi nhọ nồi. Các triệu chứng như đau bụng, đi ngoài xảy ra gần như vào tất cả các ngày trong tuần khiến tôi chẳng thể đi đâu quá lâu, vì cứ 30 phút lại phải vào nhà vệ sinh một lần. Ở nhà triền miên khiến tôi chẳng thể nào tìm được niềm vui trong những hoạt động thường ngày mà mình vẫn hay làm. Vì thế, tôi quyết định sẽ tìm cho mình một thú vui mới giúp giải toả bớt căng thẳng trong quá trình điều trị.

Nhìn chằm chằm vào giá sách với lác đác 5 quyển được Chi mua cho khi còn ở viện, tôi chọn lấy cho mình cuốn có cái tên nghe kêu nhất: Nền giáo dục của người giàu. Vốn học tại một trường về kinh tế nên cứ nhắc đến tiền là tôi lại cảm thấy hào hứng. Đọc hết từ trang này qua trang khác, tôi bất ngờ bắt gặp một câu chuyện vô cùng thú vị kể về một anh thanh niên kinh doanh thảm ở một thành phố của Mỹ.

Cũng như bao doanh nhân khác, anh gặp không ít khó khăn trong quá trình buôn bán tại một trong những thành phố đắt đỏ bậc nhất nước Mĩ. Mặc dù đã rất cố gắng để cải thiệt tình hình kinh doanh, nhưng năm này qua năm khác, doanh nghiệp của anh liêt tục bị thua lỗ và đứng trước nguy cơ phá sản.

Trước tình hình đó, anh quyết định bỏ ra 1.000 đô la để tham gia một buổi hội thảo của một trong những vị giáo sư hàng đầu về kinh tế của Mĩ. Sau buổi nói chuyện trước hội trường, anh tìm đến vị giáo sư ở phía sau cánh gà để xin một số lời khuyên cho công việc kinh doanh của mình.

Vị giáo sư hỏi anh về tình hình kinh doanh của công ty thì anh chàng này bắt đầu kể lại toàn bộ quá trình buôn bán thua lỗ của công ty suốt mấy năm nay và nói về việc anh đã cố gắng nhiều như thế nào những vẫn không thể đưa công ty ra khỏi bờ vực phá sản.

Anh doanh nhân đang thao thao bất tuyệt về sự nỗ lực của bản thân thì vị giáo sư bỗng nhiên ngắt lời và hỏi anh một câu 'Vậy thì trong lĩnh vực kinh doanh của anh, đã có ai thành công hay chưa?'

Anh này nhanh nhảu đáp 'Có rồi thưa giáo sư, không những thành công mà doanh thu còn lên đến mức 6 con số’.

Nghe đến đấy giáo sư mỉm cười một cách hiền hậu và nói 'Nếu trong lĩnh vực anh kinh doanh đã có những người thành công và toả sáng thì vấn đề không nằm ở lĩnh vực anh lựa chọn. Mà là nằm ở chính bản thân anh'.

Đọc đến đây đầu óc tôi tự nhiên bừng sáng, mở to mắt hết cỡ. Đặt cuốn sách xuống bàn, tôi bước về phía cửa sổ, nhìn ra ngoài để suy nghĩ về những gì mình vừa đọc được. *Vấn đề nằm ở chính bản thân anh.*

Đặt vào hoàn cảnh của tôi không phải lĩnh vực kinh doanh, mà là lĩnh vực y tế, thì câu nói trên sẽ trở thành: 'Nếu trong số những bệnh nhân được chuẩn đoán bị ung thư đã có những người khỏi bệnh và có tuổi thọ rất cao thì vấn đề không nằm ở căn bệnh anh bị. Mà nằm ở chính bản thân anh'.

Vậy là đã rõ, từ trước đến giờ tôi luôn cố gắng đổ lỗi cho hoàn cảnh, cho bác sĩ, mà chưa bao giờ nghĩ rằng những vấn đề của tôi là vấn đề của tôi. Nếu muốn giải quyết được nó thì phải là tôi giải quyết chứ không phải ai khác. Việc bác sĩ có chưa khỏi bệnh được hay không phụ thuộc vào rất nhiều yếu tố, và bản thân tôi là nhân tố quan trọng nhất, quyết định sự thành bại của quá trình này.

Ngồi vào bàn máy tinh, tôi tìm đọc những bài báo viết về kinh nghiệm điều trị của các bệnh nhân ung thư đã chiến thắng bệnh tật. Hầu hết những người này đều có một điểm chung đó là: không cảm thấy sợ hãi khi phải đối mặt với sự thật rằng, họ đang bị bệnh. Những bệnh nhân này luôn tìm được những lý do để trở nên lạc quan, yêu đời dù ở trong những hoàn cảnh đối mặt với sự sống và cái chết.

Tiếp tục tìm đọc những bài báo tương tự vào những ngày sau đó, tôi hiểu được thêm khá nhiều thông tin về mỗi liên hệ giữa tinh thần, dinh dưỡng, lối sống và thể dục thể thao với những căn bệnh ung thư thường gặp. Cùng với đó, tôi thường xuyên ra hiệu sách để tìm đọc những cuốn nói về chế độ sinh hoạt của các cao nhân người Trung Quốc vào những thế kỷ trước để thử áp dụng phương pháp khí công trong quá trình điều trị bệnh.

Trong suốt gần 2 tháng, ngày nào tôi cũng đọc và tìm hiểu về những chủ đề liên quan đến ung thư từ sáng đến tối, cộng thêm với việc quay lại trường để hoàn thành nốt chương trình học khiến tôi chẳng còn tâm trí nào để bi quan, chán nản nữa. Và kết quả là sau khi kết thúc xạ trị, lượng thông tin mà tôi thu thập được đã lấp đầy hơn 100 tờ giấy A4.

Nhưng chỉ có điều, những dự liệu này lại rất lộn xộn và có nhiều những thông tin đối lập do được chộn lẫn từ nhiều nguồn, nhiều chủ đề khác nhau. Khiến tôi cảm thấy bối rối khi không biết phải làm gì với những thứ mà mình vừa thu thập được. Điều này làm mỗi lần cầm những cuốn sách lên là tôi lại cảm thấy vô cùng nặng nề, không được thoải mái. Cảm giác như bị ép buộc làm những điều mà mình không cảm thấy hứng thú.

Ngày 25 tháng 2 năm 2014 khoảng một tuần sau khi kết thục đợt điều trị phóng xạ cuối cùng, tôi được thông báo là sẽ phải điều trị hoá chất thêm một lần nữa. Như thế đồng nghĩa với việc, mọi hoạt động của tôi sẽ lại bị gián đoạn thêm hơn một năm nữa. Những dự định cho tương lại sẽ phải hoãn lại cho đến khi tôi kết thúc hoá trị mới có thể thực hiện được.

Chán nản và tuyệt vọng, một lần nữa tôi quyết định giải toả bớt sự khó chịu bằng cách hoà mình vào thế giới ảo để có cảm giác được làm người nằm quyền nhiều hơn. Ngày này qua ngày khác, tôi tự nhốt mình trong phòng, không tiếp xúc, không nói chuyện với bất kỳ một ai và tự cô lập bản thân với thế giới bên ngoài. Bố mẹ và Chi thấy tôi như vậy cũng không dám khuyên bảo gì nhiều vì sợ sẽ xảy ra những phản ứng tiêu cực khiến tinh thần của tôi đi xuống.

Không có sức khoẻ, không có động lực và không biết phải làm gì để vượt qua những khó khăn đang chờ đợi ở phía trước, tôi đắm mình trong thế giới của những trò chơi điện tự, của những nhân vật, những chiến thần bất tử để cố gắng quên đi thế giới thực tại. Một thế giới nhàm chán và đầy đau khổ.

PHẦN 4:
SỐNG

Chương 19: Sức khỏe

Tháng 3 năm 2014, trong tiết trời mát mẻ với ánh nắng dịu nhẹ và những cơn gió thoảng qua như đang nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt khi tôi đứng trước cửa phòng chụp xạ hình xương ở dưới sân bệnh viện K Quán Sứ. Được cô Huyền yêu cầu phải kiểm tra lại toàn bộ cơ thể trước khi tiến hành đợt điều trị mới, tôi và mẹ cùng nhau thức dậy từ sáng sớm để có mặt ở bệnh viện khi đồng hồ vừa điểm đúng 8h.

Nằm tại tầng một toà nhà D của bệnh viện, phòng chụp xạ hình xương được bố trí ở giữa hành lang có cầu thang bộ và phòng điều trị phóng xạ mà trong suốt hơn 2 tháng vừa qua, hôm nào tôi cũng phải có mặt ở đó. Cửa phòng được đặt phía mặt ngoài của toà nhà nên chỉ cần đi vào từ phía cổng phụ khoảng 20m là có thể nhìn thấy.

Bước vào phía trong, tôi và mẹ cùng nhau ngồi chờ với 5 bệnh nhân nữa cũng có mặt từ sáng sớm để ngồi chờ đến lượt bác sĩ gọi tên. Việc chụp xạ hình xương diễn ra rất nhanh gọn, nhưng công tác chuẩn bị trước đó thì tốn một khoảng thời gian khá dài nên hầu hết những bệnh nhân muốn chụp đều phải đặt lịch từ rất sớm.

Đánh mắt quan sát xung quanh, tôi chọn cho mình vị trí cạnh cửa phòng chụp, nơi chiếc cửa sắt to bằng 1/2 bức tường đang được kéo ra, kéo vào một cách nặng nề để cách ly không cho tia phóng xạ từ bên trong xâm nhập ra môi trường bên ngoài. Ngồi sụp xuống và rút chiếc điện thoại trong túi quần ra, tôi cặm cụi nhìn vào cái màn hình 5.5 inch bé xíu trước mặt để chơi điện tử và phớt lờ mọi thứ xung quanh. Mẹ thì ngồi bắt chuyện cùng với mấy bác bệnh nhân gần đó để chia sẻ kinh nghiệm đi viện.

Không gian xung quanh bây giờ chỉ còn những tiếng thì thầm nhỏ nhẹ, tiếng cánh cửa sắt được mở ra, mở vào liên tục và tiếng các cô y tá, bác sĩ gọi nhau ý ới.

Ngồi chờ đến tận 9h mà chưa được gọi tên, tôi thở dài, ngửa đầu về phía sau và nhìn lên trần nhà để tỏ vẻ chán nản. Đang ngẩn ngờ nhìn chăm chú vào bóng đèn tuýp trên đình đầu thì đột nhiên có tiếng quát tháo rất to ở ngoài cửa khiến tôi giật mình:

'Đừng nôn nữa,' Một người phụ nữ vừa chạy vừa nhìn về phía đứa con trai đang nằm trên cáng lớn giọng. 'Mẹ đã bảo con là đừng nôn nữa cơ mà’.

Bước vào trong phòng lúc này là một người phụ nữ, ba người đàn ông và một đứa trẻ khoảng 8 đến 9 tuổi đang nằm ở trên cáng. Hai người thanh niên đang bê cáng nhìn giống như bảo vệ của bệnh viện, còn người đàn ông bên cạnh đang dùng tay áo lau đi những dòng nước mắt đang lăn đều trên má thì có vẻ là bố của đứa trẻ.

Trên cáng, cậu bé nằm nghiêng người sang phải với một chiếc cốc cỡ lớn trong tay, lúc nào cũng thường trực để đưa lên miệng vì sợ sắp nôn. Sau khi đặt cậu bé lên giường bệnh ở ngay lối đi trước cửa phòng chụp. Ông bố vội vàng lấy túi hồ sơ ở dưới người cậu con trai rồi chạy một mạch vào phòng bác sĩ.

Mọi ánh mắt bây giờ đổ dồn về cậu bé và người mẹ đang giận dữ quát mắng cậu con trai vì không chịu dừng nôn oẹ. Trong những câu nói của người phụ nự ấy không chỉ có sự bực tức mà còn có cả sự bất lực vì không biết phải làm gì để giúp con mình bớt đau đớn.

Cậu bé khóc oà lên vì đau đớn và khó chịu:

'Mẹ ơi, con đau lắm. Mẹ bảo bác sĩ cứu con đi, con muốn đi học,..’. Cậu bé im lặng một lúc 'Oẹ, oẹ...' Nhấc đầu lên và đưa mồm về phía chiếc cốc, mặt cậu nhỏ tím tái vì phải gồng mình chống lại những cơn nôn mửa.

Bây giờ thì người phụ nữ kia không còn giữ được bình tĩnh nữa, cô liên tục hét to yêu cầu con mình không được nôn nữa, những càng nói giọng của người mẹ càng trở nên yếu ớt khi những giọt nước mắt bắt đầu chạy dài trên hai gò má. Mọi người xung quanh thấy thế liền xúm lại, an ủi:

'Thôi, đừng quát cháu nó nữa’. Một bác lớn tuổi ở gần đó lên tiếng 'Con em đang đau đớn thế này thì ít ra em cũng phải bình tĩnh để vỗ về con nó chứ’.

Người phụ nữ im lặng không nói gì, chỉ ngồi sụp xuống cạnh giường con trai và khóc nức nở. Cậu con trai thấy mẹ khóc cũng oà theo, nhưng tiếng của cậu liên tục bị ngắt quãng bởi những tiếng ho và những lần nôn oẹ đến tím tái mặt mày.

Ban đầu tôi tưởng đây là do tác dụng phụ của hoá chất, nhưng rồi nghĩ lại thì thấy không hợp lý cho lắm. Vì nếu nguyên nhân là do hoá chất thì cậu bé này phải ở tầng 5 của bệnh viện, chứ không thể vào phòng chụp xạ hình xương để xử lý được.

Đúng lúc đó, ông bố quay ra cùng một bác sĩ trung tuổi với cặp kính đang đeo ở trước ngực. Chỉ tay về phía hai cậu thanh niên ban nãy, bác sĩ nói:

'Hai cậu chuyển cậu bé này vào trong cho tôi, đây là trường hợp cấp cứu’.

Hai cậu thanh niên vội vàng bế cậu bé chạy về phía cánh cửa sắt ngay cạnh chỗ tôi đang ngồi và để lại bố mẹ cậu thấp thỏm chờ đợi với những đôi mắt đỏ hoe, nặng trĩu.

'Cháu nó bị sao thế em?' Mẹ tôi lên tiếng.

Người bố dìu vợ mình ngồi cạnh mẹ tôi, vỗ vỗ đều tay lên vai vợ để an ủi rồi nói: 'Cháu nhà em năm nay mới học lớp 5. Mấy hôm trước, khi đang chơi đùa cùng mấy đưa hàng xóm ở trên sân thì tự dưng nó kêu buồn nôn, khó chịu trong người. Ban đầu em cứ tưởng do cu cậu ăn nhiều nên mới thế, nên em cho cháu uống thuốc để trung hoà axit trong dạ dày. Nhưng càng uống, con em càng nôn nhiều hơn… Không những thế,' Ông bố dừng lại một lúc, dùng tay lau nước mắt và nói tiếp 'hai hôm sau, cháu nhà em cứ lắc đầu là kêu buồn nôn và nôn khan liên tục. Thấy khác thường nên em cho đi khám thì phát hiện cháu nó bị u não chị ạ’. Giọng ông bố nghẹn ngào 'Vợ em thì vốn thương cháu, nên nhìn thấy con như vậy mà không làm được gì cô ấy mới gào thét lên như vậy đấy chị ạ. Gia đình em bây giờ không biết phải gì để cứu con nữa. Cháu nó mới học có lớp 5 thôi mà...'

Không khí xung quanh bỗng trở nên nặng nề và u ám sau khi ông bố kể chuyện về cậu con trai của mình. Thương xót cho hoàn cảnh của cháu bé, tất cả bệnh nhân ngồi cạnh đều ra sức an ủi, động viên bố mẹ cậu để hai người bình tĩnh hơn. Nhưng dường như cũng không cải thiện được nhiều vì theo lời bác sĩ, cậu bé rất khó qua khỏi vì khối u đã chèn vào dây thần kinh dẫn đến việc tiến hành phẫu thuật là không thể.

Sau khoảng hơn một tiếng, cậu bé được bế ra ngoài trong trạng thái bất tỉnh. Hốt hoảng khi nhìn thấy con mình không cử động, người bố nhào về phía con và nói lớn:

'Bống, dậy đi con. Bác sĩ bảo con không được ngủ cơ mà’.

Vị bác sĩ ban nãy nhẹ nhàng đặt tay lên vai ông bố 'Anh yên tâm, chúng tôi chỉ sử dụng thuốc an thần để giúp cháu nằm yên trong quá trình chụp chiếu thôi. Một lúc nữa là cháu bé sẽ tỉnh. Bây giờ anh chị có thể đưa cháu về phòng bệnh được rồi’.

Nét mặt ông bố dãn ra một cách nhẹ nhõm, gật đầu để đáp lại lời nói bác sĩ, cả hai vợ chồng đi theo hai người thanh niên để đưa cậu bé về phòng nghỉ ngơi.

Ngồi thất thần dõi theo hình bóng của gia đình cậu bé u não khuất dần phía sau cánh cửa, tôi cảm thấy bối rối và thương xót cho những gì đang xảy ra với cậu bé.

Vốn là một người rất yêu và trân trọng trẻ em, nên ngay cả khi đã trở về nhà thì những hình ảnh vừa rồi cứ liên tục ám ảnh trong đầu, khiến mỗi lần nhớ lại là một lần tôi ứa hết nước mắt.

Ngồi một mình trong phòng, tôi phóng tầm mắt về phía cửa sổ, nhìn xa xăm vào khoảng không vô định. Nhớ lại những bệnh nhân mà tôi từng được tiếp xúc và nói chuyện trong suốt quá trình điều trị bệnh tôi mới thấy: có nhiều người sau khi phát hiện mình mắc bệnh thì lập tức bị gia đình, người thân hắt hủi và bỏ rơi. Có người bị mất đi một bộ phận của cơ thể và có cả những người không thể kiểm soát được hành động của bản thân, giống như cậu bé ở viện ban sáng. Tôi chợt nhìn lại bản thân mình và càm thấy, *Ôi, hoá ra mình mới may mắn làm sao.*

Được mọi người xung quanh yêu thương, đùm bọc trong lúc khó khăn. Không bị cắt bỏ bất kỳ bộ phận nào trên cơ thể. Và vẫn còn khả năng tự chủ với bản thân. Bây giờ tôi mới nhận ra mình thực sự đã may mắn đến dường nào. Không những thế, tôi còn có cơ hội được đến trường, được đi học và được chọn lựa giữa những công việc mà mình yêu thích.

Cảm thấy hổ thẹn với những ưu ái mà mình có được nhưng lại không biết trân trọng và tận dụng nó. Tôi quyết định quay lại với việc nghiên cứu về ung thư để có thể chữa bệnh cho bản thân và giúp những người có cùng hoàn cảnh như mình. Mở lại đống tài liệu đã thu thập được trong suốt thời gian vừa qua, tôi thấy mình thực sự không biết sàng lọc và sắp xếp thông tin

một cách có hệ thống. Nói cách khác, tôi không biết "học" từ những nguồn kiến thức sẵn có.

Vậy là tôi quyết định cùng Chi ra hiệu sách để tìm cho bản thân một vài quyển có liên quan đến cách học, phương pháp học hiệu quả. Đánh mắt qua những cuốn sách của những tác giả nổi tiếng như Adam Khoo, Josh Kaufman hay Charlie Duhigg, tôi dừng lại khi bị thu hút bởi một quyển sách có cái tên và cách trình bày vô cùng lạ mắt: *Chỉ cần một mẩu khăn giấy* của Dan Roam. Cuốn sách sử dụng rất nhiều hình ảnh được vẽ thô sơ bằng tay, những sơ đồ, biểu đồ nhìn rất bắt mắt nên tôi quyết định mua về để đọc thử.

Những trang đầu tiên của cuốn sách đưa tôi đến với một thế giời hoàn toàn xa lạ, khi ở đó, mọi thứ được sắp xếp một cách rất khoa học, lôgic, dù là những vấn đề rất nhỏ trong cuộc sống. Bằng cách trả lời những câu hỏi như: Ai, cái gì, ở đâu, bao giờ, như thế nào và vì sao, tôi có thể đào sâu đến mọi ngóc ngách của mọi vấn đề. Và để giải quyết vấn đề một cách có chiều sâu hơn nữa thì cuốn sách còn đưa đến cho người đọc một công cụ vô cùng hữu ích khác: CON MỰC (SQUID).

Từ SQUID tương ứng với 5 bước để giải quyết một vấn đề. Thứ nhất, chữ S tương ứng với: Simple - elaborate, có nghĩa là đơn giản - phức tạp. Chứ Q tương ứng với: Quality - Quantity, có nghĩa là định tính - định lượng. Chứ U thực chất là chữ V nhưng được biến tấu để hình thành từ SQUID - con mực cho dễ nhớ, tương ứng với Vision - execution, có nghĩa là tầm nhìn - thực hiện. Chữ I thì ứng với Individual - Comparision, có nghĩa là cá thể - sự so sánh. Và chữ D tương ứng với delta - as-is có nghĩa là thay đổi và giữ nguyên.

Cụ thể hơn: nếu chọn chủ đề là ung thư thì câu hỏi Cái gì ở đây sẽ là ung thư. Ứng với mỗi chữ cái của SQUID ta sẽ tìm đến được những chi tiết nhỏ hơn của vấn đề như: S - định nghĩa đơn giản của ung thư và định nghĩa phức tạp tương ứng (định nghĩa trong khoa học), Q - xác định số lượng chủng loại ung thư, hay tỷ lệ mắc bệnh dựa trên những số liệu cụ thể. U - những biện pháp chữa trị ung thư đang được phát triển. V - so sánh mức độ hiệu quả của các phương pháp điều trị ung thư hiện nay. Và cuối cùng D - sẽ ra sao nếu chúng ta áp dụng một trong các biện pháp điều trị ung thư đã và đang có trên thế giới. Và cứ thế áp dụng cho những câu hỏi còn lại: ai, ở đâu, bao giờ, như thế nào và vì sao.

Chính điều này đã giúp tôi phân loại và cô lập được những thông tin không được kiêm chứng một cách rõ ràng hay cả những thông tin sai lệch trôi nổi trên mạng internet. Các dữ liệu chính thống hơn thì được tôi sắp xếp theo công cụ con mực để đánh giá được tổng thể những phương pháp đã và đang được áp dụng trên thế giời để điều trị và phòng tránh ung thư. Từ đó, tôi lựa chọn cho mình phương pháp phù hợp với chủng loại tế bào, thể trạng, thời gian và điều kiện kinh tế của gia đình tại thời điểm hiện tại.

Phương pháp được tôi lựa chọn là phương pháp LEAN. Đây là sự kết hợp của 4 nhân tố: L (lifestyle) - lối sống, E (excersice) - thể dục, A (attitude) - thái độ sống và cuối cùng là N (Nutrition) - dinh dưỡng. Tôi chọn lấy cho mình một nhân tố: dinh dưỡng để thay đổi, trước khi áp dụng cả 4 nhân tố vào cuộc sống thường ngày của bản thân.

Ban đầu, tôi cắt bỏ toàn bộ thực phẩm chứa đường, thịt đỏ, đồ ăn nhanh, đồ ăn chế biến sẵn, đồ chiên xào, nhiều dầu mỡ, đồ ăn được nướng trên bếp than và đặc biệt những loại thực phẩm có chứa những chất độc hại như: thuốc bảo vệ thực vật, thuốc trừ sâu... ra khỏi bữa ăn hằng ngày. Toàn bộ thức ăn của tôi đều được chọn lọc từ lúc nuôi trồng cho đến khi chế biến giúp đảm bảo thực phẩm đưa vào cơ thể luôn là thực phẩm sạch.

Cùng với đó, tôi tiêu thụ nhiều hơn các loại rau củ, hoa quả và ngũ cốc để tăng cường lượng chất xơ đưa vào cơ thể để giúp nuôi dưỡng hệ thống vi sinh khuẩn trong người, để hệ đề kháng của tôi phục hồi nhanh hơn.

Số lượng bữa ăn và thời gian ăn cũng được tôi điều chỉnh theo khuyến cáo của các tổ chức y tế thế giới. Tôi ăn một ngày 7 bữa, mỗi bữa cách nhau từ 2 đến 3 tiếng. Trong đó có 3 bữa chính là bữa sáng, trưa và tối, còn 4 bữa phụ được xen kẽ vào giữa các bữa chính. Việc phân chia như thế giúp tôi tránh được việc dung nạp quá nhiều năng lượng vào cơ thể khiến lượng đường huyết trong máu tăng đột ngột, dễ dẫn đến các bệnh liên quan đến tim mạch và béo phì.

Một số bệnh nhân khi phát hiện mình bị ung thư thường ép mình vào những chế độ ăn kiêng hà khắc khiến cơ thể trở nên kiệt quệ chỉ sau một đến hai tháng điều trị hoá chất. Vì vậy, để tránh mắc phải những sai lầm này, tôi không cố gắng để thay đổi gần như toàn bộ chế độ ăn cùng một lúc, mà thay vào đó mỗi tháng tôi chọn lấy cho mình từ một đến hai thay đổi để áp dụng cho bản thân. Điều này giúp tôi không cảm thấy chán nản mỗi lần ngồi

vào bàn ăn. Nhưng vốn là một đứa đã áp dụng các biện pháp ăn kiêng từ trước đó, nên tôi phải không mất quá nhiều thời gian để thích nghi với chế độ dinh dưỡng mới này.

Trong phương pháp LEAN, từ được chọn là Nutrition - dinh dưỡng chứ không phải Diet - ăn kiêng, nên nếu một bệnh nhân muốn cải thiện được sức khoẻ của bản thân trong dài hạn thì phải ăn đầy đủ các chất dinh dưỡng một cách hợp lý. Chứ không nên sử dụng các chế độ ăn kiêng hà khắc, vì những chế độ này thường chỉ được khuyến cáo áp dụng từ một đến hai tháng để tránh những tác dụng phụ đáng tiếc lên cơ thể.

Chương 20: Tập luyện

Đứng ngắm nhìn cơ thể trần truồng của bản thân trước gương, tôi thấy minh thực sự quá tiều tuỵ và yếu đuối. Khuôn mặt thì hốc hác, hai gò má nhô cao, tóc và lông màu thì rụng không còn một sợi. Môi và da mặt tái nhợt, xanh xao nhìn không còn chút sức sống.

Hai vai, cánh tay thon gọn, thẳng tắp, nhìn rõ xương và những sợi cơ ở dưới da trông không khác gì tay của một đứa bị suy dinh dưỡng. Ngực và eo bây giờ chỉ còn là một mặt phẳng từ trên xuống dưới, với những vết sẹo được khâu vá chằng chịt. Mông và chân thì bé tý, thâm đen vì tác dụng phụ của xạ trị. Nhìn tổng thể từ trên xuống, trông tôi không khác gì một cái xác di động.

Không những thế, tôi còn không thể bê nổi mấy cái chậu hoa nặng chưa đến 10kg để giúp mẹ dọn nhà. Những lần đi siêu thị hầu hết là mẹ và Chi phải xách đồ, còn tôi thì chỉ đi theo để chọn và trông đồ mà thôi. Thể trạng yếu ớt khiến tôi luôn tự hỏi bản thân: *Liệu rằng với cơ thể tiều tuỵ, yếu đuối này thì khoảng bao lâu sau khi điều trị hoá chất tôi sẽ lại tái phát?*

Không chịu chấp nhận đầu hàng trước sự sắp đặt của số phận, tôi quyết định sẽ làm điều gì đó để thay đổi bản thân và hướng đến một cơ thể cường tráng, khoẻ mạnh hơn.

Sau hai tháng điều trị hoá chất và sử dụng chế độ ăn mới, tôi hạ quyết tâm ra phòng tập thể hình gần nhà để cải thiện sức khoẻ của bản thân. Vốn tự ty với vẻ ngoài không mấy ưa nhìn của mình nên tôi quyết định chọn 5h sáng là giờ tập chủ yếu.

Buổi tập đầu tiên diễn ra ngay sau khi tôi trở về nhà từ bệnh viện được một hôm. Do tác dụng phụ của thuốc cộng với sự hồi hộp vì không biết ở phòng tập mọi người sẽ đón nhận mình ra sao nên tôi đã dậy từ rất sớm để chuẩn bị tinh thần và dụng cụ trước khi tập. Cầm chai nước và găng tay theo người, tôi đi bộ sang phòng tập cách nhà khoảng 100m.

Đưa mắt quan sát xung quanh, tôi thấy có duy nhất 4 người trạc tuổi bố tôi đang hừng hực khí thế nâng tạ ở sâu bên trong phòng tập. Bước vào phía

trong sau khi trình thẻ cho chủ phòng, tôi chọn lấy cho mình một góc có ít người qua lại nhất và cầm lấy một quả tạ 3 cân để bắt đầu buổi tập.

Ban đầu, tất cả những gì tôi làm là quan sát mọi người xung quanh để xem các anh, các chú tập những động tác gì thì tôi sẽ học theo các động tác đó. Nhìn mấy chú nâng tạ cứ hàng chục cân mà tôi cảm thấy vô cùng nể phục.

Đứng dậy, tiến về cái máy đẩy ngực thô sơ được chủ phòng tự lắp ráp bằng những thanh sắt, ròng rọc có sẵn, tôi chọn cho mình mức tạ 10kg để tập thử xem có đẩy được như các chú ban nãy không. Hít một hơi thật sâu, phồng má trợn mắt rồi đẩy thật mạnh. *Tạ không nhúc nhích.*

Lúc này, đầu tôi bắt đầu nóng lên, mạch máu ở hai bên thái dương căng ra do tác dụng phụ của hoá chất khiến tôi như muốn đập, ném bất kỳ thứ gì thật mạnh để giải toả bớt căng thẳng mà bản thân đang phải chịu đựng. Cố thêm lần nữa, cuối cùng tôi cũng đưa được thanh tạ lên đến vị trí mới, cách vị trí ban đầu khoảng 45cm. Hít thở liên tục để bơm lại ôxy lên não, tôi cảm thấy như mình vừa được giải toả stress sau một ngày làm việc mệt nhọc. Lần đầu tiên sau nhiều tháng tôi có được cái cảm giác sảng khoái khi mọi sự bực tức, khó chịu được đẩy ra khỏi cơ thể. Tôi không chỉ cảm thấy cơ thể khoẻ khoắn hơn, mà hơn thế tôi cảm thấy như mình vừa tìm thấy được phần còn thiếu trong cuộc sống của bản thân.

Tiếp tục kết hợp dinh dưỡng và tập luyện thể hình trong suốt quá trình truyền hoá chất. Tôi thấy cơ thể bắt đầu thay đổi với những bó cơ to lên trông thấy. Sức khoẻ sau truyền cũng không mệt như xưa nữa, mà thay vào đó, hoá chất bây giờ như liều thuốc an thần để giữ tôi tỉnh táo trong suốt buổi tập.

Và kết quả thu được sau 3 tháng điều trị còn nằm ngoài mong đợi của bác sĩ, khối u 7cm trong bụng chỉ còn gần 2cm, mọi dấu hiệu của ung thư không còn xuất hiện trên những tấm phim chụp CT hay cộng hưởng từ nữa. Không những thế, mặc dù ăn ít hơn so với những lần truyền trước nhưng tôi không hề phải tiêm, truyền bổ sung bất kỳ loại thuốc gì để cải thiện sức khoẻ.

Chính vì lý do này mà tôi tiếp tục nghiên cứu để tìm hiểu sâu hơn về mối quan hệ của dinh dưỡng và tập thể dục thể thao đến sức khoẻ của người bị ung thư.

Bắt đầu nhìn lại những kiến thức mà mình đã thu thập được thì hầu hết là những thông tin không chính thống từ các trang mạng, không có chiều sâu và thiếu những định nghĩa mang tính khoa học. Và nếu thực sự muốn hiểu hơn về tầm quan trọng của dinh dưỡng, thể dục, lối sống và thái độ đối với ung thư, thì tôi cần phải tiếp cận với những kiến thức có tính chuyên môn cao hơn nữa.

Bắt đầu với việc tìm đọc cuốn sách *Deskbound* (tạm dịch là: Nhảy khỏi bàn) nói về một căn bệnh của thế giới hiện đại mà ai cũng mắc phải: *bệnh ngồi nhiều*. Cuốn sách bắt đầu với con số khiến tôi cảm thấy rùng mình khi nhìn vào chiếc ghế mà mình đang ngồi: gần 3,2 triệu người chết mỗi năm vì các bệnh do thiếu hoạt động thể chất - ngồi nhiều, gây ra, theo số liệu của tổ chức y tế thế giới. Mỗi giờ chúng ta ngồi, chúng ta sẽ mất đi khoảng 2 giờ tuổi thọ tương ứng. Và đặc biệt đây là một trong những loại bệnh dịch có thể phòng tránh được.

Một ngày một người Mỹ trung bình ngồi 13 tiếng, chính vì thế nếu chỉ hoạt động thể chất từ 30 đến 60 phút mỗi ngày thì không thể giúp cơ thể phục hồi sau hàng giờ đồng hồ ngồi yên một chỗ được. Không những thế, kể cả khi đứng dậy và vận động cả ngày nhưng cách đi, cách vận động không chính xác cũng làm giảm tuổi thọ của cơ thể.

Nếu giả sử mỗi người chúng ta đi trung bình 10,000 bước một ngày, một tuần sẽ là 70,000 bước, một năm là 3,6 triệu bước và mười năm sẽ là 36 triệu bước. Và sẽ ra sao nếu chúng ta thực hiện tất cả những bước chân đó với cột sống và hông bị vẹo, hay đơn giản là chỉ chĩa mũi bàn chân sang hai bên.

Cuốn sách đưa đến cho tôi một khái niệm hoàn toàn mới về thế giới thể hình, một thế giới của những môn khoa học vô cùng phức tạp với vật lý, hoá học và sinh học. Nội dung chính của cuốn sách là để sửa chữa lại những động tác tưởng chừng như vô cùng đơn giản mà chúng ta thực hiện hằng ngày như: đứng lên ngồi xuống, đi lại, cúi xuống để nhấc một vật từ dưới đất lên hay chỉ là tư thế đứng thẳng. Nghe có vẻ dễ thực hiện, nhưng với hàng chục năm thực hiện sai tư thế thì thực sự không dễ gì để tôi có thể thay đổi những thói quen khi thực hiện động tác này. Ngoài ra, cuốn sách còn cung cấp rất nhiều phương pháp để tạo ra một môi trường làm việc mà ở đó, những người làm văn phòng có thể dễ dàng đi lại mà không làm ảnh hưởng đến năng suất công việc.

Trước đây tôi vẫn nghĩ, tập thể dục là để phục vụ cho quá trình điều trị bệnh. Nhưng sau khi đọc xong cuốn sách tôi mới biết, chúng ta vận động là để trở thành một con người bình thường. Mỗi cá thể sinh ra trên trái đất đều có trong mình một bộ cơ, xương, khớp với hàng nghìn sợi cơ, hàng trăm đốt xương để phục vụ cho mục đích di chuyển. Vì vậy, chúng ta sinh ra là để vận động, chứ không phải để ngồi yên một chỗ. Việc ngồi quá nhiều là đi ngược lại với quy luật của tự nhiên, sẽ khiến cơ thể mắc những căn bệnh mà chúng ta không hề mong muốn.

Quá trình tập thể dục, thể thao, đặc biệt là những môn yêu cầu phải giải phóng một lượng lớn năng lượng trong một khoảng thời gian ngắn (khoảng 10 đến 20 giây) sẽ giúp làm tăng nhịp tim của người tập, nhờ đó cải thiện hệ thống tuần hoàn máu, giảm thiểu nguy cơ mắc các bệnh về tim mạch. Việc máu được luân chuyển liên tục sẽ hình thành lên các mao mạch mới giúp đưa chất dinh dưỡng đến từng tế bào trong cơ thể và đào thải những chất độc hại ra ngoài hiệu quả hơn. Cơ bắp khoẻ lên sau quá trình tập luyện cũng đồng nghĩa với việcnhững khớp xương sẽ được bảo vệ tốt hơn, tránh được các bệnh như thoát vị đĩa đệm, đau khớp... khi về già.

Vận động thường xuyên không những giúp cho cơ thể trở nên khoẻ mạnh mà còn giúp não bộ thông minh và hoạt động hiệu quả. Dù chỉ chiếm 5% trọng lượng cơ thể, nhưng lại tiêu thụ đến 20% năng lượng đến từ glucose (lượng đường trong máu) nên việc hình thành các mao mạch mới để đưa chất dinh dưỡng và ôxy lên não bộ sẽ giúp cải thiện khả năng xử lý của cơ quan này. Không những thế, các bài tập thể hình còn giúp cơ thể tiết ra những hooc môn tăng trưởng và đạm hỗ trợ cho quá trình phát triển của tế bào thần kinh trung trong thuỳ hải mã (nơi lưu trữ thông tin dài hạn của não bộ). Nhờ đó sẽ giảm thiểu được những chứng bệnh về não bộ thường gặp ở người lớn tuổi.

Nhưng để biến thể dục thành một thói quen hằng ngày thì không phải là một chuyện dễ dàng. Mặc dù vậy, với một mục tiêu rõ ràng, một kế hoạch cụ thể và sự hướng dẫn của những người có chuyên môn thì điều này hoàn toàn có thể. Những người mới tập thường đến phòng với một cái đầu rỗng, thấy sao tập vậy, nên thường cảm thấy chán nản và mất động lực chỉ sau 1 đến 2 tuần tập luyện. Điều này rất dễ hiểu vì khi lặp đi lặp lại một động tác với cùng một khối lượng tạ, cùng một cách tập thì chỉ sau một vài buổi, cơ thể sẽ quen dần với động tác và não bộ sẽ không còn cảm thấy hứng thú như những buổi đầu đi tập nữa.

Và để cải thiện được điều này thì mỗi người trước khi đến phòng tập cần chuẩn bị cho mình một chương trình tập cụ thể dựa trên những mục tiêu của bản thân. Tham vấn hoặc thuê riêng một huấn luyện viên cá nhân có chuyên môn để những người này có thể chỉnh sửa động tác và tránh chấn thương trong quá trình luyện tập. Đặc biệt, phải chú ý đế sự đa dạng, thay đổi thường xuyên cách tập và các bài tập để cơ thể không kịp thích nghi, từ đó liên tục tạo ra môi trường mới mẻ để tạo động lực trong suốt quá trình tập luyện.

Chính vì áp dụng được những điều này vào quá trình tập luyện mà tôi đã biến thể dục từ một cách để rèn luyện sức khoẻ đơn thuần trở thành một hoạt động thường ngày không thể thiểu. Mỗi lần ra đến phòng tập, được hít thở bầu không khí đầy nội lực xung quanh là tôi lại cảm thấy mình như được sống, như được định tậm sau nhiều giờ học tập, làm việc căng thẳng. Những âm thanh lách cách của đĩa tạ, thanh đòn, máy móc vang lên như tạo thành giai điệu của một bài hát đầy sức mạnh và ý chí.

Người ta vẫn ví những vận động viên thể hình là những kỹ sư của cơ thể. Nhưng khác với những kỹ sư xây dựng sử dụng bút và giấy làm công cụ, thì những kỹ sư đặc biệt này lại sử dụng tạ và máy móc để vẽ lên những đường cong hoàn hảo với sự kết hợp tuyệt vời giữa cơ bắp và trí tuệ để tạo nên một kiệt tác mà không ai có được. Sự phối hợp nhuần nhuyễn giữa các bài tập thể lực và khoa học đã tạo nên những thân hình mà mọi người vẫn thường cho là không tưởng. Đúng như nhà hiền triết người Hy Lạp Socrates đã nói:

'*Không một người đàn ông nào có quyền biến thành một kẻ a-ma-tơ trong khía cạnh về rèn luyện thể lực. Sẽ là một nỗi hổ thẹn cho một người đàn ông khi phải sống đến già mà không thấy được vẻ đẹp và sức mạnh mà cơ thể của anh ấy có thể vươn đến được’.*

Ngoài ra, thể hình còn dạy cho tôi về tính kiên trì, nhẫn lại khi làm bất cứ việc gì trong cuộc sống. Chúng ta không thể cứ ăn uống bừa bãi cả tuần rồi đến thứ 7, chủ nhật lại lao đầu vào ăn kiêng và tập luyện để "bù lại" những ngày sinh hoạt không lành mạnh. Vì thế, một cơ thể khoẻ mạnh cần được xây dựng nhờ một chế độ dinh dưỡng, tập luyện hợp lý, lâu dài và một thái độ sống lạc quan, yêu đời.

Bản năng tự nhiên của con người là hưởng thụ, nên với những điều kiện phát triển công nghệ như hiện nay thì càng ngày con người càng trở nên lười biếng và thụ động. Chúng ta thường chỉ để ý đến những thú vui mang tính chất ngắn hạn như: xem phim, chơi game hay lướt facebook mà quên mất rằng ở phía trước còn có nhiều điều đáng làm hơn là những hoạt động này. Cũng giống như một con mèo đang nằm trong xó bếp, dù rất đói nhưng nó lại không muốn rời xa cảm giác ấm áp, dễ chịu để đón nhận cảm giác khó chịu hơn là đứng dậy và kiếm ăn.

"*Hỡi kẻ biếng nhác, ngươi sẽ nằm cho đến chừng nào?*

Bao giờ ngươi sẽ thức dậy?

Ngủ một chút, chợp mắt một chút, khoanh tay nằm một chút, thì sự nghèo khổ của ngươi sẽ đến như kẻ đi rảo và sự thiếu thốn của ngươi sẽ tới như người cầm binh khí"

Trích câu nói của vua Solomon - vị vua người Hy Lạp giàu có nhất thế giới.

Chương 21: Học Tập

Sau khi tham khảo một số ý kiến của mọi người, tôi quyết định sau khi tốt nghiệp kinh tế quốc dân sẽ theo học tại đại học Sydney về ngành khoa học sức khoẻ. Và để đáp ứng những điều khoản yêu cầu của trường đưa ra, tôi quyết định đăng ký một khoá học tiếng anh ở Hội đồng Anh để vừa cải thiện trình độ và vừa có thể tiếp cận được nhiều hơn những tài liệu về y học của các nước trên thế giới.

Vốn là một đứa học khối A, nên trình độ tiếng Anh của tôi chỉ dừng lại ở khả năng nghe, nói bập boẹ. Vì thế, sau khi làm bài kiểm tra đầu vào tôi chỉ được giáo viên xếp vào lớp có cấp độ trung bình.

Trung tâm nằm ở đường Thuỵ Khê, cách nhà hơn 8km nên phải mất gần nửa tiếng tôi mới có mặt tại Hội Đồng Anh để kịp tham dự buổi học đầu tiên. Bước đến cửa phòng học, tôi lập tức bị ấn tượng bởi cách bài trí và thiết kế tại đây. Có bốn bàn học được xếp thành hình vòng cung phía trước tấm bảng điện tử treo trên tường. Bên cạnh là bàn giáo viên với máy tính, sách vở và hàng tập những cuốn từ điển được đánh dấu bằng giấy nhớ với đủ các loại màu sắc. Những tấm poster và hình vẽ được treo khắp phòng để nhắc nhở học viên về những khoá học sắp được tổ chức tại trung tâm. Ngoài ra hệ thống điều hoà không khí, chiếu sáng cũng được tự động hoá khiến tôi cảm thấy vô cùng hào hứng, vì từ trước đến nay tôi chưa từng nghĩ một lớp học có thể hiện đại và chuyện nghiệp đến vậy.

Đặt người xuống ghế, tôi háo hức bỏ sách vở trong cặp lên bàn và ngồi ngay ngắn đợi giáo viên vào lớp. Đúng 8h, một anh người Tây cao to, với áo sơ mi màu hồng, quần âu và đôi giầy da được đánh bóng cẩn thận, bắt đầu tiến vào phòng với những bước đi vô cùng hoạt bát. Vừa đi vừa ngâm nga những giai điệu du dương của bài *My heart will go on* rồi cười một cách thân mật khi đưa mắt nhìn quanh phòng và nói:

'Hello everybody, have any of you had a dinner?' (Chào tất cả mọi người, đã có ai trong số các bạn dùng bữa tối rồi.)

Cầm theo chiếc ipad và tiến đến từng bàn một để điểm danh, thầy sử dụng trí nhớ của mình để nhanh chóng gọi tên từng người trong bàn mà không cần đặt câu hỏi *Bạn tên gì?* Không những thế, cách phát âm tiếng việt của

thầy khiến cho bất kỳ ai nghe được sẽ lầm tưởng đó là người Việt đang nói chứ không phải một người ngoại quốc. Sau khi điểm danh hết những người ngồi cạnh, thầy chuyển ánh mắt về phía tôi:

'This is the first time you've studied with me, right?' (đây là lần đầu tiên bạn học trong lớp của tôi phải không?)

Bây giờ tôi mới có cơ hội quan sát anh Tây này kỹ hơn, bộ râu quai nón phủ kín mặt và mái tóc vàng ươm màu lúa mạch khiến cho bất kỳ ai cũng bị ấn tượng với lần đầu tiên được nói chuyện với thầy. Vẻ mặt thân thiện, niềm nở và cách di chuyển đầy năng lượng làm mọi thứ trong lớp học trở nên bừng tỉnh từ lúc thầy bắt đầu bước vào lớp.

'Yes, this is also my first lesson in BC'. (đúng vậy, đây cũng là tiết học đầu tiên của tôi tại Hội đồng Anh)

Thầy nhướng mày tỏ vẻ ngạc nhiên 'Oh, so welcome to my class and thank you for choosing me. My name is Lawrence and you can call me Lawrz' (ồ, vậy chào mừng bạn đến với myclass và cảm ơn bạn đã lựa chọn tôi. Tên tôi là Lawrence và bạn có thể gọi tôi là Lawrz)

'Thank you,' (cảm ơn) Tôi nhìn thầy với vẻ mặt mừng rỡ. 'My name is Minh and very nice to meet you' (tên tôi là Minh và rất vui khi được làm quen với thầy).

Chưa bao giờ tôi nghĩ mình sẽ nhận được lời cảm ơn khi đến một lớp học cả, từ trước đến giờ tôi vẫn nghĩ học sinh mới là người phải làm hài lòng thầy, cô giáo, chứ chưa bao giờ nghĩ sẽ có điều ngược lại. Nhưng sau khi đến đây, tôi đã thay đổi hoàn toàn suy nghĩ về quan niệm này.

Tất cả mọi người từ giáo viên cho đến học sinh đều giao tiếp với nhau rất thân thiện, cởi mở, dường như không có khoảng cách về thứ bậc hiện hữu trong mối quan hệ thầy trò. Nhưng không vì thế mà làm mất đi sự tôn trọng của học sinh với thầy giáo. Mọi người đều được khuyến khích được nói lên tiếng nói của mình, khuyến khích được sai và đặc biệt, ở đây không bao giờ sử dụng điểm số là thước đo để so sánh giữa các thành viên trong lớp với nhau.

Buổi học nhanh chóng được bắt đầu ngay sau khi thầy điểm danh và đếm lại sĩ số học sinh trong lớp. Chủ đề hôm nay là về du lịch vòng quanh thế giới nên trước khi vào phần chính là ngữ pháp, từ vựng, thầy Lawrz hỏi từng người một về việc sẽ chọn thành phố nào trên thế giới để đi du lịch nếu được đi bất đến bất kỳ nơi nào trên Trái Đất.

Người thì chọn Pháp, người thì chọn Mĩ hay thậm chí chỉ đi du lịch trong nước. Nhưng khi nhắc đến nước Ý thì thầy đột nhiên dừng lại:

'When you say the word Italy, you have to remember that you have to "ị" very strong' (khi các bạn nói từ Italy, các bạn nhớ phải ị thật mạnh đấy nhé)

Cả lớp cười phá lên. 'À con nữa,' tôi giật nảy mình khi nghe thấy thầy nói tiếng Việt 'Đây là Italy chứ không phải Italia nhé'.

Một lần nữa tôi bị ấn tượng bởi khả năng nói tiếng việt tuyệt vời của thầy. Mặc dù còn rất trẻ nhưng khả năng ghi nhớ tuyệt vời, tính cách ôn hoà cởi mở, khả năng giảng dạy và kiến thức chuyên môn có chiều sâu khiến tôi cảm thấy vô cùng nể phục.

Buổi học tiếp tục diễn ra với những cuộc đối thoại hết sức cởi mở giữa mọi người trong lớp xoay quanh chủ đề du lịch. Không khí sôi nổi, cởi mỏ trong lớp khiến tôi không còn cảm thấy mình đang ở trong một lớp học thông thường nữa.

Không chỉ dạy chúng tôi về chuyên môn, thầy còn lồng ghép trong đó những bài học về cuộc sống. Đơn cử như khi cả lớp đang chăm chú lắng nghe thầy giảng bài, thì ở góc phòng, hai bạn nữ liên tục nói chuyện khiến mọi người xung quanh mất tập trung. Thầy Lawrz quay xuống, nhìn về phía hai bạn và nghiêm nghị nói:

'Please respect me and other students in the class,' (làm ơn hãy tôn trọng tôi và những học sinh đang có mặt trong lớp)

'But I didn't say anything'. (nhưng tôi có nói gì đâu) một trong hai bạn nữ biện minh.

'Sometimes, being an adult means saying sorry for other's mistakes, which are not yours' (nhiều khi, trở thành một người trưởng thành có nghĩa là nói lời xin lỗi cho những sai lầm của người khác, mà không phải do bạn gây ra)

Hai bạn nữ từ từ cúi mặt xuống và xin lỗi vì đã thiếu tôn trọng thầy và mọi người xung quanh. Buổi học nhanh chóng được tiếp tục với không khí sôi nổi trước đó.

Sau buổi hôm đó, tôi thấy mình học được nhiều điều hơn cả mấy năm học trên trường cộng lại. Không chỉ biết thêm kiến thức về ngôn ngữ mà còn có cả những bài học ý nghĩa trong cuộc sống. Chưa bao giờ tôi được truyền cảm hứng học tập nhiều đến vậy, người thầy dạy tôi hôm nay đã cho tôi thấy tri thức có giá trị lớn đến nhường nào. Và đây cũng là lần đầu tiên tôi cảm thấy thích học.

Không chỉ gặp được một người thầy tuyệt vời ở trung tâm tiếng anh, mà ở trên giảng đường đại học tôi còn may mắn hơn khi được thầy giáo có một không hai của khoa giảng dạy.

Lần đầu tiên gặp thầy là khi tôi quay lại trường sau hàng tháng nghỉ học vì phải điều trị hoá chất. Đầu thì trọc lốc, mặt mũi gầy gò xanh xao, tôi chọn cho mình bàn cuối cùng của góc lớp để tránh sự chú ý của mọi người xung quanh.

Đúng 7h, cả lớp đồng loạt đứng dậy để chào thầy giáo, tôi cũng theo phản xạ nhổm người lên và hướng ánh mắt về phía bục giảng. Khác với những giảng viên đại học khác, tôi không thấy thầy đem theo bất kỳ túi xách hay đồ nghề gì để phục vụ công việc giảng dạy, kể cả máy tính. Tất cả những gì thầy mang theo là một hộp phấn.

'Cả lớp ngồi đi’. Thầy có giọng nói của người miền trong nhưng có pha một chút ngữ điệu lên xuống của những người nói tiếng Anh. 'Tôi xin tự giới thiệu, tôi là Sự, kỳ này sẽ giảng dạy bộ môn Quản trị chất lượng cho lớp mình’.

Sau khi giới thiệu về bộ môn giảng dạy, thầy nhanh chóng đi vào nội dung của chương đầu tiên trong sách giáo trình. Mặc dù không sử dụng bất kỳ tài liệu hay công cụ gì hỗ trợ cho bài giảng, nhưng những am hiểu chuyên sâu

về kiến thức chuyên môn và khả năng truyền lửa của thầy khiến bất kỳ ai trong lớp cũng phải ngả mũ thán phục.

Đang nói về một số khái niệm có trong sách thì thầy bỗng dưng chuyển chủ đề 'Các em có biết làm thế nào để trở thành một nhà bán hàng xuất sắc không?'

Hàng loạt những cánh tay dơ lên, 'Tôi mời bạn nữ ngồi bàn đầu này đi’. Thầy chỉ tay về phía bạn gái đang dơ tay rất hăng hái.

'Em thưa thầy, để trở thành một nhà bán hàng xuất sắc thì ta cần phải bị từ chối bởi càng nhiều khách hàng càng tốt ạ’.

Thầy cau mày, tỏ vẻ đăm chiêu 'Tại sao lại như vậy? Em có thể giải thích cụ thể hơn được không?'

'Dạ. Điều đó có nghĩa, mỗi lần bị một khách hàng từ chối sẽ là một lần mà chúng ta rút ra được những bài học kinh nghiệm quý giá để từ đó trở thành một nhà bán hàng tốt hơn ạ’.

Thầy hiền từ gật đầu và mời bạn nữ kia ngồi xuống 'Cảm ơn em. Thực ra thì câu hỏi này không liên quan nhiều lắm đến nội dung bài học, nhưng tôi nêu ra ở đây là để đánh giá quan điểm của các em về cuộc sống. Như bạn nữ vừa trả lời thì sai lầm là công cụ chính để dẫn đến thành công, đúng không cả lớp?'

Mấy đứa bàn đầu hô to 'Đúng ạ'

Thầy cười hiều hậu và nói 'Đây là điều mà tôi không khuyến khích những sinh viên của mình thực hiện. Vì cái mà tôi muốn khi làm bất kỳ điều gì là phải đúng ngay từ lần đầu tiên’.

Phía dưới, rất nhiều ánh mắt ngờ vực nhìn nhau tỏ vẻ không đồng ý với quan điểm vừa rồi 'Nhưng thưa thầy,' Bạn nữ ban nãy đứng lên hỏi 'Đã là lần đầu tiên thực hiện thì làm sao tránh khỏi sai sót ạ’.

Thầy mỉm cười 'Cảm ơn vì câu hỏi vừa rồi của bạn’. Cầm phấn trên tay, thầy tiến dần về phía bục giảng’. Ví dụ, khi một người được giao nhiệm vụ

phải chặt hết một rừng cây trong vòng 24 tiếng thì việc đầu tiên anh ta làm không phải cầm ngay rìu vào rừng và chặt càng nhiều càng tốt. Mà cái anh ta nên làm là phải dành ra ít nhất 60% thời gian được giao để chuẩn bị thật kỹ lưỡng từ: sử dụng máy cưa hay rìu, chặt ở vị trí nào, di chuyển ra sao để tốn ít thời gian nhất. Từ những tính toán đó thì với 40% còn lại của 24 tiếng, anh ta sẽ hoàn thành nhiệm vụ mà không mắc bất kỳ sai lầm nào dù là nhỏ nhất'.

Thầy dừng lại để vẽ hình cái rìu lên bảng để minh hoạ rồi nói tiếp. 'Trong kinh doanh cũng vậy, rất nhiều bạn sinh viên mới ra trường có những hoài bão và mơ ước rất lớn như: làm giáo đốc, CEO, SEO, vân vân. Các bạn cũng lao đầu vào thực hiện ngay ước mơ của mình rồi mong rằng sẽ rút được kinh nghiệm từ những sai sót ban đầu mà không có một kế hoạch chuẩn bị kỹ lưỡng trước khi hành động. Chính vì thế, đã có không biết bao nhiêu các doanh nghiệp nhỏ của nước ta bị phá sản chỉ sau một thời gian ngắn đi vào hoạt động trong hơn 10 năm trở lại đây'. Thầy quay xuống nhìn cả lớp. 'Vậy nên, để trở thành một chuyên gia trong một lĩnh vực nào đó, cụ thể ở đây là kinh doanh, thì các em cần phải có được sự chuẩn bị kỹ lưỡng về mọi mặt, từ kiến thức, tài chính, nhân lực cho đến cả tinh thần. Tất cả mọi thứ phải sẵn sang, để một khi các em bắt tay vào thực hiện là chắc chắn các em sẽ thành công'.

Cả lớp im lặng một hồi rồi vỗ tay rầm rộ vì những chia sẻ vừa rồi của thầy.

'Chưa hết,' Thầy giơ tay ra hiệu cho học sinh trật tự' Thầy xin được trích một đoạn thơ của nhà thơ Chế Lan Viên:

Lũ chúng ta ngủ trong giường chiếu hẹp

Giấc mơ con đè nát cuộc đời con

Hạnh phúc đựng trong một tà áo đẹp

Một mái nhà yên rủ bóng xuống tâm hồn

Đây là những câu thơ mà thầy vô cùng tâm đắc vì trong đó có nói về một vấn nạn của những bạn trẻ thời nay đang mắc phải, *Giấc mơ con đè nát cuộc đời con.* Phân tích sâu hơn thì nếu giấc mơ của các em không đủ lớn, không đủ tầm, thì cuộc đời của các em sẽ bị vùi nát cũng những giấc mơ

ấy’. Thầy chậm rãi bước xuống cuối lớp 'Cho thầy hỏi, ở đây có bao nhiêu bạn mong muốn được xin vào làm nhà nước để được một cuộc sống ổn định?'

Rất nhiều cánh tay đồng loạt giơ lên. Quan sát cả lớp để áng chừng số lượng người đồng tình, thầy hạ giọng 'Đây chính là vấn nạn mà thầy đang nói đến' Những cánh tay nhanh chóng thu lại 'Nếu các em đặt mục tiêu không đủ lớn, không đủ tầm thì các em sẽ nhanh chóng cảm thấy thoả mãn với bản thân, thoả mãn với cuộc sống hiện tại và sẽ không có gắng để học tập, để phát triển cao hơn nữa. Cuộc sống là sự vận động không ngừng nghỉ của vật chất, nếu các em đi ngược lại với quy luật này các em sẽ bị đào thải. Nên đừng vì hai chữ ổn định mà đánh mất đi sự nhiệt huyết, sự nông nổi của tuổi thanh niên, hãy tìm cho mình một mục tiêu thật lớn, lập kế hoạch một cách tỷ mỷ và thực hiện thật chính xác để sau này khi nhìn lại, các em không thấy hối tiếc vì đã lãng phĩ tuổi trẻ’.

Chưa bao giờ tôi thấy hào hứng trước mỗi lần lên lớp thế này, không chỉ dạy tôi về kiến thức chuyên môn mà cả thầy Sự và thầy Lawrence đều dạy cho tôi những bài học về ý nghĩa thực sự của cuộc sống. Các thầy đã cho tôi thấy thế nào là sự chuyên nghiệp trong cách sống, cách học tập và làm việc. Để từ đó, tôi có thể biến việc học của mình thành một thói quen và nuôi dưỡng những kỹ năng cần thiết giúp quá trình tiếp thu kiến thức trở nên đơn giản, hiệu quả hơn. Và thay vì cảm thấy áp lực khi ngồi vào bàn học, thì bây giờ tôi gần như hoà mình vào cuộc sống mới, cuộc sống mà ở đó tri thức, sức khoẻ và tinh yêu thương mới là những điều quan trọng nhất.

Ngày trước tôi thường ngồi hàng giờ trước màn hình tivi chuyển hết từ kênh này sang kênh khác và tìm cho mình một chương trình "thú vị" để xem. Còn bây giờ, hầu hết quỹ thời gian của bản thân tôi dành để học tiếng anh và nâng cao vốn kiến thức về dinh dưỡng, thể thao và lối sống. Cuộc sống với tôi chưa bao giờ tuyệt vời đến vậy, mỗi ngày một kiến thức mới, mỗi ngày một từ vựng mới, mọi thứ luôn vận động và biến đổi không ngừng.

Với tôi bây giờ, tri thức mới là sức mạnh thực sự. Dù có phải chiến đấu với bệnh tật, dù có kiệt quệ vì sức khoẻ không ổn định thì tôi vẫn sẽ đọc, vẫn sẽ học hết mình để tìm kiếm kiến thức cứu lấy bản thân. Vì tôi biết đó là cách duy nhất để vượt qua những khốc liệt, những bất công mà cuộc sống đã bày sẵn. Giống như nhà hoá học lừng danh Marie Curie đã nói:

"*Trên thế giới này không có điều gì là đáng sợ, mà chỉ có những điều chưa được giải thích. Và bây giờ chính là thời điểm để chúng ta học hỏi và nâng cao hiểu biết, từ đó có thể xoá bỏ đi sự sợ hãi’.*

Chương 22: Yêu thương

Sau khi ổn định từ sức khoẻ, học tập đến tinh thần, tôi quyết định sẽ làm một điều gì đó để cuộc sống của mình trở nên thú vị hơn. Và cùng với Chi, hai người chúng tôi đã quyết định sẽ nhận nuôi một chú chó.

Thành viên mới trong gia đình tôi tên Bell, mới sinh được hai tuần tuổi. Vốn là giống chó puddle nên thân hình cô bạn khá nhỏ nhắn với bộ lông xoăn tít màu nâu đen trông rất đáng yêu và ngộ nghĩnh. Ngày nào cũng thế, cứ đi học về là tôi dành thời gian rảnh rỗi của mình để chăm sóc Bell.

Việc nhận nuôi một chú chó không chỉ giúp tôi phục hồi tinh thần sau điều trị mà còn như một cách để tôi cảm thấy có trách nhiệm hơn với cuộc sống không chỉ của bản thân mình mà còn của những người xung quanh.

Ban đầu khi mới đưa về, Bell luôn tìm cách để phá bĩnh giấc ngủ của tôi bằng cách sủa loạn lên hoặc kêu một cách thảm thiết. Không những thế, cô bạn còn phá nát vườn rau mà mẹ tôi phải mất rất nhiều công sức để trồng ở ngoài lan can. Nhưng bù lại những khó chịu đó là những giờ phút thư giãn nhẹ nhàng mỗi khi tôi vui đùa cùng cô bé.

Nào là tắm, nào là dắt đi dạo, rồi cả rửa mặt, lấy ráy tai,... Chưa bao giờ tôi cảm thấy mình phải có trách nhiệm với ai lớn đến vậy. Dù đi đâu hay làm gì, tôi cũng phải đảm bảo Bell ăn đủ bữa và có đồ để chơi trong lúc tôi vắng nhà. Cuộc sống của tôi nhờ thế mà trở nên thú vị hơn.

Nhưng rồi thêm một lần nữa, ông trời lại lấy đi điều hạnh phúc nhỏ nhoi đó của tôi.

Hôm đó, sau khi đi về từ trường học, tôi mở cửa nhà và gọi Bell ý ới. Nhưng không hiểu sao hôm nay, sau khi nghe thấy tiếng cửa mà cô bạn vẫn không có động tĩnh gì. Lấy làm lạ, tôi vội vã chạy về phía chuồng ở ngoài ban công để xem có chuyện gì xảy ra.

Chưa kịp mở cửa chuồng thì tôi thấy Bell đang co giật rất mạnh và gần như không còn tỉnh táo khi tôi gọi tên nữa. Nhanh chóng bế cô bé ra ngoài và gọi Chi trợ giúp, tôi hốt hoảng khi không biết xử lý thế nào.

'Chi ơi, Bell làm sao thế này, em lên mạng tìm giúp anh cách cấp cứu hay trung tâm thú y nào gần đây để anh còn chở Bell đến’.

Loay hoay với chiếc điện thoại gần 20 phút nhưng không có dấu hiệu khả quan. Tôi đành tìm lấy một địa chỉ thú ý gần nhất để đưa Bell đến khám. Lục tìm từ hết trang web này đến trang web khác, cuối cùng tôi cũng tìm được một phòng khám còn mở cửa nhưng lại cách nhà đến hơn 10 cây số.

Không nghĩ gì nhiều, tôi túm vội lấy chiếc khăn tắm cỡ lớn trong nhà vệ sinh, đặt Bell vào trong và ngồi sau tay lái của Chi để đi đến phòng khám càng sớm càng tốt.

Vừa đi tôi vừa vỗ về: 'Cố lên nhé, sắp đến nơi rồi’.

Đường tắc nên phải mất hơn một tiếng đồng hồ sau khi xuất phát tôi mới đến được phòng khám. Nhưng trước đó khoảng vài phút, Bell đã lịm đi và không còn cử động nữa.

Đưa cô bé vào trong, tôi hô to: 'Bác sĩ làm ơn cấp cứu cho Bell nhà em với’.

Anh bác sĩ mặc bộ đồ màu xanh giống như đồng phục của các bác sĩ trong phòng mổ tiến lại gần và áp ống nghe nhịp tim vào ngực Bell.

'Cún nhà em bị thế này lâu chưa?' Anh bác sĩ hỏi.

'Cũng được hơn một tiếng rồi anh ạ. Nhà em cũng tiêm chủng và chăm sóc Bell rất cẩn thận, nên em không hiểu vì sao lại xảy ra hiện tượng thế này’.

Im lặng một lúc để khám kỹ hơn, anh bác sĩ đặt tay lên vai tôi và nói:

'Anh xin lỗi, nhưng Bell nhà em không qua được rồi’.

Tôi ngỡ ngàng 'Sao cơ anh, thế nghĩa là thế nào ạ’.

'Bé nó mất được vài phút rồi em ạ' giọng anh bác sĩ lắng xuống

Tôi bàng hoàng không nói lên lời vì không nghĩ rằng cái chết của Bell lại đến nhanh như thế. Mọi thứ quanh tôi như sụp đổ hoàn toàn, nước mắt cứ thế

chảy dài trên hai gò má. Đau đớn, bực bội, tôi cảm thấy hận bản thân mình khi không chăm sóc được cho Bell như những gì đã hứa.

Nhớ lại cái ngày mà tôi cùng Chi đón Bell về nhà. Trước khi tạm biệt bố mẹ của cô bé, tôi có hứa với Bell rằng: *Nhất định anh sẽ thay bố mẹ chăm sóc em thật tốt.* Nhưng giờ đây, tôi không những không giữ được lời hứa mà còn để Bell ra đi một cách đau đớn.

Tôi chợt thấy cuộc sống thật mong manh, chỉ một phút thôi mà ranh giới giữa sự sống và cái chết đã không còn. Bây giờ thì tôi đã hiểu cái cảm giác của bố mẹ và người thân khi thấy tôi nằm đau đớn trên giường bệnh mà không làm được gì. Cảm giác bất lực khi không thể cứu người mình yêu thương thật không thể diễn tả bằng lời.

Sau khi đón nhận thông tin vừa rồi một cách bình tĩnh hơn, tôi quyết định nhờ anh bác sĩ để chôn cất Bell cẩn thận. Ra về sau khi hôn tạm biệt cô bé lần cuối, tôi vừa lái xe vừa khóc suốt từ phòng khám về đến nhà.

Sự kiện này đã cho tôi thấy được thêm sự khắc nghiệt của cuộc sống, cũng như sự mong manh đi kèm với đó. Không phải ai cũng may mắn có đủ sức mạnh để chống chọi lại những khó khăn này. Vì thế, tôi càng cảm thấy quý trọng sự sống xung quanh mình hơn.

...

"*Bạn không thể cứu tất cả mọi người, tất cả những gì bạn có thể làm là yêu thương họ*"

Giá trị đích thực của cuộc sống nằm ở tình yêu thương và lòng trắc ẩn. Trong cuộc sống hiện đại, con người thường chạy theo những lợi ích về tài chính và quyền lực mà quên đi những điều tuyệt vời ấy.

Mọi người thường bảo "*Yêu vào vào thì khổ, không yêu thì lỗ. Thà chịu khổ còn hơn chịu lỗ",* tình yêu ở đây không chỉ gói gọn ở tình cảm đôi lứa mà còn giữa con người với con người. Một số người sợ trao đi tình cảm của mình chỉ vì không muốn trải qua cảm giác bị lừa dối. Hay sợ yêu chỉ vì không biết cách yêu. Giống như nhà thơ Xuân Diệu đã viết:

"Người ta khổ vì tình thương không phải cách

Yêu sai duyên và mến chẳng nhầm người'.

Chúng ta luôn đặt cho mình một bộ tiêu chuẩn về người mà ta sẽ chung sống, người đó phải đẹp, phải tốt bụng, phải ngoan hiền, thành đạt, biết nấu ăn,... Vì thế, chúng ta luôn thèm khát để tìm kiếm một người như vậy. Sau một thời gian tìm kiếm, tưởng chừng như người đó đã xuất hiện thì đột nhiên ta lại phát hiện ra những khía cạnh không hoản hảo của họ khiến ta trở nên thất vọng. Ta bắt đầu so sánh người mà ta đang chung sống với ai đó hoàn hảo hơn, xinh đẹp hơn mà không hề biết đó chính là khởi nguồn của mọi sự khổ đau.

Một người có tìm được cho mình một tình yêu đích thực được hay không, khi và chỉ khi anh ta biết chấp nhận, thấu hiểu những sự thống khổ mà đối phương phải chịu đựng. Từ đó, giữa hai người sẽ không còn khoảng cách mà chỉ có sự động viên, khích lệ để cùng nhau nhìn sâu vào nét đẹp trong tâm hồn mỗi người. Để từ đó ta thấy cuộc đời có ý nghĩa hơn.

Giống như nhà sư Thích Nhật Hạnh có viết trong cuốn *How to love* (tạm dịch: làm sao để yêu) như sau:

"*Nếu ta đổ một nắm muối vào trong một cốc nước thì nước trong cốc đó sẽ không thể uống được vì quá mặn. Nhưng nếu bạn đổ lượng muối đó xuống một dòng sông, thì tất cả mọi người vẫn có thể lấy nước đó về để uống, nấu và giặt. Dòng sông khác với cốc nước, nó rất rộng lớn và có khả năng để tiếp nhận, chế ngự và chuyển hoá. Khi trái tim của ta nhỏ bé, những sự hiểu biết và thấu hiểu của chúng ta trở nên có giới hạn, điều này khiến chúng ta đau khổ. Chúng ta không chấp nhận hoặc không mong muốn sự tồn tại của người khác chỉ vì những thiếu sót của họ, và chúng ta thèm khát một sự thay đổi. Nhưng khi ta có một trái tim quảng đại hơn, những điều nhỏ bé này sẽ không làm ta phải đau khổ nữa. Chúng ta thấu hiểu, thông cảm rất nhiều thứ vì thế chúng ta còn có thể chế ngự những người khác. Chúng ta chấp nhận những người khác khi họ là chính họ và khi ấy chúng ta mới thực sự cho những người này một cơ hội để thay đổi...*"

Cuộc sống của một con người là quá ngắn ngủi, vì thế sẽ không có nhiều thời gian cho bạn để có thể yêu thương và thấu hiểu mọi người xung quanh. Hãy ngưng dành quỹ thời gian quý báu đó để trách móc, giận dỗi hay nghĩ

xấu về những người xung quanh. Mà hãy sử dụng nó một cách hợp lý để thế giới này luôn tràn ngập niềm vui và hạnh phúc.

Lời kết

Cuộc sống của tôi bây giờ chỉ gói gọn trong 5 điều: Sống, Lao Động, Học Tập, Yêu Thương và Để lại một di sản. Nếu một người thiếu đi một trong năm điều trên thì cuộc sống của họ sẽ không bao giờ được trọn vẹn. Vì thế hãy biết cân bằng, hãy biết sống và hy sinh vì người khác. Chỉ có thế bạn mới tìm thấy những giá trị đích thực của cuộc sống.

Trong 5 năm chống trọi với bệnh tật, tôi chưa bao giờ nghĩ mình sẽ khỏi bệnh hoàn toàn và không bao giờ tái phát. Tất cả những gì tôi đọc, tất cả những gì tôi làm, cốt yếu là để chuẩn bị sẵn sàng cho bản thân trước những đợt tấn công tiếp theo của căn bệnh.

Ung thư là một căn bệnh được sản sinh từ chính những tế bào trong cơ thể chúng ta, điều này giống như việc một đứa con hay đứa em trong gia đình bị ốm hoặc có những hành vi không đúng mực. Sử dụng những biện pháp cứng rắn như phẫu thuật, xạ trị, họa trị chỉ phù hợp trong ngắn hạn. Muốn điều trị và phòng chống ung thư hiệu quả hơn, chúng ta cần yêu thương, vỗ về những đứa con hư, những người em đang bị ốm, để họ có cơ hội được phục hồi. Vì thể, hãy biết yêu thương và lắng nghe cơ thể chính mình.

Sẽ không có liều thuốc nào có thể chữa khỏi ung thư cho một người có lối sống thiếu lành mạnh và không biết tôn trọng bản thân. Vì thế, tôi đã và đang chuẩn bị cho bản thân thật kỹ lưỡng cả về sức khoẻ, tinh thần và tri thức để có đủ khả năng khống chế được căn bệnh trong người.

Nhưng nếu xảy ra trường hợp tôi không còn kiểm soát nổi sức khoẻ của bản thân vì những gì mà căn bệnh đem đến, thì tôi vẫn sẽ sống hết mình với một niềm tin cháy bỏng rằng một ngày nào đó mình sẽ khỏi bệnh. Tôi vẫn sẽ đọc, vẫn sẽ học, vẫn sẽ tiếp tục tập luyện dù cho chỉ còn một ngày để sống.

Cuộc chiến chống lại căn bệnh ung thư hay những loại bênh dịch khác là một cuộc chiến trường kỳ mà không chỉ tôi, mà tất cả mọi người đều phải tham chiến. Chỉ cần một phút lơ là, một giây mất cảnh giác với sức khoẻ của bản thân cũng có thể để lại những hậu quả vô cùng to lớn. Vì thế, chúng ta cần chuẩn bị sẵn sàng cả về thể chất lẫn tinh thần để có thể đối mặt với những mối nguy hiểm đang rình rập trong cơ thể mỗi người.

Việc ăn uống, tập luyện và có một lối sống lành mạnh không phải là một điều khó làm, nhưng nó cũng không dễ nếu các bạn không đủ quyết tâm và nghị lực. Cân bằng được cuộc sống và sức khoẻ là điều kiện tiên quyết để quyết định đến sự thành công của bạn.

Dù bạn là ai, ở đâu, đang làm gì thì cũng hãy cùng tôi đứng lên để bảo vệ lấy sức khoẻ của nhân loại, bảo vệ cuộc sống của bản thân và mọi người xung quanh. Đừng sống một cách thụ động mà hãy chuyên nghiệp hoá bản thân, biến mình thành một người mà để khi mọi người nhắc đến tên bạn, họ sẽ biết bạn là ai.

Và hãy sống như chỉ còn một ngày để sống.

Niên biểu các sự kiện

Sức khoẻ:

Tháng 02/2011 - Mổ lần thứ nhất tại bệnh viện Việt Đức.

Ngày 28/03/2011 - Nhận kết quá sinh tiết khối u - phát hiện ung thư và bắt đầu điều trị hoá chất tại bệnh viện K.

Tháng 06/2011 - Nhiễm trùng máu.

Ngày 23/02/2012 - Kết thúc điều trị hoá chất.

Ngày 26/03/2013 - Tái phát lần thứ nhất với khối u vùng tiểu khung kích thước 104*80mm và nang gan kích thước 19*15mm. Và mổ lần hai.

Ngày 22/04/2013 - Điều trị hoá chất lần thứ hai.

Ngày 23/09/2013 - Kết thúc điều trị hoá chất với kết quá: không còn khối u khu trú tại vùng tiểu khung.

Ngày 23/10/2013 - Tái phát ung thư với kích thước 78*51*66mm vùng tiểu khung và xuất hiện bó hạch quanh thành bụng.

Ngày 29/10/2013 - Phẫu thuật lần thứ 3.

Tháng 11/2013 - Tiến hành xạ trị

Tháng 02/2014 - Kết thúc điều trị bằng tia phóng xạ.

Ngày 26/03/2014 - Hoá trị lần thứ 3.

Tháng 02/2015 - Kết thúc hoá trị.

Học tập:

Tháng 09/2012 - Đỗ vào trường ĐH Kinh tế quốc dân.

Tháng 06/2015 - Thay đổi phương pháp học và bắt đầu học tiếng Anh.

Tháng 03/2016 - Nhận chứng chỉ IELTS với điểm số 7.0, trong đó: Nghe: 8.0; Đọc: 7.0; Viết: 6.0; Nói: 7.5.

Tháng 07/2016 - Nhận học bổng của tập đoàn Lotte.

Tháng 09/2016 - Nhận bằng tốt nghiệp của trường Kinh tế quốc dân.

Dự định tương lai:

03/2017 - Du học tại trường đại học Sydney, khoa Khoa học sức khoẻ (Health Science)